DARCY LOWELL

Credință și speranță

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Capitolul 1

– Ceea ce mă intrigă e numele, spuse Faith Latimore, foindu-se pe scaun, cu privirea spre chipul de vultur al lui Eli Whitmore - de la Whitmore, Whitmore and Bledsoe, Gray's Inn, Londra. Lady Sunny?

– Lady Griselda, consimți bătrânul avocat. Porecla de lady Sunny datează dintre cele două războaie mondiale, când a debutat. Datorită dispoziției ei, înțelegi. Toată lumea îi spune așa – inclusiv ea însăși.

– Iar sarcina mea ar fi să...?

– Să te duci la vila ei din Caraibe – St Kitts, mai exact.

– Și?

Eli Whitmore zâmbi. Un zâmbet cu dinți ca de oțel, toți tăioși și strălucitori.

– Lady Sunny încă se mai crede tânără, draga mea. E mai ocupată decât un cuier cu un singur cârlig, cum spuneți voi, yankeii. Are nevoie de cineva care să-i dea... câteva mâini de ajutor, ca să spun așa.

– Iar la St Kitts nu e nimeni care să...?

– Poate n-ar strica să fiu mai direct, domnișoară Latimore. În ultimii șase ani am trimis la Lady Sunny șase persoane diferite. Toate au sfârșit prin a se căsători. Pe când dumneata, cu docilitatea dumitale, dai de înțeles că nu te interesează căsătoria.

Faith inspiră adânc, cutremurată de amintiri. Elison Fane, în Massachusetts. Îl interesase funcția ei la Latimore Incorporated, a treia firmă de construcții ca mărime din Statele Unite, și reușise să-și ascundă acest interes până înainte de nuntă cu trei zile. Faith fugise în Anglia, unde îl cunoscuse pe Sir Harry Watson – un englez încântător din Yorkshire care avea nevoie de o soție pentru a-și asigura moștenirea și se ținuse după ea până când Faith descoperise că era alcoolic!

„Nu mă pricep să judec oamenii," își spuse ea, ridicând privirea spre Eli Whitmore.

– Într-adevăr, spuse ea cu fermitate, mușcându-și buza. Nu mă interesează ideea căsătoriei.

– Ei bine, asta ne va fi cu siguranță de folos, comentă avocatul. Și-acum, iată ce ai de făcut.

*

* *

Peste mai puțin de-o oră, Faith Latimore se afla la bordul unui turboreactor charter, împreună cu sumara ei garderobă,

diploma în drept de la Harvard și doctoratul de la Oxford. Găsise așteptând-o o broșură cu filele tăiate și, până să aterizeze pe aeroportul Golden Rock de pe Insula St Christopher, se informase din plin. Poate că nu toate lucrurile citite erau adevărate, dar, oricum...

Rose Cottage, era asemenea tuturor acelor „vilișoare“ cu câte cincizeci de camere din Newport, Rhode Island.

– Cincizeci și șase de camere, o asigură Napoleon, majordomul uriașei vile de beton armat care acoperea versantul colinei Old Stone Fort, ca un accident arhitectural de proporții majore.

– Dar trebuie s-o văd pe lady Sunny, insistă Faith. Avem de luat hotărâri importante.

– Sunteți aici numai de cinci zile, răspunse majordomul, a cărui vorbire cu accent melodios, din Montserrat, plus câteva nuanțe irlandeze, o învăluia ca o ceață. Ce înseamnă cinci zile – o nimica toată! Lady Sunny ar considera-o o pripeală. Ba chiar, o grabă de neiertat!

– Mă rog, pripită sau nu, am de gând să discut cu ea. Unde e?

Valetul arătă vag spre uriașa verandă care înconjura vila.

– Pe verandă. Eu, însă, n-aș face-o, domina.

Faith Latimore, însă, era hotărâtă.

– Și încă ceva, spuse ea cu fermitate. Acest domina sună prea pompos. Prefer să mi se spună Faith.

Majordomul clipi din ochi.

– Desigur, sunteți însărcinată cu majoritatea chestiunilor casei, spuse el. Putem ajunge la un compromis. Servitorii v-ar putea spune miss Faith?

– Faith, insistă ea.

– Miss Faith, nu se lăsă majordomul. Eu, desigur, voi continua să vă spun domina.

Faith se lăsă păgubașă și porni s-o caute pe lady Sunny.

Veranda întinsă, suspendată peste marginea colinei, era aproape goală. Într-un colț stătea o cameristă zâmbitoare. La mijlocul zonei deschise, un puf mare constituia centrul de interes a șase pisoi negri și ambițioși. Iar pe puf stătea așezată o cucoană scundă, rotofeie și cu părul alb – o femeie care-i amintea lui Faith de portretele Reginei Victoria la bătrânețe. Pe fața ei albă și rotundă se vedea un zâmbet blajin, în timp ce-și răsfăța pisoii. Când Faith se apropie, ridică privirea.

– A, te așteptam. Nu neapărat astăzi, desigur, domina, declară ea, cu un ușor chicotit.

Lady Sunny, își spuse Faith.

Femeia cea scundă bătu cu palma în marginea pufului, invitând-o să se așeze. Purta o rochie neagră lungă până glezne și un șirag de perle care umplea deschizătura gulerului cu croială pătrată.

– Ei, dar știu că ești o domnișoară înaltă!

– Și tatăl meu este foarte înalt, replică Faith, deși mama e destul de... scundă.

– Și al meu, răspunse lady Sunny. Dar noi am ieșit cu toatele niște prichinduțe. Știi, eram șapte.

Dădu din cap înțelepțește, ca și cum toată lumea ar fi știut că fuseseră șapte surori.

– Șapte fete. Tatăl meu a fost cam dezamăgit. Comitatul, înțelegi... La moartea lui, familia l-a pierdut. L-a moștenit nu știu ce canadian. Dar tata, în ciuda dezamăgirii, s-a purtat drăgăstos cu toate, a făcut mari eforturi să ne găsească soți buni și a fost un părinte minunat. Al tău?

– Un om extraordinar, recunoscu Faith. Deși, sinceră să fiu, mama conduce familia.

Peste chipul femeii trecu o umbră.

– Ce neobișnuit, murmură ea. La noi în casă cânta cocoșul. Dar, pe vremea mea, așa făceau mai toți conții. Iar Dicky...

Faith se apropie de marginea pufului, și se așeză pe jos, astfel încât să se afle amândouă la aceeași înălțime.

– Dicky? Soțul dumneavoastră a fost aristocrat?

– Mai mult decât atât, chicoti lady Sunny. Dicky făcea pantofi. Avea fabrici în toată lumea. Privește, spuse ea, arătându-i papucii bleu, pe care scânteiau briliante montate la vârfuri. De la fabrica mea din Singapore – sau poate de la cea din Hong Kong? Ori din Luanda?

Ridică din umeri, cu un gest care-i animă tot trupul.

– Nu contează. Dar e culoarea mea favorită. Ai un păr superb.

– Am...

Descumpănită de schimbarea subiectului, Faith scoase nu carnet din buzunarul pantalonilor.

– Ar fi vreo două... începu ea, dar femeia cea măruntă din fața ei o opri cu un gest.

– Nimic nu e mai important pentru o fată decât să se mărite, începu ea să predice. Așa mi-a spus Dicky – iar

Dicky avea întotdeauna dreptate. Știi, ar trebui să porți rochii. Pantalonii sunt eleganți, dar... cam îndrăzneți.

„Ei, aș!“ își apuse Faith, iritată. „Căsnicie și copii.“ Strâmbându-se, se hotărî să atace.

– Și apoi, această domina, milady. Prefer să mi se spună Faith.

– Nu mă îndoiesc, răspunse lady Sunny, cu un nou chicotit. Aici facem puține schimbări, domina. Dar, dacă dorești ca servitorii să-ți spună Miss Faith... Ce păr frumos ai! Tare i-ai mai fi plăcut lui Dicky! Dragul de Dicky, ce mult îmi lipsește. „Să nu schimbi nimic, Sunny“, mi-a spus el, pe patul de moarte. Și n-am schimbat nimic!

– Da, mă rog...

Faith trase adânc aer în piept și își deschise carnetul.

– Există câteva probleme... începu ea.

– Sunt convinsă, o întrerupse Lady Sunny, oprind-o cu același gest. Pe care le vei rezolva cum nu se poate mai satisfăcător. Fiecare dintre noi are rolul său în viață, draga mea. Al dumitale este acela de a rezolva problemele. Îți plac bărbații blonzi?

– E ora să vă luați pastilele, milady, interveni camerista.

Lady Sunny se ridică de pe puf și dispăru înainte ca Faith Latimore să mai fi putut scoate o vorbă.

„Închide gura că intră musca“, își spuse Faith.

Bărbatul care veni să adune pisoii o privi curios.

– Trebuie să existe o metodă pentru a ieși dintr-o asemenea încurcătură, insistă ea.

Omul dădu din cap.

Faith porni pe verandă spre partea centrală a vilei. Drept în fața ei, panta cobora spre câmpia unde scânteia orașul Basseterre. Dincolo de golf se înălța piscul Nevis.

O altă servitoare veni în fugă.

– Miss Faith! strigă fata.

„Da' repede mai umblă veștile pe-aici...“ reflectă Faith.

– A venit un om! E lângă barcă!

– Așa...?

Servitoarea se răsuci ca o zvârlugă și dispăru.

– Nu știu dac-am văzut vreodată niște servitori atât de zglobii, murmură Faith, în timp ce cobora spre mare. Peste tot existau numai rampe – nici un fel de trepte. Toți servitorii vorbeau cu accent irlandez. Rose Cottage avea cincizeci și șase de camere. Nimic nu părea să aibă sens. Dar fata avea dreptate. Venise un om. Un bărbat destul de înalt, musculos. Întrucât nu avea pe el decât o pereche de pantaloni scurți și roșii, acest lucru se vedea clar. „BĂRBAȚII“. Era titlul primei pagini din îndreptar, broșura care o așteptase în avion. Era clar că Lady Sunny avea unele probleme cu „BĂRBAȚII“. „Și eu la fel“, își spuse Faith, făcându-și curaj.

Păr blond decolorat de soare, tuns scurt; bărbierit proaspăt; dinți albi sclipitori, dezveliți într-un zâmbet larg. O întâmpină cu o plecăciune adâncă.

– Nu-mi vine a crede că sunteți lady Sunny...

– Câtă dreptate aveți! replică Faith. Ar fi cu neputință. Dar cine sunteți dumneavoastră?

– Ei bine, eu sunt... un yankeu!

Bărbatul ieși din umbră, oprindu-se cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri. Ochi verzi, reținu Faith. Sclipitori ca ai unui șirengar.

– Aveți vreo treabă cu barca noastră?

Bărbatul arătă vag în spatele lor:

– Ăsta-i ditamai crucișătorul, nu o barcă. Vedetă de patrulare din Al Doilea Război Mondial. Nu știam că doamna are marina ei proprie și personală.

Faith Latimore fu cât pe ce să-și înghită limba. Așa era. Nava se înălța ca o fantomă cenușie, iar bordajul i se prelungea până dispărea în umbra falezei.

– Și cu ce vă privește asta pe dumneavoastră? întrebă ea, răspicat.

– Cred că voi discuta problema cu lady Sunny, răspunse necunoscutul, la fel de ferm.

Ochii lui verzi scânteiară. Ce și-o fi spus? „Am o problemă importantă, doar n-o să-mi pierd vremea cu servitorii!“ Ei bine, jocul ăsta se juca în doi.

– Când o face plopu' pere, i-o întoarse Faith, ca un contraserviciu la tenis. Milady nu primește străini. Dacă vă scrieți cererea, expunând toate motivele, s-ar putea să v-o examineze cineva, domnule...

– Holson, se prezentă el. Harry Holson. Și cine va evalua cererea, domnișoară...?

– Latimore, răspunse Faith, neluându-i în seamă mâna întinsă. Faith Latimore.

– Latimore, repetă Harry Holson, meditativ. Un nume celebru în afacerile imobiliare.

– Este un nume popular, domnule Holson. Familia noastră e foarte numeroasă, în State.

– Nu e nevoie să chemați trupele, se răsti el, pornind spre cărarea care ocolea casa.

Faith privi în jur. În spatele ei stătea unul dintre servitorii cei vânjoși care păzeau cheiul, tăcut dar atent.

– O'Malley, se prezentă el.

Întorcându-se din nou, Faith urmări înaintarea domnului Holson pe cărarea pavată care ducea la singurul drum de pe malul sudic al insulei St Kitts.

– E șeful șantierului de construcții pentru noul hotel, domina. Persoană însemnată în oraș. Ciudat lucru. Uneori, la lady Sunny vine în vizită un bărbat mai bătrân pe care-l cheamă la fel. Or fi rude, ce credeți?

Faith ridică din umeri. Încă un mister de rezolvat? Lumea era plină de străini, iar ea avea deja mai multe probleme decât soluții. Poate că nu fusese tocmai inspirată să-l expedieze atât de repede.

– Are de gând să meargă pe jos până în Basseterre?...

Trase aer în piept.

– Domnule Holson! strigă ea.

Holson se opri, întorcându-se în loc.

– Da? M-ați chemat?

– Doar nu vreți să vă întoarceți pe jos până în capitală?

– Nu-i un drum prea lung. Și-n fond, am de ales?

– Ați putea...

Faith inspiră adânc. La urma urmei, nu era casa ei.

– Ați putea rămâne la masă, după care vom cere unui șofer să vă ducă.

– Asta-i cea mai plăcută invitație pe care am primit-o toată săptămâna!

Zâmbetul îi revenise pe buze, strâmb, ca un rânjet șmecher. Dar lui Faith nu-i păsa. În calitatea ei de nou-venită, se simțea singură în casă, iar Holson avea să-i răspundă poate la câteva din cele o mie și una de întrebări, dacă se purta frumos cu el. Îl luă de braț, conducându-l spre rampă, cu bodyguardul pe urmele lor.

– Chiar este adevărat că nava noastră e o vedetă de război? întrebă ea, înclinând capul.

– E de război, ba bine că nu, răspunse Holson. Și mai are armament la bord. De ce nu-l întrebați pe paznic?

Faith privi peste umăr, în așteptarea unui răspuns.

– Io mi-s mașinistul – și matelotul. Mi se zice O'Malley.

– E o navă de război, domnule O'Malley?

O'Malley zâmbi, arătându-și dinții enormi.

– După Marele Război, domina, spuse el, îndoindu-se respectuos din talie, dom' Dicky a visat s-ajungă amiral, înțelegeți dumneavoastră, da' n-a reușit din cauza vederii. Așa că a cumpărat nava asta de care marina nu mai avea nevoie și a angajat un echipaj.

Făcu o pauză, parcă gândindu-se nehotărât la un secret pe care trebuia să-l divulge.

– Da' și el și lady Sunny a avut rău de mare încă de la prima ieșire, înțelegeți dumneavoastră. Așa că a construit docu' ăsta, a legat nava la chei și-a-nceput s-o folosească la petreceri și alte alea. Și pe urmă, căpitanu', i-a venit doru' de casă și s-a dus, nostromu' s-a-nsurat, și-ncet, încet a-ntins-o toți, afară de mine. Așa că, acuma mi-s matelotu'.

– Dar știi să pilotezi nava?

– Eu, domina? Io-s ștergător. Șterg mașinile-n fiecare zi, lustruiesc bările... Dom' Dicky, care-a murit de ani de zile, i-a zis lu' lady Sunny: „Să nu schimbi nimica.“ Așa că, ce să fac? Șterg mașinile și lustruiesc bările. În fiecare zi, afară de sâmbătă și duminecă.

Faith Latimore simțea că începea să-i vină durerea de cap.

– Da... murmură ea, neînțelegând o iotă. Înțeleg... cred.

Holson o trase de braț. Faith îi strânse mâna cu putere, de teamă să nu cadă în gol. Dar nu era decât primul pas al urcușului pe rampă, iar el avea un zâmbet atât de contagios!

– N-aveți lift? întrebă el, pe la jumătatea ascensiunii.

– Nu, oftă Faith. Lady Sunny nu se duce nicăieri. Răposatul ei soț i-a spus...

– Știu – „să nu schimbi nimica“!

– Nu e cazul să fii sarcastic! își smuci ea mâna, încruntată, făcându-l să se oprească. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai râde de lady Sunny și stilul ei de viață.

– Când te încrunți, ai un aer amenințător, observă Holson, ridicându-i bărbia cu degetul. Nu iese niciodată?

– Asta-i doar una dintre cele o mie de întrebări la care nu pot răspunde, oftă ea. Mă simt atât de... nepricepută...

– Pune-mi și mie una. S-ar putea să știu răspunsul.

„De ce nu?“ se întrebă Faith. „E străin. Nu risc să-mi dau de gol ignoranța printr-o singură întrebare!“

– Atunci, ia spune-mi: de ce toți servitorii vorbesc cu accent irlandez?

– Asta-i simplă...

Ajunseseră la nivelul verandei. Una dintre cameriste stătea lângă intrare.

– O gustare, te rog, îi spuse Holson, apoi se întoarse spre Faith. Toți servitorii au fost angajați de pe insula Montserrat. În anii o mie șase sute, Cromwell a ordonat ca Irlanda de Nord să fie colonizată de scoțieni prezbiterieni. Pe cei mai rebeli dintre irlandezii de baștină i-a expediat pe insule ca Montserrat. Accentul a dăinuit, în special printre țărani. Iar pe drapelul insulei e reprezentată harpa irlandeză!

Faith își căută cuvintele, și în cele din urmă conchise:

– I-auzi! Dumnezeule!

În spatele ei se auzi un zgomot. O'Malley o ajuta pe servitoare să pregătească o masă mică, lângă balustradă.

– Pari să-i cunoști bine pe servitori, comentă ea. Ai mai fost aici?

– O dată sau de două ori, recunoscu Holson, în timp ce-i oferea un scaun. Când am început proiectul de dezvoltare în Frigate Bay, șeful organizației m-a dus să cunosc toate notabilitățile. E mai bine ca administratorul local să se aibă bine cu persoanele importante.

– Chiar așa? murmură Faith. Să fie vorba de domnul... Holson?

– El însuși.

– Un om înalt și voinic?

Harry Holson o privi curios.

– Îl cunoști pe tatăl meu?

– De la distanță. Clanul Latimore e răspândit în întreaga lume. Dar, dacă stau să mă gândesc, înseamnă că o cunoști pe lady Sunny – și totuși...

– Nu, oftă el. Am mai venit aici de două ori, dar lady Sunny era răcită, așa că ne-a primit miss Pearl, care era... cum i se spunea?

– Domina. Șefa casei. Și ce s-a întâmplat cu Miss Pearl?

– Păi, s-a măritat. Toate se mărită. Cred că în ultimii ani au fost vreo trei sau patru dominas. Lady Sunny crede în sfânta taină a cununiei. Știai?

Faith auzi semnalele de alarmă declanșându-i-se în cap. „Sfânta taină? De ce-a trebuit să plec de-acasă? Ca să scap de surorile mele și de chemarea lor urgentă la arme? Sau de mama, care nu avea apucături agitatorice, dar mai scăpa și ea ocazional câte o vorbă, două, despre măritiș? Și cine m-a prezentat avocatului ăluia din Londra? Tata, evident! Marele și dragul de Bruce Latimore! Tăticul meu scump!“

– Fi-ți-ar...! bombăni ea.

Servitoarea de lângă scaun făcu un pas înapoi.

– Domina nu dorește pâine prăjită și ouă în această dimineață?

„Trebuie să-mi verific auzul“, își spuse Faith. În vântul dinspre litoral îi era aproape imposibil să distingă zarva servitorilor.

– Ba da, domina ține morțiș să mănânce ouă și pâine prăjită. Dumneata ce dorești, domnule Holson?

– Biftec și ouă, anunță el. Și spune-mi Harry. Toți prietenii îmi spun așa.

– Ce frumos, domnule Holson!

Îl privi cu coada ochiului. „Poți afla mai multe despre un om privindu-l cum mănâncă, decât vorbind cu el ore întregi", insista mereu mama ei. Era o femeie deșteaptă, draga de Mary Kate!

– De când sunteți pe St Kitts, domnule Holson?

Harry oftă, lăsând cuțitul jos. „Greșeala numărul unu", își spuse Faith. „Un om care preferă să mănânce în liniște și să vorbească mai târziu. Dacă are de gând să vorbească, mai bine zis..."

– Cam de un an, mormăi el, încercând să vorbească în timp ce mesteca.

– Și înainte?

– În Texas.

O privi de parcă ar fi sperat că avea să-și înghită limba, iar Faith nu lipsi mult să-i facă hatârul. Era într-adevăr arătos. Piele netedă, păr aranjat cu grijă. Bicepșii destul de voluminoși ca să indice că nu mânuia tot timpul numai rigla de calcul. Harry observă că-l studia.

– În mod normal, nu vin în vizite îmbrăcat așa, spuse el. Întâmplător, însă, azi era ziua mea liberă și toată lumea știe că principala atracție a insulei e casa lui lady Sunny.

Făcu o pauză, ștergându-și farfuria cu miez de pâine, apoi luă o înghițitură de cafea.

– În Texas? repetă Faith. Am o soră în Texas. La ferma Bryan Quinn din Panhandle. Ai auzit de ea?

Harry o privi surprins.

– Dacă am auzit? E cea mai mare fermă din Panhandle. În timpul colegiului, am lucrat la ei cu jumătate de normă.

– Interesant... Cred că știi totul despre cai.

– Despre cai? Ai cam rămas în urmă, domnișoară. De elicoptere ce zici? replică el, cu același zâmbet molipsitor, apoi adulmecă prin aer. A ce naiba miroase?

Faith mirosi și ea.

– A, asta... Lady Sunny e foarte sensibilă la răceli, febre... și țânțari. Așa că, de două ori pe zi, dăm cu un spray insecticid cu aromă de trandafiri. Deci, zbori cu elicopterul?

– De orice marcă, mărime și culoare, răspunse el și imediat trase un strănut strașnic. Dar am multe alergii și cred că și la insecticidul vostru parfumat.

Își scoase din buzunarul de la spate o batistă enormă, albă cu roșu.

– Trebuie să plec.

Își împinse scaunul, numai pentru a se pomeni că O'Malley, care aștepta gata pregătit, ridica ușurel scaunul de bambus. Faith și-l ridică singură, mutându-l mai în spate, și se ridică și ea.

– Alta dintre regulile casei, îl informă ea. Nu se târăsc scaunele pe jos. Soțul lui lady Sunny era de părere că un scaun de bambus poate să dureze cincizeci de ani, dacă nu e târât, lovit sau forțat.

Ochii lui Harry se umpluseră de lacrimi; batista nu-i folosea la nimic.

– Aici toate merg după reguli? se interesă el, cu glas răgușit.

– Nu tocmai. Și-n plus, nu sunt reguli, sunt obiceiuri. Dar ai motive să fii nemulțumit, continuă ea, uitându-se la ceas. Au pulverizat cu cinci minute mai devreme.

– Înțeleg...

Harry se retrase spre balustradă, unde o boare de vânt îl mai liniști.

– O'Malley, spuse Faith, trebuie să-l ducem pe domnul Holson înapoi în oraș. Vrei să aduci mașina?

– Ăă... mașina...?

Șoferul ezită un moment, apoi își arătă dinții mari și albi.

– A, da... Mașina!

Și plecă pe verandă, cu pas legănat, spre rampă.

– Cred că dacă-l urmăm până la garaj, domnule Holson, scăpăm și de spray, și...

– Harry, insistă el din nou. Mă numesc Harry. M-aș bucura să-mi spui Harry.

– Harry, bine, cedă Faith. Am să-ți spun Harry.

– Și, te rog, hai mai repede spre garaj până nu mă sufoc.

Coborâră spre faleză și, înainte de margine, cotiră.

Când ajunseră la garaj, nu văzută în fața lui nici o mașină, iar ușile erau închise și încuiate. O'Malley apăru de după colțul clădirii, oprindu-se în fața ușilor.

– Unde-i mașina, O'Malley? întrebă Faith. Doar avem mașină, nu-i așa?

– Da, coniță, răspunse O'Malley vesel. Avem mașină. Bună mașină mai avem!

– Și unde e? continuă Faith, calmă.

– În garaj, coniță.

– Domnule O'Malley, dumneata de fapt ești șofer sau nu? se interesă Faith, vrând să fie sigură că avea să răcnească la cine merita.

– Da, coniță, mi-s șofer. Și-avem o mașină de toată minunea!

Ajuns aici, O'Malley se opri, privind-o pe Faith drept în ochi.

– Da' minunăția noastră de mașină n-a mai ieșit pe drum d-aproape dooj' de ani...

– Și unde e această piesă de colecție? se interesă încet Faith.

– Acilea e, în garaj, răspunse O'Malley, descuind ușa cu o cheie cât toate zilele.

Ușa era aproape înțepenită, iar Harry îl ajută pe O'Malley s-o forțeze. Balamalele scârțâiră năprasnic și prin deschizătură ieșiră în zbor niște păsări. Evident, acoperișul avea o gaură pe undeva.

Un superb Cadillac 1950 roz stătea cu coada spre ușă, pe butuci. Dar asta nu conta pentru Harry. Se îndrăgostise de mașină la prima vedere.

În timp ce Harry admira autovehiculul, Faith îl privi lung pe O'Malley.

– Bine, O'Malley... De ce n-ai mai condus mașina de-atâția ani?

– Păi, știți, coniță... ultima dată când a ieșit, a luat-o dom' Dicky să dea o raită, răspunse O'Malley, zâmbind. Da' dom' Dicky nu era un șofer prea grozav. A intrat într-o vacă și-a-ndoit-o rău de tot... Mașina, vreau să zic.

– Evident, comentă Harry, din fața mașinii. Dom' Dicky avea ceva viteză...

Ridică privirea spre O'Malley și își zâmbiră.

– A reușit să-i crape blocul motor.

– De ce n-a reparat nimeni mașina? întrebă Faith, deși bănuia deja răspunsul. Iarăși povestea aia cu „nu schimbați nimica"?

– Da, coniță. S-a-ntâmplat la Necaz. Pe vremea Necazului, nimenea n-a avut timp s-o dreagă. Și-n plus, dom'Dicky se săturase de mașină. Pân-acilea se săturase.

– Ei bine, domnule Holson, spuse cu regret Faith, se pare că ți-am oferit un drum cu mașina fiind incomplet informată.

Se întoarse spre O'Malley.

– Există vreun mijloc de transport pentru domnul Holson?

– Da, coniță, se grăbi O'Malley s-o asigure. Avem o trăsurică grozavă. Pot s-o aduc cât ai bate din palme.

– Și-atunci, ce mai așteptți?

O'Malley plecă grăbit spre altă clădire, lăsându-i pe Faith și Harry printre pânzele de păianjeni și praful vechi de ani de zile.

– Mama ar fi făcut o criză, dacă venea aici, spuse ea.

– De ce?

– Are ferma convingere că toate trebuie să aibă un loc al lor, și nici un loc nu poate rămâne neocupat. Ar declara război oricărui semn de părăginire.

– Înțeleg ce vrei să spui, răspunse Harry, privind în jur. Și bunica mea a luptat în aceeași tabără.

Stătea prea aproape de ea, își spuse Faith. Era prea aproape, prea înalt și prea... gol. Din fericire pentru liniștea ei sufletească, de-afară se auzi un zornăit de clopoței.

– Ți-a venit caleașca.

Ieși la soare, privind echipajul. Era un cupeu irlandez cu două roți și două canapele față în față.

– Vii cu noi? o întrebă Harry, peste umăr. Se pare că O'Malley a adus trăsura imperială.

– Ar trebui să-i cer lui lady Sunny permisiunea, murmură Faith, și n-am nici un motiv să mă duc.

– Ba cum să nu ai! o asigură Harry. De când ești pe insulă?

– De cinci zile.

– Și de-atunci n-ai plecat deloc de pe proprietate?

Era clar că Harry urmărea ceva. Din păcate, în timp ce vorbea se apropiase prea mult tulburând-o din nou.

– Am... de la aeroport am venit cu un taxi, se bâlbâi Faith.

– Te rog, insistă Harry, jignit. N-ai văzut nimic din acest paradis tropical. Trebuie să ieși de pe moșie. De ce nu te duci la lady Sunny să-i ceri acordul? O'Malley și cu mine te

așteptăm aici, îndrugându-ne unul altuia minciuni, încheie el, făcând un schimb de zâmbete largi cu șoferul-vizitiu.

Faith nu se lăsă mult rugată.

– Vin imediat.

Ajunse la ușa camerei cu aer condiționat și climatizare unde lady Sunny ținea pantofii produși de fabricile ei. Servitoarea îi deschise și, fără tragere de inimă, o lăsă să intre. Era prima vizită a lui Faith în acea încăpere.

De-a lungul pereților albi se înșirau dulapuri de oțel maro. Unul era deschis. Înăuntru se aflau rafturi cu pantofi. În mijlocul camerei se găsea o canapea circulară, tapițată cu satin. Pe jos se întindea o mochetă bej pufoasă.

În fața dulapului deschis, lady Sunny inspecta câteva perechi de pantofi. În acel moment, Faith observă o mică ciudățenie. Pantofii aveau modele diferite, dar toți erau de aceeași culoare, albastru deschis, cu briliante montate la vârfuri și pe tocuri.

Milady întoarse capul și-i zâmbi.

– Nu cumva ai alergat până aici, nu-i așa, domina? Nu se cuvine, pentru o lady. Te face să transpiri. O lady nu transpiră.

– Milady, spuse încet Faith, cu o reverență, vă rog să mă scuzați, dar m-am grăbit ca să întreb dacă-mi permiteți să-l însoțesc pe O'Malley în timp ce duce un musafir înapoi la Basseterre.

– Ce musafir? întrebă lady Sunny, revenind cu atenția la pantofi. Nu știam că primim un musafir.

– Da, doamnă, știu, răspunse Faith. Acest tânăr se uita la barcă...

– La navă, draga mea, o corectă cu blândețe lady Sunny. Sunt sigură că se numește navă. Dicky era atât de mândru de nava noastră.

Făcu o pauză, gânditoare, întorcând în mâini un pantof.

– Când sunt printre pantofii mei, mă gândesc atât de des la Dicky. Știi, el a proiectat prima pereche.

– Navă... repetă Faith, cu întârziere.

– Și ce tânăr era acela, draga mea?

– Bărbatul înalt și blond care n-avea cămașă.

– A, da, domnul Holson.

Lady Sunny se întoarse din nou spre Faith, privind-o cu un licăr în privire.

– Mi-l amintesc bine pe tânărul acela. Ce păcat că a trecut tocmai când eram prea ocupată ca să-l văd. Desigur, draga mea, te rog să-l conduci. O'Malley vă va fi un însoțitor de companie cum se cuvine.

– V-aș putea face inventarul acestor pantofi, îndrăzni Faith, iar atunci ați avea timp pentru vizite...

– Prostii, o întrerupse doamna. Du-te, draga mea; nu-l lăsa pe tânăr să te aștepte.

Și, luând-o de braț, o conduse până la ușă în pas de marș.

– O pălărie... mai comentă ea. Neapărat să-ți iei o pălărie cu boruri largi. Soarele e periculos, draga mea.

Îngândurată, Faith Latimore porni spre trăsura unde o aștepta Harry Holson.

Capitolul 2

Trăsura irlandeză cu două roți aștepta la umbra garajului, când Faith coborî gâfâind rampa, cu pălăria în mână.

– Te-am făcut să aștepți mult?

Pălăria o încurca îngrozitor. De ani de zile nu mai purtase așa ceva. De pe vremea când mama ei, Mary Kate, obișnuia să le adune pe toate fetele, duminica, și să le ducă la biserică. Asta fusese la East Attleboro, în Massachusetts. Înainte de a fi câștigat lupta împotriva carierei inginerești, pentru a urma în schimb dreptul.

Harry se ridică alene de pe iarbă, zâmbindu-i. Șortul lui de doc albit se pătase cu verde. Și-l scutură fără rost, apoi renunță.

– Deloc. Eu sunt gata, spuse el, O'Malley e gata, dar de Isabelle, nu știu ce să zic...

– Isabelle?

– Iapa, Miss Faith.

O'Malley, care hrănise iapa cu smocuri lungi de iarbă, se apropie s-o ajute pe Faith să urce. Harry Holson veni din direcția opusă cu aceeași intenție. Ciocnirea dintre ei și Faith Latimore zgâlțâi vechea trăsură. Isabelle necheză și făcu doi pași înapoi, împingând trăsura din dreptul lui Faith, care rămase în aer, suspendată între cei doi bărbați.

Trase adânc aer în piept și scânci abia auzit:

– Ajutor...

Dar nu de ajutor ducea lipsă. Zâmbind, O'Malley se retrase din competiție.

Harry, cuprinzându-i talia cu ambele mâini, ezită un moment, ca și cum ar fi avut alte gânduri.

– Cred că nu vrei să mă duci în brațe până la Basseterre? întrebă Faith.

Harry se dezmetici.

– În brațe?... A, nu, nici nu mă gândeam... Ești foarte...

– Aș dori să nu mai continui, replică ea, înțepată. Sunt înaltă și-mi dau seama ce voiai să spui. Iar dacă m-ai lăsa acum jos, nu mi-aș arăta toate... toate dedesubturile lumii din jur. Ești bun?

Zâmbind, Harry o așeză pe banchetă. Trăsura se aplecă, pe pneurile sale de automobil. Faith își strecură capul sub coviltir. În timp ce Harry se sălta și el, O'Malley scoase un răcnet de avertisment, căci trăsura era gata să se răstoarne.

– Echilibru'! strigă vizitiul, iar Harry sări jos. Câte unu' pe-o parte.

– Adică trebuie să stau până la Basseterre spate-n spate cu domnișoara asta fermecătoare?

– Așa se merge, confirmă O'Malley. Nu-i decât cinci mile. Toată lumea gata?

Smuci de hățuri. Isabelle, care păștea liniștită, se uită peste umăr, urât de-a binelea.

– Di-ee! o îndemnă O'Malley, luându-și biciul.

Iapa, fără să se simtă deloc amenințată, se optinti în oiști, iar trăsura porni. Coborâră panta colinei, trecură peste calea ferată, apoi pe străzile din Challengers Town, până pe câmpia înconjurată de Marea Caraibilor, unde suflau răcoros eternele brize marine. Faith își scoase pălăria cu boruri largi, lăsând vântul să-i răsfire părul.

– Auzi, strigă Harry Holson, ține-ți pălăria pe cap. La tropice, insolațiile sunt endemice. De loțiune ți-ai adus aminte?

– Pe tine nu te văd făcând toate astea, îi strigă Faith, Crezi că insolația e o boală strict feminină?

– Nu, dar eu sunt aici de peste un an, replică el.

Trăsura se clătină, când Harry se ridică în picioare, așezându-se lateral pe banchetă.

– Deci, ce se-aude despre o vizită cu ghid? întrebă Faith.

– Și cine să fie ghidul, eu? Sunt la fel de străin aici ca tine.

– Acuma suntem în Trinity Parish, anunță O'Malley. Și cum că-i duminecă, domn'e Holson, matale...

– Știu, știu, bombăni Harry. Duminica, în Parohia Sfintei Treimi.

Se răsuci pe banchetă, scoțând din buzunar un tricou subțire.

– Legi deșucheate, mormăi el, în timp ce-și trăgea tricoul pe trup. Toată insula e împărțită în treisprezece parohii...

– Paispce, îl întrerupse O'Malley.

– Mda, paișpe... Ele fac legile locale, la fel cum acasă le fac consiliile de comitat.

– Dar... nici un au destul loc pentru niște comitate.

– Insula e lată de cinci mile – în câteva locuri – și lungă de douăzeci și trei. Totuși, ele emit legile locale. Și cu cât te apropii mai mult de Basseterre, cu atât mai strict devine codul vestimentar. Mai ales duminica. Iar ăsta e postul nostru de radio și televiziune, continuă el arătând spre un turn înalt și subțire din vârful plat al piscului de la nord. Am încheiat contractul ca să mai adăugăm un al doilea canal de televiziune, la anul.

– Tatăl dumitale locuiește aici, cu dumneata?

– Mă rog, mai mult nu.

„Cum o fi ajuns cu brațul pe umărul meu?“ se întrebă Faith, foindu-se incomodată, iar trăsura se clătină din nou.

– Miss Faith! o preveni O'Malley. În trăsurică tre' să stați cumintică. Isabelle i-o iapă bătrână. Nu-i place să se bâțâie încoa' și-ncolea.

Faith acceptă admonestarea și încercă să orienteze conversația spre subiectul care o interesa.

– Dar crezusem că dumneata și tatăl dumitale...

– A, mai vine pe-aici, răspunse Harry. Știi, avem o companie destul de mare. Baza lui de operațiuni e la San Juan, în Puerto Rico.

– Vine să-ți inspecteze munca, presupun?

Harry râse.

– Vine să inspecteze câte ceva. Nu neapărat ce fac eu.

Faith îl privi, încercând să-i descifreze expresia, dar soarele o orbea.

– Iar mama dumitale ce părere are despre asta?

Harry clătină din cap cu tristețe, iar de astă dată Faith îi observă lucirea din ochi.

– Mama mea a murit în ziua când împlineam zece ani, răspunse el grav. Acum douăzeci și cinci de ani.

– A...

Fâstâcită, Faith nu prea știu ce să răspundă.

– Îmi pare rău. Nu vreau să fiu indiscretă...

– Nu vrei pe dracu', replică el, chicotind.

Brațul îi revenise la loc, pe după umerii ei, cu o mână chiar deasupra sânului. Contactul avea un efect cutremurător. Faith deveni rigidă.

Tăcere.

Ropotul copitelor Isabellei răsuna în contrapunct cu țipetele pescărușilor. Coroanele câtorva palmieri pitici se unduiau în briză. La nord, verdeața strălucitoare urca pe pantele muntelui.

– Tatăl dumitale vine des pe St Kitts?

– Cam o dată pe săptămână, răspunse Harry, cu un chicotit.

– Ce găsești de râs? se răsti ea.

– Domina, cred totuși că scormonești după informații despre tatăl meu. Ar fi încântat să afle.

Obrajii lui Faith se înroșiră, și nu din cauza soarelui.

– Nu mă deranjează să-ți spun orice dorești să știi, continuă el cu gravitate. Nu e nevoie să mă iei pe ocolite. Întreabă-mă de-a dreptul. Câți ani am? Treizeci și cinci. Câți ani are tatăl meu? Șaizeci și trei. Și aș putea adăuga că, la șaizeci și trei de ani, e foarte viril. Cred c-am să-i telefonez mâine. Să-i spun că ai întrebat de el?

– Să nu-ndrăznești, îl repezi Faith, cu umerii tremurându-i de enervare.

– Mă rog... murmură Harry. Mai greșește omul...

– Sunt convinsă, bombăni ea. Greșește amarnic.

– Și-acuma, trecem pe la West Farm Estate, anunță O'Malley cu tristețe. Pe vremuri, acilea se făcea zahăr cu duiumu'. Acuma... gata...

– Nimeni nu mai produce zahăr cu duiumul, interveni Harry Holson. Acum, toți fac „oarece“ zahăr. Tatăl meu plănuiește să adauge o duzină de zone turistice, ca să stimuleze comerțul. Cândva, un rol esențial îi revenea bumbacului, dar și cu ăsta s-a terminat aproape complet. Concurența mondială e prea acerbă. În Frigate Bay, am construit deja câteva vile de familie calitatea întâi, iar acum lucrăm la un hotel.

Faith se străduia să-i ignore pe amândoi. O'Malley intrase și el în conspirație. I se citea în toate. Ridicând din umeri, Faith se închise în sine – astfel pierzând următorul incident.

Isabelle, cu toată bătrânețea ei ancestrală, grăbi pasul, pornind la trap.

– Ce naiba...? exclamă Harry Holson.

– Trenu'... răspuns O'Malley. Trenu' de nouă. Îl simte că vine.

Harry se uită la ceas.

– Douăspe făr-un sfert, anunță el.

– Cum zisei, stărui O'Malley, trenu' de nouă. Taman la țanc.

Își încordă picioarele, trăgând cu putere de hățuri.

– Prostovanco! Las-o mai moale! Nu mai ești mânzoaică!

– Nu vine numai trenul... remarcă Harry.

– Prostălău' ăla de băiat de la Friendly's, preciză O'Malley. Gonește cu mașina. Pe insulele astea, să tot avem ca la vreo patru mii de mașini și camioane, și băiatu' are un Maserati. Cred c-ar fi mai bine să...

Și din nou trase de hamuri, din răsputeri, fără nici un rezultat.

Trapul Isabellei se transformă într-un galop nărăvaș. Faith se răsuci pe banchetă, cu fața înainte. Cam la opt sute de metri în urma lor, pe drum, apăruse un nor de praf. În mijlocul lui se distingea cu mașină roșie, cu motorul bâzâind nervos. Pe calea ferată paralelă cu drumul, botul unei

locomotive negre, cu ecartament îngust, duduia cot la cot cu praful mașinii. Șinele se zdruncinau în sus și-n jos. Pe coș țâșnea fum negru.

– Nebunii! strigă O'Malley. Se ia la-ntrecere pân-la canton! Isabelle o să...

Șuieratul ascuțit al locomotivei sună la unison cu claxonul mai gros al mașinii, iar Isabelle coti de pe drum, cu toată viteza, năpustindu-se în șănțulețul dinspre calea ferată. O'Malley, răcnind, se ridică în picioare, trăgând de hățuri cu toată puterea. Mașina și trenul îi depășiră, prin ambele părți. Isabelle se opri. O'Malley făcu o tumbă înainte, rostogolindu-se în iarbă. Trăgând adânc aer în piept, Faith își acoperi capul cu brațele, în timp ce-și lua zborul de pe banchetă. Și, cu o căzătură plină de grație, leșină.

*
* *

Încet, prudent, Faith Latimore deschise un ochi. Un cap femeiesc dobândi identitatea de soră medicală.

– A, v-ați revenit...?

O voce blândă, în contralto. Două mâini îi potriviră un cearșaf pe umeri. Ambianța se defini ca „spital“.

– Unde... mă aflu?

– La J.N. France General Hospital, Basseterre. Eu sunt sora Robinson. Cum vă simțiți?

– Mi-e sete.

– Desigur. Apă rece?

Un pai de plastic încercă să-i găsească gura. Buzele lui Faith îl apucară. Trase cu poftă.

– Ah... Ce bună e...

Își zâmbiră, apoi Faith închise ochii.

– O'Malley? întrebă ea.

– Câteva zgârieturi, nimic mai mult.

– Și...

– Domnul Holson?

– Da, răspunse ea, cu un oftat. Harry?

– Domnul Holson are multă experiență în materie de vânătăi și cucuie. A așteptat să-i punem patru pansamente, apoi a plecat, tunând și fulgerând.

– Tunând și...?

Sora îi mai oferi o înghițitură de apă.

– ... și fulgerând, da. Domnul Holson e un om foarte emotiv. Tânărul din mașină nici măcar nu s-a oprit să vadă dacă pățiserăți ceva. Cred că, până la căderea nopții, o să regrete.

– Dumnezeule!

Faith reuși să deschidă din nou un ochi. Camera era cufundată în penumbră, jaluzelele venețiene fiind coborâte până la jumătate.

– N-am mai avut niciodată un cavaler care să mă apere. Credeți că-i va face ceva băiatului?

– Fără îndoială.

– Cred că mă cam doare capul... spuse Faith, cu voce slabă.

Un alt glas interveni, bărbătesc, gros și ursuz.

– Deci dumneata ești femeia-minune care ne întoarce insula pe dos?

Cu un mare efort, Faith reuși să deschidă și al doilea ochi. Sora era mai înaltă decât crezuse. Bărbatul, scund și plin, avea un zâmbet larg pe buze și nici un fir de păr pe cap.

– Doctor Ottley, draga mea. Ai dureri de cap – și un mic cucui. Plus vreo duzină de zgârieturi și câteva vânătăi care-ntr-o zi, două, vor căpăta un verde superb. Nimic grav. Probabil că mâine vei putea pleca acasă. Lady Sunny a dat telefon de patru ori. În două ore, a vorbit cu primul ministru, cu șeful poliției, cu președintele comisiei feroviare și cu guvernatorul general.

Medicul trase adânc aer în piept, ștergându-și fruntea cu o enormă batistă albă.

– Dacă Regina Elizabeth nu locuia atât de departe, sunt sigur că și ea ar fi fost pe listă. Buna doamnă m-a asigurat că e rudă cu Regina Mamă. Verișoare de-a cincea, parcă așa a spus...

Clătină din cap cu amărăciune.

– Uneori, pacienții iluștri sunt cam greu de tratat. Viața unui medic nu constă numai în amabilități și golf.

Arăta mâhnit de-a binelea, dar Faith observă, cu coada ochiului teafăr, că sora își ascundea un zâmbet.

– Deci, draga mea... odihnește-te, mănâncă bine...

– Și Isabelle? întrebă Faith.

– Vai de mine! exclamă medicul, neliniștit. Am omis pe cineva? Mai e încă o pacientă?

– Calul, răspunse sora.

– Calul...? repetă Ottley, scărpinându-se la ceafă. Nu vindec cai.

– S-a rănit la un picior, spuse sora. A și ajuns înapoi la vilă. Domnule doctor, să nu întârziați...

– Nici o grijă. Mult calm, și nu te agita, îi mai recomandă el lui Faith.

Își luă trusa și ieși grăbit. Cele două femei priviră ușa trântindu-se în urma lui.

– Încă puțină apă?

– Pe insula asta toți sunt nebuni?

– Nu, doar cam o treime, replică sora. Prea mult soare. Și stați mai liniștită. Dacă tot mișcați capul, veți avea amețeli. Așa, acum stăm cuminte...

Faith, care de ani de zile nu mai stătuse cuminte, oftă din nou.

– Cred că trag un pui de somn... murmură ea.

– Butonul soneriei este...

Ușa se dădu de perete și năvăli O'Malley, bandajat din belșug.

– Ăă... soră... Scuzați, da' am de vorbit cu domina.

Se apropie de pat.

– Iapa n-o să mai meargă la trap, domina. Am trimis-o la pășune. Trăsura-i făcută praf. Milady... aud că zice că dacă nu ieșiți curând din spital are de gând să se ducă la guvernator și să-i zică... vreo două. Da' n-avem cum s-o ducem în oraș. Să cumpăr o trăsură nouă? Un cal am putea să-nchiriem, fără nici o...

– Nu, în nici un caz.

– Da'... dacă milady vrea să se ducă și n-are cu ce? Pân-acu', niciodată n-am mai avut o problemă ca asta. De când a murit dom' Dicky! Ce încurcătură!

– Te rog, O'Malley. Mai încet. Mă doare capul. Știi să conduci mașina?

– Un automobil? Sigur că da. Domina Martha, acu' zece ani, îmi zice: „Să nu schimbi nimic, așa a zis dom' Dicky. Da' să fii gata să schimbi!“ zice domina Martha! De zece ani încoace, iau lecții de conducere o dată pe săptămână, în oraș. La Murphy și Kravitz, garaju', vreau să zic. Am și permis, și tot. Numai mașină n-am.

– Caută-n portofelul meu. Credit cardurile. Du-te și cumpără o limuzină cât mai mare. Albastru deschis. Ad-o aici, la spital. Poți?

– Pot, domina. Da' nu-i nevoie de credit carduri. Ajunge doar să zic: pentru lady Sunny. O limuzină o s-ajungă?

– O, Doamne, oftă Faith Latimore; nici chiar milioanele familiei Latimore n-ar fi fost de ajuns. Pentru moment, da!

O'Malley afișă un rânjet orbitor.

– Se-anunță vremuri interesante, domina, mai comentă el, înainte de a ieși pe ușă.

– Ei, și-acum, ora stingerii, interveni sora Robinson. Când se va duce vestea, să vedeți ce zarvă se va isca pe toată insula!

– De-asta mă tem și eu, murmură Faith. La Londra am primit instrucțiuni clare: „să nu provoci zarvă!“

*
* *

Când Faith se trezi, era ora cinci. Nu știa dacă o deșteptaseră bătăile ceasului din turn, din Independence Square, sau glasurile de pe culoar. Sora Robinson năvăli în cameră și se rezemă de ușa închisă, gâfâind.

– Domina? V-ați trezit?

– Aveam încotro? replică Faith. Ceasul ăsta sună ca o... Și cu gălăgia de-afară ce e?

– S-a întors Domnul Holson, cu un tânăr și un polițist. Vreți să-i primiți?

– De ce nu?

Sora șovăia, parcă temându-se să deschidă ușa. Când se îndură în sfârșit, făcând un pas într-o parte, parcă pentru a lăsa să treacă o întreagă procesiune, nu numai trei oameni. Harry, care pășea în frunte, îi conduse pe ceilalți doi drept spre patul ei.

– El e Vincent Declaur, anunță Harry.

Declaur era un tânăr înalt și cu coșuri, care fu adus de guler în fața ei. Îl întrecea pe Harry Holson cu vreo zece centimetri și tot atâtea kilograme. Nu se putea spune că venea de bună voie și nesilit de nimeni.

– Acesta e respectivul...? începu să întrebe polițistul, dar Harry Holson îl întrerupse:

– Ăsta-i pușt iul din Maserati.

Faith reuși să se salte în coate. Sora Robinson se grăbi s-o ajute. Tânărul Declaur arăta cam pleoștit.

– Cu toată goana aia, n-ai reușit să bați trenul? întrebă Faith, nereușind să-și stăpânească mila.

– A, cu trenul n-am avut nici o problemă... spuse Declaur, amărât. Cu domnul Holson mi-a fost mai greu...

– Hai, zi! îl îndemnă Harry, zgâlțâindu-l de cămașă. Zi odată!

– Mda, păi, îmi pare rău că am cauzat accidentul, îngăimă băiatul.

– O să-ți pară și mai rău după ce stau de vorbă cu taică-tu, pușt iule.

– Deci, întrebă polițistul, recunoști că ai provocat accidentul, băiete?

– Recunosc, răspunse grăbit tânărul.

– Doar n-o să-l arestați! obiectă Faith.

– Pe el?

Polițistul râse.

– Nu, acum, că am auzit mărturisirea asta, nu-l mai arestez pe domnul Holson. Susține că opera o arestare civilă, iar băiatul a opus rezistență. Judecătorul a spus că, dacă se mai ivește un singur caz de atac cu violență, să-l duc pe domnul Holson la poliție, să-l închid și să arunc cheia. Dar o mărturisire... asta le lămurește pe toate. Arestare civilă, clar. Și-n plus, ați putea depune și ca martoră de caracter, domina?

– Desigur, răspunse Faith.

Apoi adăugă, cu voce scăzută:

– Nu încape nici o îndoială, are caracter.

– Și-acum, vă rog să părăsiți spitalul, insistă sora Robinson. Se-apropie ora cinei, iar pacienta nu trebuie să se emoționeze.

Și-i scoase din cameră pe toți – cu excepția lui Harry.

– Eu mai stau, insistă el, rămânând în urmă.

– Ia loc, îl invită Faith.

Harry se supuse, ridicând din mers și jaluzelele venețiene. Ultimele raze de lumină ale zilei îi căzură pe față.

– O, Doamne!... murmură Faith.

– Era mai puternic decât mă așteptasem, îi explică Harry, așezându-se pe scaunul șubred de bambus. Și a trebuit să-l fugăresc tocmai până la Fort Smith.

– Zău că ar trebui să te controlezi, declară Faith. Lasă totul în seama legii. Sunt sigură că pe St Kitts nimeni n-are nevoie de linșaje.

– Și tatăl meu spune mereu la fel.

Faith clătină din cap, regretându-și imediat gestul. Mințile începură să i se învârtească precum un titirez scăpat de sub control.

Auzi scaunul târât pe podea spre pat, apoi o mână a lui Harry Holson i le cuprinse pe amândouă, încălzindu-le.

– Te supără capul? întrebă încet, liniștitor, glasul lui.

– Nu trebuia să mi-l mișc. Medicul spune că e doar o lovitură ușoară. Acum mă simt mai bine, dacă stau cu ochii închiși.

– Oricând e mai bine să te odihnești.

Urmă o scurtă pauză, apoi peste fruntea lui Faith trecu o boare caldă, urmată de o atingere abia simțită pe vârful nasului, ca și cum ar fi fost sărutată. Nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Așa, fata mea.

– De ce-ai făcut asta?

– A, mi s-a părut lucrul cel mai potrivit.

– Și să știi că nu sunt fata ta. Nu-s fata nimănui!

– Ei, vorba vine... Nu te agita.

– Deci, numai vorba e de tine?

– Cred că e cazul să schimbăm subiectul, răspunse el mâhnit. Știai că tatăl meu a venit în după-amiaza asta de la San Juan?

– Nu. Oricum, cred că e mai bine să te ocupi de el.

Harry râse, ridicându-se de pe scaun.

– Trebuie într-adevăr să plec, dar cu probleme de afaceri. Tatăl meu a fost invitat de lady Sunny la Rose Cottage.

Se aplecă, sărutând-o deliberat pe frunte.

– Ne mai vedem.

„Da," răspuse Faith în sinea ei, privindu-l cum pleca, „dar fie-ți milă – am capul fisurat. Și mă-ntreb dacă spitalul ăsta are și secție de cardiologie. Se pare că am niște probleme și cu inima!"

Capitolul 3

– Ei, ce ziceți, Miss Faith? întrebă O'Malley, de pe fotoliul din față al limuzinei. Dacă nu vă place culoarea, omu' zice c-o poate revopsi în orice nuanță de albastru doriți, în douăspatru de ore. E frumoasă?

– Frumușică... răspunse Faith nehotărâtă, străduindu-se să-și ascundă tremurul din voce. Și mărișoară... De ce e atât de mare?

– Pentru lady Sunny, numai ce-i mai mare merge! replică el, trăgând cu pietate frâna de mână. A, uitați-i că vin!

În capătul rampei apăruseră două servitoare și un valet, împingând un fotoliu rulant.

– Cine i-a anunțat? întrebă Faith. Și cum?

– Am ales mașina asta, răspunse cu mândrie O'Malley, fiindcă are aparat de radio, stație radio cu poliția și telefon. Așa că l-am sunat pe domnul Napoleon ca să organizeze comitetul de primire. Cu scaun cu tot, bineînțeles.

– Da, cu scaun, bineînțeles...

Cineva deschise portiera de lângă ea. Un „cineva“ înalt, cu părul argintiu, îmbrăcat în costum alb cu cravată neagră. Și cu barbișon. Voinic. Parc-ar fi fost tatăl lui Tarzan.

– Domina. Bine ați venit acasă, îi ură un glas profund, zgâlțâindu-i creierul deja cam amețit.

– Da, am...

– Desigur, nu ne-am cunoscut.

O mână masivă o prinse de braț, părând s-o ia pe sus din mașină.

– Holson, se prezentă el, puțin mai încet decât un uragan. Nathan Hale Holson, la ordinele dumneavoastră.

– Da, l-am cunoscut pe...

– Pe fiul meu, Harry. Bun băiat. Slăbiciunea maică-sii.

Faith îi zâmbi nesigură, în timp ce servitoarele o ajutau să se așeze în fotoliul rulant. „Slăbiciunea maică-sii... – dar a dumitale nu?“

– Numele mi-e familiar, domnule Holson. Nathan...

– Hale. Din Revoluția Americană. Un spion cam netot al Generalului Washington. Da – o ramură colaterală a familiei Holson. „N-am decât o viață ca s-o dăruiesc țării“...? Cam așa ceva. Am renunțat la filosofia asta în armată. Acum nu mai căutăm să ne dăm viața pentru țară – îl încurajăm pe inamic să-și dea el viața, pentru țara lui.

Tuși scurt, privind în jur, și comentă:

– Ce seară minunată!

„Iar eu sunt domina acestei case, ceea ce înseamnă că răspund de toți și toate din ea – cu excepția lui lady Sunny," își spuse Faith. „Așa că, ce naiba cauți dumneata aici, nepoftit de nimeni?"

Cu mult mai multă subtilitate, îl întrebă:

– A, lady Sunny și cu mine am depășit de mult faza invitațiilor. Domnișoara Pearl mă aștepta întotdeauna cu o cameră pregătită – domina dinaintea dumneavoastră.

– Da, am auzit de domnișoara Pearl. Și aveți o cameră proprie aici? Ați trecut întâmplător, și...

– Și lady Sunny m-a invitat la cină. Pe moment, milady tocmai se schimbă. Mi se pare mie, sau observ un anumit scepticism?

Mondena Faith Latimore, manierată, suspicioasă și cunoscătoare într-ale vieții, intră în scenă.

– O, nu, câtuși de puțin. Numai că lady Sunny are foarte multe interese și, până vă voi cunoaște mai bine, găsesc de cuviință să mă interesez. Din câte înțeleg, construiți acel uriaș complex hotelier. Cred că ați investit milioane de dolari. Mi s-a sugerat că antreprenorii au mereu probleme financiare.

Ochii lui Nathan Hale Holson luciră.

– Milioane, într-adevăr. Căutăm bani încontinuu. Ce s-a întâmplat cu Isabelle?

Schimbarea de subiect făcu bietul cap lovit al lui Faith să se învârtească.

– Am suferit... un mic accident. Isabelle a fost scoasă la pensie, pe pășune, și am înlocuit-o cu... mașinuța asta... Încă n-am apucat să discut cu lady Sunny.

„Și nici cu misteriosul dumneavoastră fiu, care – ce știu eu? – s-ar putea să fi pus la cale accidentul și toate problemele de după-amiază, ca să vă creeze condiții de a veni aici", adăugă ea, în sinea ei.

– „Mașinuță"? Ai umor, draga mea.

Când râdea, barbișonul i se bâțâia în sus și-n jos.

– De ani de zile simt lipsa umorului. Dă-mi voie să-ți fac o propunere. Nu te mai gândi să vorbești despre ea cu milady. Moșia asta avea nevoie de-o mașină de ani de zile și, dacă nu abordezi subiectul cu ea, nici nu va ști despre ce e vorba.

– Până va circula cu ea... murmură Faith.

– Lady Sunny are tendința memoriei selective, continuă Nathan Holson. Chiar și atunci, îi vei putea sugera că mașina a fost comandată de Dicky cu ani în urmă, dar fabrica n-a putut-o construi la timp.

Grupul se opri la cotitura rampei, de unde pornea spre dreapta coridorul care ducea la apartamentul lui Faith. Culoarul dinspre camerele de oaspeți, douăzeci și șase la număr, începea la stânga.

– Nu vi se pare cam necinstit? întrebă ea, în timp ce valetul o întorcea cu scaunul rulant, făcând rotițele din față ale acestuia să scârțâie.

– Scârțâitul ăsta ar fi o problemă mai mare decât mașina, crede-mă! strigă după ea texanul cel înalt.

Când intră în cameră, Faith observă un terminal de computer pe birou. Dimineața nu fusese acolo. Își apropie cu grijă scaunul de aparat și-l deschise. Pe display apăru meniul, prezentând conținutul: corespondență, finanțe, agendă socială – toate, împărțite pe categorii.

Când Mary, camerista, intră cu o cafea irlandeză, Faith o întrebă:

– Crezi că aș putea imprima unele date? N-am timp să-i studiez acum tot conținutul.

Zâmbind, femeia făcu un gest de neputință.

– Eu, una, nici nu știu care i-i capu' și care coada. Avem o secretară, da-i plecată în vacanță. Eu nu mă bag. Cum vă place...

Faith tocmai luase prima înghițitură de cafea – și, deodată, o cuprinse o tuse cumplită.

– ...cafeaua, coniță?

După ce reuși să-și tragă respirația, Faith se șterse la ochi.

– În asta e mai mult de cinci la sută alcool? întrebă ea.

– Da, răspunse Mary, chicotind.

– Mai mult de zece la sută?

– Cred că da.

– Mai mult de...

– Mai mult, o tachină Mary. Haideți, faceți duș, apoi să vă îmbrăcați pentru cină. La Rose Cottage, nepunctualitatea nu dă bine!

– Ce-ar dori domina să poarte în seara asta?

La ieșirea din baie, Mary o conduse în dormitorul răcoros, unde așteptau câteva rochii de seară, întinse pe pat.

– Ceva subțire, ușor de îmbărcat și care să meargă cu sandale, murmură Faith. Lame auriu, eventual?

– Splendid! răspunse Mary, ridicând rochia, iar Faith fu cât pe ce să se înece. Din toată familia Latimore, ea suferea de cea mai accentuată pudoare. Rochia era magnifică în față și aproape inexistentă la spate, fără să lase loc pentru sutien sau alte accesorii de protecție pe dedesubt.

– O, Doamne...! gemu ea.

– Auziți, cine are ceva de arătat, de ce să nu arate? replică pe un ton pragmatic camerista. Iar dumneavoastră știu că aveți!

– Mda... îngăimă Faith.

Totuși, se pregătea să refuze rochia, când din camera alăturată se auzi un zgomot asurzitor. Imprimanta computerului o luase razna, lansând semnale sonore de alarmă. Rochia căzu din mâinile lui Mary; prosopul alunecă de pe trupul lui Faith.

– Hârtia! strigă Mary agitată, după ce aruncă o privire în camera de alături. Toată hârtia de computer s-a-mprăștiat pe jos, domina, și secretara-i în vacanță!

Faith veni și ea în ușă.

– Nu poți s-o pui la loc?

– Nu, domina! exclamă Mary, aruncându-și mâinile în sus, deznădăjduită. Numai secretara știe cum! Eu nu știu nici măcar pe cine să chem.

– Nu-ți face griji, o liniști Faith.

Motive de îngrijorare erau destule, dar de ce să răspândească panica în vilă? Însă trebuia să facă ceva – bipurile de computer fiind cele mai iritante sunete pentru persoanele cu dureri de cap. Își luă inima-n dinți și intră în cameră. Pe podea se întindeau metri întregi de hârtie pentru imprimantă.

Cu răbdare și mâini sigure, Faith reuși să adune toată hârtia înapoi în container. Iar când acesta se umplu, imprimanta porni din nou de la sine, cu toată viteza. Mary o privi uimită. În viața ei nu mai văzuse o domina capabilă de așa ceva. Să vezi numai când se ducea să povestească în camerele servitorilor!

Dar țăcănitul mașinii fu acoperit curând de un glas sonor, pe culoar. Faith începu să-și caute prosopul pierdut. Mary se certa cu un bărbat, la ușa apartamentului. Peste câteva clipe, în cameră intră năvalnic Harry Holson.

– Lua-te-ar dracu', Holson...! gemu Faith, începând să se acopere grăbită cu hârtia de imprimantă.

– Ăsta a fost planul de la-nceput? întrebă Harry, sarcastic. Voiai să mă folosești ca momeală ca să-l prinzi pe taică-meu? Ei, află de la mine că n-o să meargă. Nici o fășneață pornită după averi – sau patroană de-a ei, umblând tot după averi – nu-l poate atrage pe tatăl meu într-o asemenea capcană!

Faith tăcu; era atentă la hârtia cu care se acoperea.

Harry continuă:

– Nici măcar nu încerci s-o faci pe nevinovata cu mine? Te-am încolțit, este? De cât e nevoie ca să supraviețuiască mausoleul ăsta?

Faith ajunsese la limită – și hârtia de asemenea. Îi cădea din anumite locuri strategice și se lipea sugestiv în altele.

– Ce vrei să spui? N-avem nevoie de banii tatălui tău! De ce încearcă s-o agațe pe lady Sunny? I s-au moleșit afacerile? Cât speră să scoată de la lady Sunny? Încă n-am întâlnit un antreprenor care să n-aibă nevoie de mai mulți bani!

Era atât de furioasă, încât începuse să se bâlbâie. Mâinile ei trăgeau de hârtia udă, cu margini perforate, iar inevitabilul se produse. Hârtia cedă și, deodată, diverse părți importante din anatomia ei se pomeniră dezvăluite.

Faith, însă, era orbită de furie. Cum îndrăznea s-o acuze, pe ea sau pe milady, de fapte necinstite? Râdea ciob de oală spartă! Cum își permitea să insinueze că milady ar fi avut nevoie de banii altora! Sau că ea, Faith Latimore, s-ar fi încurcat c-un mârlan de două parale din construcții! Îi cunoscuse toată viața. Mama ei se măritase cu singurul constructor acceptabili din câți știa ea. Iar Dumnezeu nu mai făcea și alte exemplare după modelul lui Bruce Latimore!

– Ieși afară din camera mea! strigă ea, arătând spre ușă cu un gest dramatic.

Ar fi fost un moment maiestuos, dacă n-ar fi întins tocmai mâna cu care ținea hârtia. În acel moment, ușa se deschise din nou și apăru Mary, cu doi valeți. Înțelese situația dintr-o privire și alergă în dormitor, de unde aduse un halat subțire. În timp ce-o ajuta pe Faith să se îmbrace, aceasta repetă:

– Te rog să pleci, domnule Holson. Acești domni te vor conduce.

Și porni încet spre dormitor.

– Discuția asta încă nu s-a terminat! strigă Harry după ea. Ăsta n-a fost decât începutul. Un lucru ține minte – nu te apropia de tatăl meu! Și ai grijă ca nici cucoana să nu se apropie!

După ce aruncă această ultimă amenințare, ieși furios, urmat îndeaproape de valeți.

– Mary? întrebă Faith, deschizând ochii cu un efort. A plecat?

– Da, duduiță, răspunse Mary. Aveți nevoie de ajutor la îmbrăcat?

– La care îmbrăcat? replică Faith, cu un mic zâmbet strâmb. Sunt gătită mortal!

– Poate n-ar strica să ciocnim un pahar în cinstea victoriei, propuse camerista.

Porniră amândouă spre bar.

Peste trei sferturi de oră, Mary o introduse pe Faith, cu fotoliul rulant, în salon.

– Îți mulțumesc, Mary. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Plăcerea a fost de partea mea, coniță, răspunse Mary, zâmbind cu gura până la urechi. Aveți atâta haz. O să zgâlțâiți din temelii casa asta.

Și o lăsă în salon, după care plecă fredonând.

– Chiar așa? bubui un glas, în stânga ei.

– Ce anume? întrebă Faith, întorcându-se.

Domnul Holson senior stătea lângă bar, cu un pahar în mână.

– Ai să zgâlțâi casa?

– Sper că nu, răspunse ea, apropiindu-și scaunul de el. Din câte-mi amintesc, contractul meu cu avocații din Londra stipulează să nu provoc agitație. Ce beți?

– Bourbon și apă de la robinet! răspunse vesel domnul Holson. Dar am grijă să nu stric efectul acestul whisky delicios cu prea multă apă.

– Foarte înțelept, comentă Faith, cu un zâmbet trist. Înțeleg de ce vă abțineți de la excesul de apă poluată. Ar putea fi nesănătoasă.

Râseră amândoi, până când Francis, barmanul, reveni cu gheața și o întrebă pe Faith ce dorea să bea. Comandă apă minerală Perrier, apoi trecu împreună cu Holson la o măsuță dintr-o parte a camerei.

– Cum merge treaba în Frigate Bay? se interesă Faith. Am auzit că fundațiile și oțelul armat sunt gata.

– Treaba merge destul de bine. Am unele mici probleme, dar se rezolvă. Urmează grinzile de rezistență, dar pe astea le mai așteptăm.

– Le luați de la Henderson?

– Da, răspunse domnul Holson, cu o privire surprinsă. Ce știi despre Henderson?

– Am auzit că au unele probleme de producție. Sunt cu șase luni în urmă față de plan, iar comenzile de acumulează.

– De unde știi? întrebă el, cu real interes.

– Am... ăă... unele cunoștințe în construcții, răspunse Faith cu oarecare mândrie.

– Te referi cumva la Latimore Construction?

– Ar fi o legătură... spuse ea evaziv, luând o sorbitură din pahar.

– Și n-ai luat-o pe urmele lui?

Faith trase adânc aer în piept. Nu era momentul potrivit pentru o mărturisire.

– Nu. Mama mea e avocat. Și...

– Aha... I-ai urmat exemplul. Jumi-juma?

– Eventual...

Holson nu apucă s-o mai descoasă, căci tocmai atunci intră lady Sunny, urmată îndeaproape de Harry Holson, care arăta impecabil, într-un sacou alb de seară, cu cravată caraibiană. Faith nu-l mai văzuse niciodată complet îmbrăcat și-i sări inima din piept – până-și aminti, nu fără efort. Se afla acolo tocmai pentru a apăra contul bancar al lui lady Sunny de asemenea pirați. Cuminte, fetițo! Culcat!

Se întoarse spre lady Sunny, care se apropia, împreună cu Napoleon. Ca de obicei, milady era îmbrăcată complet în negru. Dar Faith știa că, pe sub fusta lungă și bogată purta pantofi bleu cu briliante. Arăta ca portretele din 1901 ale Reginei Victoria. Nu lipsea decât eșarfa de dantelă de pe cap.

– Ce încântător să vă văd pe toți adunați aici pentru cină – dar, domina, de ce n-ai rămas în spital? întrebă lady Sunny, când ajunse lângă ei. M-aș fi simțit minunat cu domnul Holson, și-mi fac griji pentru dumneata. Acum o oră, i-am telefonat scumpei dumitale mame. A spus să nu-mi fac griji, căci ai un cap foarte rezistent. Știai că bunica dumitale și cu mine am fost rude îndepărtate? Nu, desigur, n-aveai de unde știi.

– Mama mea are întotdeauna dreptate, replică Faith, mișcându-și ușor capul.

– Desigur. Mamele au întotdeauna dreptate. Regret că Dicky și cu mine n-am avut copii. Totuși, i-am telefonat doctorului ca să te examineze, dimineață. Dragul meu Dicky s-a lovit o dată la cap. A căzut pe scară – a doua zi, am pus să fie scoase toate și înlocuite cu rampe. Sunt mult mai comode pentru roți și pentru mers. Nathan, ea este Faith Latimore, noua mea domina. Faith, pe fiul lui Nathan, Harry, l-ai cunoscut deja – sau, cel puțin, așa am înțeles...?

– Adevărat, răspunse Harry, de la spatele ei.

Făcu un pas înainte, cu mâna întinsă. Faith roși, îi ignoră mâna și se îndepărtă cu scaunul.

– Am avut o conversație încântătoare, spuse Holson cel bătrân. Domina dumneavoastră este înrudită cu cea mai celebră companie de construcții din lume. Bruce Latimore ne-a ajutat să ne lansăm în afaceri. Iar Miss Faith însăși e o persoană plină de discernământ.

Milady întinse mâna, iar domnul Holson făcu o plecăciune, sărutându-i degetele.

– Parcă-ți cerusem să pleci, îi șopti Faith furioasă lui Harry, care ezita în apropierea scaunului ei.

– Lady Sunny m-a invitat la cină, răspunse el, tot în șoaptă. Nu-l puteam lăsa pe tatăl meu singur cu două tigroaice ca voi. Așa că, ascultă-mă – voi sta cu voi toată seara. Voi avea grijă ca tatăl meu să scape de colții voștri. Fă bine și obișnuiește-te cu mine, domnișoară. Gândește-te la mine ca la un câine de pază.

– Prefer să nu mă gândesc deloc la tine, răspunse Faith. Nu înțeleg cum de un gentleman ca tatăl tău a putut să aducă pe lume un om atât de meschin. Ia spune-mi, cum îți rezolvi finanțele pe săptămâna asta. Înțeleg că unele dintre lucrări se află într-o situație delicată – ca să zic așa...

– Fir-ai să fii, mormăi el. Cine ți-a spus?

– Era o observație doar așa, în general, replică scurt Faith.

– Cred că avem noroc, spuse Harry, răspicat și bătăios. Banii ne ajung cu prisosință, și ne putem feri buzunarele de mâinile altora.

Și-i zâmbi, cu o privire atât de ipocrită încât o îngheță.

În acel moment, sună clopoțelul pentru cină, iar invitații porniră spre sufragerie. Lady Sunny se așeză în capul mesei, cu domnul Holson la dreapta. Harry luă loc în stânga ei, iar lângă el i se făcu loc lui Faith. Primiră la început consomme, apoi languste caraibiene cu mazăre în orez și sparanghel. Toate arătau delicioase, dar Faith nu putea mânca. Durerea de cap nu-i mai trecea, iar prezența lui Harry Holson lângă ea nu-i reducea nici nivelul acidului din stomac.

În timp ce stătea jucându-se cu mâncarea din farfurie, Faith îi auzi pe lady Sunny și domnul Holson comentând despre vinul servit la masă.

– Da, spuse milady, dragul meu Dicky a pus la păstrare multe sticle de vin bun. Sper că vă place.

Ridică paharul, ținând un toast în amintirea lui Dicky. Ceilalți i se alăturară.

– Pe doamna noastră o cam lasă memoria, îi șopti Harry lui Faith.

Întrucât abia în acea dimineață semnase cecul pentru un nou transport de vinuri, Faith refuză să muște momeala.

– N-am observat, răspunse ea.

Încet, milady puse paharul jos.

– Înțeleg că azi l-ai întâlnit pe tânărul Declaur, Harry, spuse ea. Niciodată nu a făcut parte dintre favoriții mei. Tatăl lui era un băiat drăguț, iar bunicul a fost bun prieten cu Dicky, dar copilul... mi-e greu să înțeleg generația asta tânără...

– Da, coniță... răspunse Harry, cu accentul lui texan tărăgănat. Ne-a răsturnat trăsura în drum spre Basseterre, iar mai târziu am pus mâna pe el. A venit cu mine s-o viziteze pe domnișoara Latimore, la spital. Ca s-o consoleze pentru răni.

Faith fu cât pe ce să se înece cu vinul, auzind noua variantă a incidentului. Din fericire, milady schimbă vorba, întorcându-se din nou spre domnul Holson.

– Cum merge construcția la care lucrați? Ce anume construiți?

– Am încheiat un contract cu o mare firmă de hoteluri, ca să construim în Frigate Bay, lângă terenul de golf. Știți câți bani vor sosi pe insulă, lady Sunny?

– Nu sunt sigură că vreau să mai vină și alți oameni pe insulă. Dar, desigur, avem nevoie de locuri de muncă pentru localnici. Dicky al meu se pricepea foarte bine la așa ceva. Nu voia decât să fiu fericită. Acum voi fi și mai fericită, dacă toate rămân neschimbate.

– Suferiți de pe urma recesiunii globale? o întrebă Harry pe milady.

– Harry! îl admonestă șocat domnul Holson. Un gentleman nu-i pune unei doamne o asemenea întrebare. Credeam că mama ta și cu mine te-am învățat să fii cuviincios.

Milady o privi întrebătoare pe Faith.

– Industria încălțămintei merge minunat, se grăbi Faith s-o asigure, deși nu credea că bătrânei doamne i-ar fi putut trece vreun moment prin minte ideea de lipsuri pecuniare.

– Dar dumneavoastră aveți probleme cu recesiunea? îl întrebă Faith pe Nathan Holson. Vă creează dificultăți cu proiectul?

– Domina, interveni cu tristețe lady Sunny, aveam alte pretenții de la dumneata.

– Nu face nimic, milady, răspunse Nathan Holson. Doar că, pe moment, cam duc lipsă de fonduri. De fapt, dacă nu obțin curând cinci milioane de dolari americani, nu voi putea onora contractul în condiții profitabile.

– Vai de mine! exclamă îngrijorată milady, n-aș vrea să se întâmple așa ceva. Ar fi o dezamăgire prea mare. Desigur, aveți de unde împrumuta banii, nu?

– Nu prevăd nici o problemă pentru obținerea unui împrumut, spuse sigur pe sine Nathan Holson. De fapt, suntem aproape cu sacii în căruță, cum se spune în Texas.

Faith simțea că se apropia de miezul problemei. „Deci, Holsonii au nevoie de bani, iar sacii sunt deja în căruță? De la

cine? De la bănci? Sau de la lady Sunny? Sigur, or fi sacii în căruță, dar nu de la lady Sunny! N-ai să vezi nici un ban de la ea, domnule Holson! Am s-ajung înaintea ta la trecătoare, cowboy!“ jură ea.

– Ei, să-mi spuneți dacă vă pot ajuta, continuă lady Sunny.

Faith fu iar cât pe ce să se înece cu vinul.

– Sunt aici, murmură Harry, bătând-o pe spate.

Continuând să tușească, Faith se uită urât la el.

Mai târziu, după ce Mary o ajută să se culce, când închise ochii, Faith continuă să se gândească la ce-ar fi putut face pentru a zădărnici planurile Holsonilor de a pune mâna pe lady Sunny și milioanele ei nenumărate. Trebuia să le numere – chiar a doua zi!

Capitolul 4

Dimineața aduse cu sine un soare strălucitor și mireasmă de flori. Îl mai aduse și pe doctor, cu manierele lui arțăgoase.

– Cum te simți? o întrebă el ursuz, în timp ce-i asculta bătăile inimii și-i lua tensiunea.

– Mult mai bine, răspunse Faith, cu sinceritate.

– Te-ai fi simțit și mai bine dacă rămâneai la spital, se plânse medicul, examinând-o în ochi și urechi. Singurul motiv pentru care mă aflu aici în dimineața asta e acela că-mi place la locul de muncă, iar lady Sunny îmi putea crea dificultăți serioase. Deci, acum când știm că vei trăi, mă întorc la spital să-mi continui vizita. Bună ziua, domina.

Faith îi adresă un zâmbet strâmb. Din seara trecută, aflase că lady Sunny făcea parte din comisia de guvernatori ai spitalului.

– Rămâneți la micul dejun, îl invită ea, știind că avea s-o refuze.

După ce veni Mary, Faith făcu un duș și se îmbrăcă într-o rochie de vară crem. Își prinse părul la ceafă, iar Mary o unse pe umeri și spate cu loțiune contra soarelui.

– Sunt gata să înfrunt toți balaurii din casa asta, îi spuse Faith cameristei. Sau, cum zicea tatăl meu, am pușca „încărcată pentru urși".

Mary zâmbi discret. Începea s-o simpatizeze pe noua domina, chiar dacă nu înțelegea nici jumătate din tot ceea ce se întâmpla. Viața la Rose Cottage începea să devină interesantă – cum nu se putea mai interesantă.

– L-ai văzut pe vreunul dintre Holsoni în dimineața asta?

– Da, Miss Faith. Domnul Holson cel bătrân a scos-o pe milady la o plimbare, cu mașina cea nouă.

– La dracu'!

– Nu vreți ca milady să se plimbe cu mașina cea nouă?

– Nu-mi convine ca milady să se plimbe cu domnul Holson. Și celălalt?

– Domnul Harry? L-am văzut pe verandă, acu' un minut, își lua micul dejun.

– Vrei să spui că amândoi au rămas peste noapte aici?

– Da, răspunse Mary, amândoi.

„O, Doamne," își spuse Faith, „iată-mă și administratoarea unui hotel pentru bandiți, când era vorba să fiu maică intendentă de mânăstire! Cum Dumnezeu să păzesc banii lui milady? Cred că va trebui să-i țin un curs de reciclare, până nu face din Rose Cottage o pensiune!"

Îl găsi pe Harry într-un fotoliu confortabil, pe veranda de la etaj, cu o cafea, nasul cufundat în ziarul local și picioarele pe scaunul alăturat. Cum să scape de el? Un moment, se gândi la dinamită, dar lady Sunny ar fi observat gaura din podeaua verandei – dacă mai rămânea vreo verandă.

– Bună dimineața, mormăi ea.

Harry ridică privirea din ziar.

– Înțeleg că tatăl dumitale și milady au plecat la o plimbare. Se cunosc de mult?

– Da, răspunse Harry. Mama mea și lady Sunny au fost bune prietene, iar la moartea ei, milady a fost foarte bună cu tata. Se înțeleg foarte bine. Cred că și noi ne-am putea înțelege bine, dacă am încerca.

Își luă picioarele de pe scaun și se ridică.

– Numai în Biblie leul se culcă împreună cu mielul, replică Faith, trăgând un scaun, și ca prin farmec alături se și înființă o servitoare.

– O cafea, Miss Faith?

– Da. Și un corn danez.

– Mamăăă! Ce simpatică ești! comentă Harry.

– Bea-ți cafeaua și mulțumește pentru noroc, replică ea. Probabil acum îmi vei spune că lady Sunny v-a invitat să înnoptați aici.

Harry își împături cu grijă ziarul, punându-l deoparte.

– Ai ghicit, spuse el, înclinând ușor capul, ca să nu-i intre soarele în ochi. „Fiindcă", a spus ea, „domina vrea să aibă companie la micul dejun, iar prin preajmă nu-i aproape nimeni." Așa că, iată-mă! Sunt în preajmă!

– Ce noroc am!

Aplecându-se în față, Harry își rezemă coatele pe masă.

– Ce-i cu tine? În douăzeci și patru de ore, te-ai transformat în Căpcăunul care-a mâncat orașul St Louis.

– Ce-i cu mine? Banii, răspunse Faith. Banii lui lady Sunny, ăștia sunt cu mine – sau, mai bine zis, în grija mea!

– Banii? Crezi că tatăl meu are de gând s-o țepuiască?

– Exact asta cred. Ce-ai zice de cinci milioane?

– Cinci milioane? Un mizilic.

– Nu și atunci când nu-i ai, insistă Faith. Iar tatăl tău nu-i are. Mi-a spus-o aseară, la cină.

– Ei, fir-aș al naibii!

– Că bine zici, replică Faith, mușcând din cornul danez pe care servitoarea tocmai îl pusese pe masă.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am și împrumutat banii?

– Ce-aș zice? Un cuvânt nu prea politicos, poți să fii sigur. Ai vreo dovadă?

– Întâmplător, da.

Sacoul lui Harry era pus pe spătarul scaunului. Întinzând mâna, scoase din buzunarul de la piept un plic.

– Mă ierți dacă-mi iau unele măsuri de prevedere, spuse el, în timp ce scotea scrisoarea și o îndoia astfel încât să nu se vadă decât jumătatea de jos. Citește, Tomasina.

– Tomasina?

– Femininul de la Toma Necredinciosul.

Faith oscila între trei tendințe contrare. Îi venea să protesteze contra insultei, să-l pălmuiască, sau să descifreze

scrisoarea. Dar o Latimore bine instruită alegea întotdeauna calea cea mai avantajoasă – în cazul de față, ultimul paragraf al scrisorii.

„Prin urmare, avem plăcerea de a vă oferi garanție fără repetiție pentru împrumutul dumneavoastră de cinci milioane de dolari, conformă cu procentajul și termenii garanției anterioare."

– Ei! exclamă Faith, roșie în obraji, pregătindu-se să-și pună cenușă-n cap.

Ceva, însă, îi zgândărea memoria. Numărul de garanție era scris în codul folosit inițial de... Accidental, mâna îi alunecă, dând la o parte îndoitura scrisorii, astfel încât să se vadă antetul celeilalte firme.

– Doamne ferește...! murmură ea. E un fals! Tatăl meu n-ar fi...

– A, ba află că a...! i-o întoarse Harry, chicotind.

– Nu pot să cred. Trebuie să-l sun pe Michael.

– Pe Michael?

– Michael, fratele meu. El conduce Latimore Corporation.

– Atunci aș propune să declarăm un armistițiu până ai ocazia să verifici.

– Numai cu condiția să nu ne aducem unul altuia acuzații privitoare la bani, declară ferm Faith.

– Mai avem de lămurit acest detaliu despre fermecătoarea lady Sunny și banii noștri, precizează Harry. Nu văd nici o sursă de venit, iar întreținerea acestei „vile" trebuie să coste o avere.

– Această casă costă o avere, declară Faith. Fabricile de încălțăminte ale lui lady Sunny produc și vând trei milioane și jumătate de perechi de pantofi pe an!

„Na, acum să te văd ce mai zici, domnule Holson!“ adăugă ea, în sinea ei.

Harry se pregătea să soarbă din cafeaua fierbinte. Un mic accident pe trahee îl făcu să tușească, înecându-se.

– Trei milioane?

– Și jumătate.

– Cam... greu de crezut, se bâlbâi el. Va trebui să verific. Până atunci, propun să facem pace. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, răspunse Faith, în timp ce o servitoare aducea încă o farfurie cu pateuri.

„Omul ăsta are un farmec incontestabil,“ medită ea. „Are ceva atrăgător! O fată de vârsta mea i-ar putea găsi un loc în viața ei fără să se străduiască măcar. Numai de nu s-ar numi Holson...“

– Dacă tot ai citit ziarul, ce-ar fi să-mi spui și mie noutățile?

– Ei, răspunse Harry, punându-i în cafea frișcă și zahăr, e clar că ieri a fost o zi a accidentelor de circulație. În Tabernacle, o ladă cu găini a căzut dintr-un camion.

– O, nu! exclamă Faith, îngrijorată. Și ăsta-i considerat accident rutier grav?

– Da. Mai ales din punctul de vedere al găinilor. După camion venea un autobuz și a trecut peste ele. În oraș s-a stârnit multă zarvă, dar au rezolvat-o în modul tipic pentru St Kitts.

– Și anume?

– Simplu: au declarat zi liberă și toată lumea s-a dus la tribunalul rutier.

– Și altceva? întrebă Faith, uitându-se peste pateuri.

– Unele probleme cu Paza de Coastă S.U.A. și un prezumtiv contrabandist de droguri, azi-noapte.

– Unde?

– Pe mare, între St Croix și St Kitts, răspunse Harry, citind detaliile din ziar. Câțiva tineri încercau să strecoare droguri pentru turiști.

– Și de ce au publicat asta în ziarul local? întrebă curioasă Faith.

– Foloseau o barcă fabricată în St Kitts. S-a scufundat.

– Interesant, nu neg, dar tot nu înțeleg de ce merită să ocupe spațiul în „St Kitts Gazette".

– Unul dintre contrabandiști e localnic. Ziarul caută să publice orice are legătură cu locuitorii insulei.

– Cred că ăsta e un mod de a-i asigura vânzarea, comentă Faith ezitant. Dar în ziarul ăsta apar și lucruri importante?

– Cum adică? întrebă Harry zâmbind.

– Adică importante. Caricaturi, horoscop, știri sportive... Vreau să știu cum se descurcă Red Sox.

– Ce să caute Red Sox în ziar? Doar știi că-s pe ultimul loc – spre deosebire de Texas Rangers.

– Mda, bine, murmură Faith, cu un gest de lehamite. Voi, texanii, ziceți că și la Alamo a fost o victorie a echipei gazdă. Pare-mi-se că au cam cotonogit-o băieții din Mexic.

Ar fi putut continua ciondăneala ore întregi, dar în acel moment pe verandă apărură milady și Nathan Holson. Obrajii lui lady Sunny erau înroșiți de efort. Arăta de-o mie de ori mai bine decât în ajun.

– Ei, draga mea, îi spuse ea lui Faith, Dicky a avut o idee minunată. Mașina e magnifică.

– Da, murmură Faith, nici nu e de mirare.

– Vezi, Nathan, cum îmi dă dreptate domina? Dicky s-ar fi topit după ea!

Nathan întinse mâna peste umărul lui Faith, luând ultimul pateu de pe farfurie.

– E o zi minunată. Prea frumoasă ca s-o irosim. De ce nu vă duceți voi doi la o plimbare pe insulă? Poate și la un picnic.

– Excelentă idee, Nathan! fu milady de acord, încântată. Știu că dominan-a văzut mult din insula noastră. Ce-ar fi să mergeți la Fort Brimstone? Dicky și cu mine am vrut să construim Rose Cottage pe Brimstone Hill, dar n-a aprobat guvernul. Îi voi cere bucătăresei să vă pregătească un coș de picnic.

– Dar, protestă Faith, am de lucrat la hârtiile și facturile pe-o săptămână întreagă, și...

Nu apucă să termine. Cu un zâmbet vag, lady Sunny luase brațul lui Nathan, îndepărtându-se.

– Mă rog, eu n-am spus nimic, zise Harry, pe un ton de scuză.

– Nu, dar ai gândit cu vârf și îndesat, se răsti Faith. Nici prin cap nu-mi trece să mă duc la un picnic cu tine.

– Degeaba. Avem poruncă de la Lady Sunny.

– Ești o pacoste la casa omului. Mă duc să-mi iau altă pereche de pantofi.

– Din trei milioane?

– Și jumătate! precizã Faith, luându-și carnetul pentru a porni spre camera ei.

*
* *

– Mulțumesc, Mary, spuse Faith, în timp ce-și trăgea șosetele crem asortate cu pantofii comozi pe care Mary îi scosese din debara.

– Pentru nimic, duduiță, răspunse Mary veselă.

– Mary...?

Tocmai îi venise o idee. Auzi, să se preumble de una singură cu individul ăla! Vezi să nu!

– Duduiță?

– Ai vrea să-mi faci o mare favoare?

– Cu toată plăcerea, Miss Faith. Ce favoare?

– Milady mi-a ordonat să-l duc pe domnul Holson la un picnic. Am nevoie de o...

– ...Însoțitoare? chicoti Mary.

– Exact. O însoțitoare de companie – sau un ajutor de șerif.

– Fug să-mi iau șalul, domina.

Ieșind amândouă din apartament, coborâră grăbite rampa spre ceilalți, care așteptau la ușa din față.

– Ai grijă, draga mea, o sfătui lady Sunny. Să nu întreci măsura. Doctorul te-a declarat întremată, dar de la accident a trecut doar o zi.

În ochii bătrânei doamne se ivi o expresie nesigură, indicând că nu-și mai amintea ce se pregătise să spună.

– A, da! Și ia-ți o pălărie. N-avem nevoie și de-o insolație, pe lângă lovitura la cap. Și-acum, duceți-vă, amândoi. Distracție plăcută.

O'Malley îi aștepta la capătul rampei, cu motorul mașinii pornit. În timp ce se îndepărtau, Faith întoarse capul și-i văzu pe lady Sunny și Nathan Holson strângându-și mâinile.

– Mă întreb de-o fi însemnând asta... murmură ea.

Harry se răsuci pe banchetă, privind și el.

– Teamă mi-e că aș prefera să nu știu, spuse el.

Interiorul mașinii părea și mai spațios decât își amintea din ajun.

– Ai loc destul pentru picioare, domnule Holson?

– Harry, insistă el. Avem un tratat de pace în vigoare. Bei ceva?

– Un suc de portocale, te rog. Mary?

– Nimic, domina, mulțumesc.

– Unde mergem? întrebă Faith, mai mult ca să continue conversația.

– La Brimstone Fort, răspunse Harry. În anii o mie șapte sute, era principalul post de apărare al insulei.

– Și acum?

– Acum, e mai mult o atracție turistică. Nu mai avem invadatori francezi, nici pirați...

– Da' contrabandiști, traficanți, revoluționari – d-ăștia avem destui, replică O'Malley, înscriind mașina pe banda din dreapta.

– Nu văd nici o colină, comentă Faith, privind în jur.

– Nu, domina, spuse Mary, aici nu e Brimstone Hill, suntem abia la Pomu-Jumătății.

– În jurul lui o mie șase sute treizeci, îi explică Harry, insula era împărțită între francezi și englezi. Tamarinul de-acolo indica hotarul, până când englezii au cucerit tot teritoriul. Iar în față vedem Brimstone Fort!

Cam peste două minute, Faith văzu Brimstone Hill, cu pietrele risipite ale fortificațiilor și ambrazurile tunurilor de apărare. O'Malley porni pe un drum șerpuitor care urca până la jumătatea colinei, de unde pornea o scară spre ruinele fortului.

– Vino, o chemă Harry, în timp ce cobora din mașină, întinzându-i mâna s-o ajute.

Când îi atinse mâna, Faith simți un șoc aproape electric. Îl privi surprinsă cum urca treptele în fața ei. Avea chipul de nepătruns. Parcă n-ar si simțit nimic.

Ocolind mașina, Mary îi aduse o pălărie de paie.

– Vă rog, domina, spuse ea. Milady a cerut să purtați pălărie când stați la soare.

Faith, care detesta pălăriile, și-o puse, înnodând panglica albastră sub bărbie. La drept vorbind, ardea un soare orbitor și fierbinte.

Lumea întreagă părea să se întindă în jurul lor. Se vedeau ambele laturi ale insulei St Kitts, o insulă la nord și piscul alb al muntelui Nevis la sud.

– Aia nu-i zăpadă, explică Harry, arătând spre vârfurile munților de pe insula învecinată, deși Columb așa a crezut, când a ajuns aici.

O luă din nou de mână. „Se produce într-adevăr un șoc“, își spuse Faith. Îi aruncă o privire scurtă pe sub borul pălăriei. Da, simțise și el ceva!

– Să stăm jos, propuse Harry. Aici era comandamentul. N-a mai rămas nimic din el, desigur.

– De unde știi toate astea?

– Am obiceiul să adun cât mai multe informații despre tot ceea ce mă interesează, răspunse el, aplecându-se s-o privească drept în ochi. De exemplu, despre tine, adăugă în șoaptă, după care o sărută ușor pe obraz. Miroși a turtă-dulce, ai pielea fină ca a unui copil mic și mă interesezi!

Faith încremenise. În clipa următoare, însă, se dezmetici și încercă să se îndepărteze de el. „Schimbă subiectul!“ striga o voce în mintea ei.

– Îi e foame cuiva? întrebă ea. Nu cred că acel corn danez pe care l-am mâncat la micul dejun îmi va mai ajunge multă vreme.

– Am adus coșul, Miss Faith, răspunse O'Malley. Unde vreți să mâncați?

Mary preluă comanda operațiunilor, întinzând fața de masă peste două lespezi mari de granit. Dar, spre consternarea lui Faith, fata puse masa doar pentru două persoane.

– Nu mâncați și voi cu noi? întrebă ea.

– A, nu, duduiță, Mary și cu mine o să stăm acolo, cu sandvișurile și termosul. Poftă bună.

Coșul nu conținea mâncărurile de picnic cu care era obișnuită Faith. Văzu carne de pui feliată, felii de jambon, crab

conservat în gheață și câteva chifle mari, crocante, pentru sandvișuri. Bucătăreasa le pregătise o salată de fructe din ananas, banane, fragi și kiwi. Mai aveau o sticlă de vin – un Chablis alb și slab, din coloniile franceze. Toate arătau delicios și aveau un gust și mai grozav.

Pe la jumătatea mesei, lui Faith îi veni brusc o bănuială:

– Să fie ăsta oare genul de picnic care se poate încropi în doi timpi și trei mișcări...?

– Te rog, îi ceru Harry, cu gura plină, nu încerca să-mi tai pofta de mâncare. Bunătățile astea sunt prea gustoase ca să mai stau să-mi pun întrebări, și mi-e foame.

– Dar nu ți se pare suspect?

Harry se uită urât la ea și destupă sticla de vin.

Terminară masa fără să mai fi schimbat o vorbă – decât cel mult „dă-mi te rog sarea“ sau „să nu-ndrăznești să te-atingi de ultima bucățică de crab!“

Se ridicară amândoi încet.

– Dacă mai stăteam mult aici, spuse Faith, cred că nu-mi mai puteam dezdoi picioarele. Ce zici, facem puțină mișcare?

Mary și O'Malley strânseră resturile și plecară cu coșul spre mașină. Dintr-o dată, Harry și Faith se pomeniră singuri – față-n față.

Harry părea teribil se încordat. Pe neașteptate, o prinse în brațe, apelcându-se încet spre fața ei.

„O, Doamne,“ își spuse Faith, „o să mă sărute...!“

Și nu se înșela.

Fu un sărut spectaculos, după părerea ei. Satisfăcea toate cerințele despre care citise. Avea puritate, tehnică și nici un pic de grabă. Și era atât de intens, încât Faith ar fi fost gata să jure că simțise pământul mișcându-se sub picioarele ei.

Apoi se despărțiră încet. Harry avea o expresie cam amețită.

– Știu că n-ar trebui să te întreb, spuse el ezitant, dar nu ți s-a părut ca fost cutremur?

– Ba da... răspunse Faith, încă zăpăcită de sărut și de efectul acestuia. Da, am simțit... foarte clar. Și tu la fel?

Încurcat, Harry arătă spre sud-est.

– Insulele alea de-acolo sunt Montserrat și...

Ascultătoare, Faith privi în direcția indicată.

– Acolo e un vulcan activ? întrebă ea.

– Nu, răspunse Harry.

Dintr-o dată, observase și el fumul negru care se înălța din colțul de sud-est al insulei St Kitts.

Acum, Faith putu să jure că auzea sunând un telefon undeva – sau poate doar în capul ei. Din fericire, peste câteva momente apăru din nou O'Malley.

– Domnule Harry, domina, a dat telefon domnul Nathan.

Șoferul părea să nu-i vină nici lui a crede mesajul pe care-l aducea.

– A spus că fumul de-acolo e de la o bombă care tocmai a explodat în clădirea cea nouă de la Frigate Bay. Vrea să vă duceți și...

*
* *

În mașină, Harry formă un număr la telefonul celular.

– Aici Holson. Ce s-a întâmplat?

Ascultă un moment, apoi întrebă:

– Câți lipsesc?... Dumnezeule! Ai idee cine-a făcut-o?...

Când ajunseră în capitală, auziră sirenele. Străzile erau pline cu mașini de pompieri, poliție și ambulanțe. O'Malley încetini. De fiecare dată când se apropiau de câte un polițist care dirija circulația, șoferul scotea capul pe fereastră și striga:

– Lady Sunny!

Imediat, erau lăsați să treacă.

Frigate Bay se afla pe istmul dintre Great Salt Pond și insulă. Terenul de golf era terminat. Conturul a două hoteluri se profila pe cer. Deasupra turnului dinspre răsărit plutea fum negru. O mașină de poliție îi opri imediat după prima intersecție.

– Domnul Holson? Sunt inspectorul Wheeler. Patru oameni sunt dați dispăruți. Avem șase răniți. Am început evacuarea, dar nu ajung infirmierii și ambulanțele.

– Dă-mi telefonul, O'Malley. Domnule inspector, canapeaua noastră din spate are lățime dublă. Mașina se poate folosi ca ambulanță.

– Iar eu sunt soră calificată, adăugă Mary. Rămân în mașină?

– Da.

Faith se dădu la o parte din drum. Nu avea nimic de făcut, ca avocat, dar... îi plăcea să-l urmărească pe Harry Holson cum lua inițiativa. Degetele lui tastau febril pe butoanele telefonului celular.

– Aeroportul Golden Rock? Aici domnul Holson, de la Holson Construction. Avem două elicoptere gata de zbor. Am nevoie de ele pe terenul de golf din Frigate Bay, ca să transporte niște răniți la spital... Când? Chiar acum, bineînțeles. Imediat.

Apoi, se întoarse spre inspectorul de poliție.

– Unde credeți că o fi maistrul meu de șantier?

– Lângă baraca din mijlocul zonei, arătă inspectorul. Ce intenții aveți?

– Oamenii mei sunt cel mai bine calificați ca să cerceteze șantierul, răspunse scurt Harry. Voi comunica prin telefonul acesta cu dumneavoastră. Mă țineți la curent?

– Da, desigur.

Ce altceva ar fi putut răspunde? se întrebă Faith, simțindu-se foarte plăcut în apropierea omului care preluase conducerea operațiunilor. Involuntar, mâna i se strecură într-a lui. Harry o privi surprins, apoi o strânse ușor.

– Iar tu stai cu mine, spuse el. S-ar putea ca până diseară să am nevoie de un avocat.

Capitolul 5

Era ora unu noaptea. Vântul cu miros de fum și funingine se potolea treptat.

– Hai să mergem pe plajă, îi spuse Harry lui Faith, care era frântă de oboseală. Nu mai avem nimic de făcut. Pompierii au incendiul sub control. I-au găsit pe toți dispăruții, iar tata va anunța familiile.

Trase adânc aer în piept, întinzându-se.

– Putem să ne spălăm în ocean de negreala asta.

– La porunca matale, șefule, replică Faith, încercând să glumească.

– Coborâm pe-aici, spuse Harry, conducând-o pe panta verde a terenului de golf, spre nisipul unde se auzeau foșnind valurile. Doamne, obosit mai sunt!

– Ai și de ce, răspunse Faith, luându-l cu un braț pe după mijloc. Ai lucrat ca mânat de diavol.

– Am fost mânat de diavol, replică el. Mă simt îngrozitor de vinovat. Numai eu am fost de vină.

Clătină din cap, strângând-o ușor cu brațul.

– Lasă că nici tu nu te-ai descurcat prea tău, fetițo! Punctul ăla de alimentare pe care l-ai organizat în aer liber a salvat vieți.

Faith îi privi chipul. Pe obraz i se prelingea ceva – lacrimi?

– Eu tot nu înțeleg, continuă Harry. I-am găsit pe toți oamenii noștri în viață, și totuși printre resturi existau două cadavre.

Se opri. Luna strălucea pe cer, iar pe cărare sclipeau scoici albe sfărâmate.

– Mă bucur că e și tata aici. Eu nu mă prea pricep la detaliile delicate. El poate vorbi mai diplomatic cu familiile răniților.

Când ajunseră la marginea apei, porniră paralel cu malul, lăsându-se scăldați de valuri.

– De ce ar fi vrut cineva să vă arunce în aer șantierul? întrebă Faith. Ați primit mesaje de șantaj sau amenințare?

– Nu! răspunse apăsat Harry. Nimic! Pe lângă alte locuri, insula asta-i un paradis. Nu avem probleme cu muncitorii, nici agitatori de stânga puternici, nici legături internaționale. Pur și simplu nu înțeleg. Nu sunt sigur decât că eu răspund de oamenii ăștia.

– N-ai ce să-ți reproșezi, spuse rezonabil Faith. Cine să se fi așteptat la o asemenea nebunie?

– Totuși, trebuia să am un sistem de pază mai bun. Sau... ceva, orice! Ceva care să-i protejeze pe angajații mei! Eu sunt răspunzător!

– Harry Holson!

Faith se opri, privindu-l drept în ochi.

– Oricât ar părea de dur, nu-i poți apăra de toți maniacii ucigași de pe lumea asta. Ai măsuri de pază corespunzătoare pe șantier. Ce-ai fi putut face mai mult? Oamenii tăi riscau la fel de mult să moară în accidente de circulație, în catastrofe aviatice sau împușcați de un vecin beat și înarmat. Sunt adulți cu toții, iar adulții sunt în pericol prin simplul fapt că există. Nu ai absolut nici un motiv de a-ți reproșa ceva. Mă înțelegi?

Dacă n-ar fi stat până la genunchi în apă, Faith ar fi bătut din picior.

Harry tăcu câteva momente, privind luna plină. Deodată, o cuprinse de talie cu ambele brațe, îmbrățișând-o strâns. Rămaseră astfel mult timp, cu buzele lipite, chinuindu-se să-și țină echilibrul în valuri.

– Încerci să-mi controlezi gândurile? întrebă Harry, printre sărutări.

– Hm...? murmură Faith, care nu mai era tocmai coerentă. Cam așa ceva...

Nu mai era nimic de spus. Valurile creșteau; următorul o doborî de pe picioare, răsturnând-o împreună cu Harry. Se scufundară, apoi se rostogoliră pe plajă, înlănțuiți. Se ridicară, uzi, râzând, iar buzele li se întâlniră din nou.

– Îți mulțumesc, spuse Harry, cu glas abia auzit peste zgomotul valurilor.

– Eu îți mulțumesc, șopti Faith, cu răsuflarea tăiată.

– Tu îmi mulțumești mie? Ai un gust de zahăr ars în apă cu sare. De ce îmi mulțumești?

– Tu ai un gust de paradis.

– Poate că nu-mi vei alunga toate sentimentele de vinovăție, dar m-ai ajutat, cu siguranță. Dacă nu erai aici, probabil că aș fi pornit să-i caut pe sabotori și să-i spânzur.

– Voi, tipii din Texas, comentă Faith, cu mâinile în șolduri. Vorbești ca într-un western prost.

Și ea avusese aceleași sentimente față de infractori, dar nu intenționa să i-o mărturisească lui Harry!

– Poliția va lucra din greu la cazul ăsta, continuă ea. Sunt sigură că-l vor rezolva. Cât de departe pot ajunge sabotorii? Insula e destul de mică. Nu există decât puține ambarcațiuni. Aeroportul poate fi pus ușor sub pază. Nu te agita. O să-i prindă poliția.

Se scuturară de nisip și porniră spre terenul de golf, mult mai bine dispuși decât înainte.

– Ultima pe care ai scos-o... spuse Faith, meditativ. Fata prinsă sub mașină. Ce s-o fi întâmplat cu ea?

– Nu știu, răspunse Harry. După ce ți-am dat-o în primire, m-am dus să mai caut. Ce-ai făcut cu ea?

– Prin apropiere nu era nici un pompier. Am împins-o până la capăt afară de sub dărâmături, iar apoi... a dispărut.

– O fi preluat-o altcineva.

Peste un moment, Harry se opri.

– Nu ți se pare curios? În zonă nu mai era nici o altă femeie, numai tu.

– Trebuie să știe cineva despre ea.

La marginea terenului de golf apăru un jeep. Harry îl identifică după însemnele cromate de pe portiere.

– Ăsta-i jeep-ul inspectorului Wheeler, spuse el. Vine drept spre noi.

De cum se întâlniră, inspectorul le spuse:

– Vreau să mă asigur că știm totul despre persoanele dispărute.

– Cum adică? întrebă Harry. Am avut patru dispăruți și i-am găsit pe toți. Maistrul meu avea evidența tuturor oamenilor de pe șantier, în momentul exploziei. Dar există două cadavre neidentificate. S-a mai întâmplat și altceva?

– Da, răspunse inspectorul. Am găsit încă un cadavru. Un tânăr, localnic după câte se pare. Sub epava unei mașini. Nu încape nici o îndoială că s-a folosit o mașină-capcană, iar unul dintre șoferi era prea aproape de ea când a explodat.

– Aveți idee cine e? se grăbi Harry să-l întrebe.

– Deocamdată nu. Dar vom afla destul de curând.

Și, cu aceste cuvinte, inspectorul întoarse mașina și porni înapoi spre resturile fumegânde ale turnului și garajul subteran.

Fără o vorbă, Faith și Harry se înțeleseră dintr-o privire să rămână pe plajă, departe de tot haosul. Se așezară pe iarba de la marginea terenului de golf, relaxându-se în sunetul hipnotic al valurilor.

Nu peste mult, pe Faith o fură somnul. Adormi într-o secundă, rezemată de umărul lui Harry.

*
* *

Nu știa ce anume o trezise și nici nu ținea să afle. Stătea foarte comod.

Deschise ochii, pentru a constata că dormea pe iarbă împreună cu Harry, ca două linguri. Harry, la spatele ei, o ținea în brațe, comod – mai puțin faptul că una din mâinile lui îi ajunsese pe sân.

Sunetul se auzi din nou. Cu grijă, Faith se ridică.

Era un fel de miorlăit, răsunând din direcția câtorva dune de nisip. În timp ce se apropia, Faith îl deslușì: era un plânset. După vreo treizeci de metri parcurși, își pierdu echilibrul și alunecă pe panta dunei. În fundul adânciturii, o făptură măruntă încerca să se târască spre ea.

Femeia era plină de sânge închegat, din rănile de la cap. Mai era și înnegrită de fum, iar piciorul stâng și-l târa, fiind probabil rănit.

– Te rog, îi spuse Faith, cuprinzând-o cu brațele, lasă-mă să te ajut. Stai aici, până mă duc să-l trezesc pe

Harry. Nu încerca să te miști mai mult decât ai nevoie. Nu-ți fac nici un rău. Mă duc să chem ajutoare.

O lăsă pe loc și alergă spre locul unde dormea Harry. Când acesta deschise ochii, Faith văzu că îl tulbura ceva.

– Harry, spuse ea, du-te la șantier și cheamă un medic. Am găsit o femeie rănită grav. Are nevoie de îngrijiri. Grăbește-te, te rog.

Harry o luă la fugă aproape înainte de a se fi ridicat complet, iar Faith se întoarse la femeia rănită.

– Nu-ți face griji, îi spuse ea, Harry aduce ajutoare.

Femeia îi strânse mâna, în timp ce Faith continua să vorbească. Vorbea despre orice, fără a fi conștientă de ceea ce spunea, numai pentru ca femeia să nu se simtă singură.

– Faith! Faith! se auzi glasul lui Harry. Unde ești?

– Aici! strigă Faith, ridicându-se.

Harry se apropia, cu echipa medicală de urgență a poliției.

– A, asta era, spuse sergentul de poliției, în timp ce asistenții îi acordau primele ajutoare, întinzând-o pe o targă. Ore întregi am căutat-o.

Pe Faith o deranja faptul că nu păreau prea binevoitori cu pacienta – ba o tratau de-a dreptul ostil.

– E grav? întrebă ea, neliniștită.

– Toate rănile de la cap arată rău și sângerează, răspunse sergentul. De picior nu știu – poate la șold să se fi lovit... Dar o ducem la eliport și în curând va fi în siguranță.

În fața cantinei, Harry se apropie de inspector.

– Echipa dumneavoastră medicală se poartă întotdeauna atât de brutal cu pacienții?

– Poftim? întrebă inspectorul Wheeler. Ce vreți să spuneți?

– Pe femeia găsită de domnișoara Latimore, continuă Harry, au tratat-o de parcă era o criminală.

– Bineînțeles, domnule Holson, răspunse inspectorul. Era o crimimală. Cine credeți că a introdus mașina în garaj? I-am găsit poșeta printre resturi, dar pe ea n-am găsit-o. Are noroc că a supraviețuit. Grație dumneavoastră, acum o avem în custodie.

Și cu aceste cuvinte se întoarse spre Jeep, îndepărtându-se.

– Ei, ce-ai aflat de la inspector? îl întrebă Faith pe Harry, cam enervată, când acesta se întoarse la masa din cantină.

– Am aflat că tânăra pe care ai găsit-o era șoferița mașinii-capcană. Ce altceva puteam să aflu? Și de ce ești nervoasă?

– Scuză-mă, nu sunt prea matinală de felul meu. Aș avea draci până și cu Maica Tereza, dacă ar veni la mine înainte să-mi beau a doua cafea.

Mai luă o sorbitură din cana cu cafea.

– Deci, acum avem un prezumtiv făptuitor și, poate, o cale spre instigatorii acestei atrocități?

– Dumnezeule, nu suport când îmi vii cu avocățisme, comentă Harry, în timp ce-și golea ceașca de cafea.

*

* *

Lady Sunny conversa cu o cameristă, așezată comod la măsuța rotundă de pe verandă. Era îmbrăcată ca de obicei, în mătase neagră. Când apăru Faith, servitoarea se ridică și se retrase.

– A, domina, bună dimineața. Toată noaptea mi-am făcut griji pentru dumneata, draga mea. Am și pus să aducă micul dejun.

– De fapt, spuse Faith, așezându-se, abia acum mi-am dat seama că mor de foame.

Lady Sunny, care se ospăta cu un baton de pâine prăjită și o ceașcă de cafea, făcu o mutră dezgustată.

– Cred că de douăzeci și cinci de ani n-am mai luat o masă cumsecade. Dicky era atât de sever cu privire la dietă, deși el n-a ținut niciodată. Din păcate, în familia mea femeile au tendința să...

– Să depășească greutatea?

– Să se îngrașe, declară apăsat milady. Și-acum, povestește-mi despre aventura voastră.

O ascultă cu cea mai mare atenție, aplecată înainte, fără a-și desprinde ochii de ea. Abia după ce Faith își termină relatarea amănunțită milady făcu semn să se mai aducă o cafetieră și se rezemă de spătar.

– E mare păcat că s-au pierdut vieți omenești. Dar înțeleg că asta-i întotdeauna problema cu activitățile teroriste. De-atâția ani de când mă aflu pe St Kitts, acum e prima oară când se întâmplă aici așa ceva. Trebuie să te odihnești, draga mea, iar între timp o voi suna pe mama dumitale ca să-i spun toată tărășenia.

– Nu e nevoie, milady. V-ați pierde timpul cu nimicuri.

– Nu-i adevărat, domnișoară. În administrația de cea mai bună calitate, superiorii se preocupă de problemele angajaților. Relațiile personale sunt pe primul plan, în adevăratul ciclu managerial.

Făcu o pauză, pentru a sorbi din cafea.

– Și nu e niciodată o pierdere de timp.

„Acum de ce mi-o fi ținând o prelegere despre management?“ se întrebă Faith. „Oare chiar am rasolit-o atât de rău aseară?“

– Nu mi-ai spus cât de bine s-au descurcat muncitorii noștri cu incendiul, continuă milady.

– Muncitorii... noștri?

– O, draga mea, se vede că ai fost atât de ocupată! Da, muncitorii noștri. Șaisprezece oameni de-ai noștri s-au organizat în două echipe de pompieri voluntari. Au răspuns la a doua alarmă. Ar trebui să treci pe la ei azi. Baraca noastră de incendiu e în spatele grajdurilor.

– Da... desigur.

Milady schiță gestul de a-și împinge scaunul înapoi. Imediat apărură două servitoare, gata s-o ajute.

– Desigur, comentă bătrâna, în timp ce făcea primii pași, domina noastră ar fi putut rămâne aici, ca să-i organizeze pe oamenii noștri. Nu-i așa?

Și plecă, lăsând-o pe Faith să-și termine masa.

Faith își strânse șervetul, aruncându-l în mijlocul farfuriei.

– Și uite-așa, Faith Latimore, își spuse ea, în șoaptă, ai să-ți primești și restul instrucțiunilor manageriale!

– Domina mai are nevoie de ceva? se interesă Mary, apărând lângă ea.

– Domina are nevoie de instrucțiuni despre modul cum să-și administreze slujba, oftă Faith. Îți vine să crezi că, pe tot parcursul studiilor mele la universitate, niciodată n-am învățat cum să conduc un departament de pompieri voluntari?

– Sunt sigură că duduița va învăța fuga-fuguța, replică Mary. Avem o carte.

– Nici nu mă mir. Și-acum, am de gând să-mi petrec restul zilei la computer, cu corespondența de birou.

– A, computerul... și corespondența? Mă duc să le pregătesc.

– Ce-ar fi de pregătit?

– Nimic important, domina. În trecut, se obișnuia ca aparatul să fie adus în salonul dumneavoastră doar două zile pe lună. Nu va dura mult până-l instalez din nou, dacă doriți.

– A, deci de-asta nu l-am văzut până ieri. Bine, pune pe cineva să-l aducă – domina o cere, spuse ferm Faith, în timp ce pornea în josul rampei cu toată viteza.

Faith știa că în casă exista un sistem de interfon, dar n-avea idee unde erau amplasate terminalele. Însă nu fu cu adevărat surprinsă când, întorcându-se în salonul ei, găsi computerul pe masă. Peste o clipă, o servitoare pe care încă nu o cunoscuse aduse un coș plin cu corespondență.

– Domina a cerut corespondența?

– Da. Iar dumneata ești...?

– Julia, coniță. Lucrez în departamentul de afaceri.

– Mulțumesc, Julia. Deocamdată numai de-atât am nevoie.

Fata, a cărei expresie era solemnă ca a unei statui, făcu o mică reverență și plecă, tăcută ca un șoarece.

– Mă rog, sper că n-are nimic cu mine...

– Julia? întrebă Mary, care intrase la fel de silențios pe cât ieșise Julia. Nu, Julia are problemele ei.

Ridicând din umeri, Faith se așeză la birou. Plicurile erau deja împărțite în categorii, cu inscripțiile: „Facturi", „Chitanțe" și „Corespondență". Ultimul teanc era cel mai gros, însemnat cu „Personale". Faith îl puse deoparte. Nu primise instrucțiuni cu privire la scrisorile personale ale lui lady Sunny.

– Mary, avem vreun mesager? Mi se pare că am acumulat toată corespondența personală a lui milady.

Camerista ezită un moment.

– Da, Miss Faith, avem mesageri. Am să le duc corespondența. Doriți să ajungă direct la milady?

– Cred că da, răspunse Faith, observându-i ezitarea. Nu-i așa?

Mary trase adânc aer în piept.

– Dacă domina dorește ca poșta să ajungă la milady, atunci cu siguranță că acolo va ajunge.

Întinse mâinile să ia teancul, apoi ieși din cameră cu toată viteza.

„Ei, din asta ce să mai înțeleg?" se întrebă Faith, în timp ce răsfira corespondența de afaceri, pregătindu-se s-o descifreze.

*
* *

Pe la amiază, avea registrul la fel de plin, pe cât de gol îi era stomacul. Prânzul apăru de la sine – un sandviș gustos cu șuncă, un ceainic plin, două fursecuri și o portocală. Începu să rontăie din ele, în timp ce-și continua munca.

La ora trei terminase corespondența și rula un program pe computer. I se îngreunase capul, iar ochii începeau să i se închidă.

– Domina?

O mână o atinse ușor pe umăr. Deschise un ochi și o văzu pe Mary, cu un pluton de bărbați și femei în spatele ei, toți așteptând răbdători.

– Dacă domina a terminat, spuse ezitant Mary, Thomas ar vrea să vă vorbească.

Faith îl privi pe tânăr. Nu-l mai văzuse niciodată. Părea cam speriat, iar Faith nu înțelegea de ce.

– Da, spuse ea, ce pot face pentru dumneata, Thomas?

– Domina, începu Thomas, bâlbâindu-se, departamentul meu a fost eliberat din funcție?

– N-am auzit de așa ceva, răspunse Faith, derutată. Ce te face să crezi asta?

– Am întrebat-o pe milady, dar nu știa nimic. A spus că dumneavoastră sunteți însărcinată cu toate problemele.

– Da, așa se pare. Și de ce credeți că ați fost concediați?

– Fiindcă, domnișoară, ați luat toată corespondența și ați sortat-o. Iar asta e sarcina mea. Julia este secretara cu corespondența. Clairmont e contabilul șef. Lucy și Primrose sunt asistentele lui.

– Julia e secretara cu corespondența? întrebă Faith, înțelegând dintr-o dată de ce era Julia atât de necăjită. Vai de mine, ce-am făcut? Iertați-mă, n-am vrut să vă iau funcțiile. Nu, n-ați fost concediați. În dimineața asta am văzut corespondența pe masă, așa că m-am apucat de lucru. Vă rog să mă scuzați. N-am știut că vă creez probleme.

Pe chipul lui Thomas apăru o expresie de înțelegere.

– Ascultați, continuă ea, promit că n-am să mă mai ating de corespondență. Dar trebuie să-mi spună cineva ce să fac cu toate astea.

– Domina, dacă mă scuzați, când terminăm cu cecurile, mesagerul vi le va aduce la semnat. Când terminăm cu scrisorile, vi le aducem dumneavoastră, la aprobat și semnat. Iar când totul e gata, venim să ne dați instrucțiuni pentru a doua zi.

– Și lady Sunny?

– Lady Sunny nu se ocupă de nimic, domnișoară. Spune că munca administrativă îi face riduri. Când vă întâlniți la cină, vă întreabă: „Totul e-n regulă, domina?“, iar dumneavoastră răspundeți: „Da, milady.“

Faith privi spre cercul de fețe zâmbitoare.

– Chiar și dacă nu e totul în regulă?

– Chiar și atunci, răspunse Mary. Lady Sunny știe tot ce se întâmplă, dar dacă cineva o informează se simte datoare să facă ceva, și numai de-asta nu-i arde. Așa că nu-i atrageți atenția asupra nici unui lucru. Domina le rezolvă pe toate.

Faith se ridică, întinzându-se. Ore în șir nu se clintise de pe scaun.

– Și dumneata, Thomas, îmi raportezi totul mie?

Tânărul zâmbi.

– Numai dacă e ceva de raportat.

– Atunci, luați toate hârțoagele astea și puneți-le în ordine, oftă Faith pornind încet spre dormitor. Eu trag un pui de somn, Mary. Mi se anunță o durere de cap. O durere din cele când simt că-mi plesnește capul!

– Duduiță, o întrebă Mary, nu mâncați de prânz? De-asta vă doare capul.

– Mary, am luat prânzul la amiază.

– Ăla era prânz? A fost numai o gustărică, domina. Cina, după cum știți, nu se servește până la ora nouă.

– Bine, răspunse Faith, resemnată.

Mary ieși, cu grația ei obișnuită.

– Unde rămăsesem? întrebă Faith pereții. A, da. Câți oameni sunt angajați în slujba lui lady Sunny?

Se duse la birou și formulă întrebarea pe keyboardul computerului.

Aparatul bâzâi, ciripi, piui, apoi apăru răspunsul:

„Cincizeci și doi."

După ce mai rumegă puțin ca o vacă bătrână, computerul adăugă:

„Cincizeci și trei. Unul în spital."

– Mai tacă-ți gura, deșteptule, pufni Faith. Faci pe șmecherul cu mine?

În acel moment, Mary intră cu tava.

– Domina vorbea cu cineva?

– Cu mine, mărturisi Faith. Cea mai tâmpită fată din lume.

– Domina e glumeață, zâmbi Mary, punând tava în fața ei. Lady Sunny ne-a povestit totul despre dumneavoastră, înainte să veniți. Și-acum, mâncați?

Bucătăreasa făcuse o salată de paste făinoase cu roșii, măsline, ceapă și șuncă, turnând peste toate ulei condimentat.

– Mary, spuse Faith, după ce termină de mâncat, când camerista veni să ia tava, felicit-o pe bucătăreasă și spune-i că recomand mâncarea asta pentru masa lui milady. Ai mâncat și tu din ea?

– Da, am gustat-o. Bucătăreasa nu mi-ar permite să vă servesc nimic dacă nu gust înainte.

„Un sistem bizantin", își spuse Faith. „Au gustători, și gustători pentru gustători, și... o piramidă întreagă, până la lady Sunny!

Pradă unui acces de curiozitate, o întrebă:

– Cum se face că ești întotdeauna la îndemână când am grijă de tine?

– Ce vreți să spuneți? întrebă Mary.

– Încerc să întreb, fără prea mult succes, cum ai reușit să intri tocmai în clipa când terminasem munca la computer?

– A, făcu Mary, ușurată. De când ați mâncat gustarea, m-am uitat din două-n două minute, ca să văd dacă ați terminat.

– Și ce altceva mai faci, în afară de a mă servi pe mine?

– Ajut la treburile casei și, uneori, la bucătărie. Dar acum, că vă aflați aici, dumneavoastră sunteți principala mea îndatorire, răspunse cu mândrie Mary.

– Tot tu te-ai ocupat și de fosta domina? întrebă Faith, intrând în dormitor.

– Nu, domina Pearl o avea pe Justine. Când s-a măritat, Justine a plecat cu ea, așa cum se cuvine. Când ați sosit dumneavoastră, îmi venise mie rândul să vă fiu cameristă.

– Aha... murmură Faith, destul de uimită; niciodată nu mai avusese pe cineva care să facă atât de multe pentru ea, și cu atâta bunăvoință. Acum mă duc să fac un duș. Te rog să-mi alegi ceva pentru seară.

Cu sentimentul că ultima cerere fusese asolut inutilă, ieși din dormitor, auzind cum se deschideau deja ușile debaralei.

Apa fierbinte începu să-i alunge treptat durerile din articulații. Faith se rezemă de faianța peretelui, relaxându-se.

Capitolul 6

Faith coborî rampa, îmbrăcată în tunica de mătase verde pal aleasă de Mary, cu pantaloni din aceeași mătase verde. Părul lung, șaten deschis, îi era împletit cu grijă într-o coadă franțuzească.

Lady Sunny, escortată de inspectorul de poliție Wheeler, o aștepta la parter.

– Bine ai venit, o întâmpină ea, văzând-o la baza rampei. Urmează-ne, draga mea.

Faith o însoți ascultătoare, iar când ajunseră pe verandă văzu că Harry se afla deja acolo. Era proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu o cămașă, pantaloni negri și cizme de cowboy. Nu-i mai lipsea decât o cravată-șiret argintie și un sombrero negru, ca să arate ca un texan tipic – un personaj negativ; pozitivii purtau întotdeauna pălării albe. Pe buze avea un mic zâmbet strâmb, ca și cum ar fi citit gândurile lui Faith.

– Inspectorul a venit să discute cu voi despre incidentul de ieri după-amiază, spuse lady Sunny. Dar mai întâi, domnule inspector, doriți să beți ceva? întrebă ea, grațioasă ca de obicei. Ceva rece, sau cald?

– Rece, dacă se poate, milady, și fără alcool. Sunt în timpul programului.

Se vedea clar că inspectorul Wheeler era și el unul dintre admiratorii bătrânei doamne. Napoleon apăru ca din pământ, cu un pahar din care ieșea o tulpină de mentă.

– Și-acum, începu Wheeler, după ce luă o înghițitură din ceaiul cu gheață, aș avea câteva întrebări pentru dumneavoastră, domnule Holson.

– Da? întrebă Harry, mutându-se lângă el.

Lady Sunny se așeză pe scaunul eliberat. Părea obosită.

– Ce pagube spuneați că ați suferit?

– Nu atât de mari pe cât ne așteptam, răspunse Harry, scoțând un carnețel. Explozia a afectat numai armăturile de la primele două niveluri. Lemnăria de deasupra a ars. Estimăm daunele la trei sute de mii de dolari. Asigurarea le va acoperi în cea mai mare parte, inclusiv cheltuielile pentru tratamentele medicale ale răniților.

– Și ce vă sugerează asta, ca expert în construcții?

– Nepricepere. N-au știut ce făceau. De fapt, dacă detonau bomba puțin mai spre sud, n-ar fi făcut decât să pârlească tencuiala din exteriorul turnului.

– Hmm... murmură inspectorul. Nu aveau experiență? Asta i-ar exclude pe revoluționari. Le ținem evidența celor trei sau

patru de pe insulă, care cred că n-au fost depistați. Acum câțiva ani, am avut unele probleme, în perioada când Anguilla s-a desprins de St Kitts și Nevis, dar am reușit să-i prindem repede pe instigatori.

– Și în plus, interveni lady Sunny, de ce ar vrea o organizație revoluționară să saboteze un hotel? N-ar mai avea unde să se întrunească!

– Tocmai, murmură printre dinți inspectorul.

Harry îl privi suspicios.

– Deci, ajungem la a doua posibilitate, continuă Wheeler. Cineva care are ceva cu compania dumneavoastră.

– Desigur, mai există și ecologiștii, spuse Harry meditativ. Deși noile noastre tehnici de construcție le satisfac majoritatea revendicărilor. Totuși, mai există un grup radical care protestează numai fiindcă aducem schimbări. Îi cunoașteți? Vor ca insula St Kitts să rămână permanent așa cum era cu cincizeci de ani în urmă, deși hotelul i-ar putea ajuta pe insulari să devină mai independenți.

– Da, îi știm, răspunse inspectorul Wheeler. Dar suferă de lipsuri cumplite. Îmbătrânesc. Nu-l văd pe nici unul dintre ei săvârșind sabotajul ăsta, oricât de stângaci.

Se priviră un moment, sorbind din pahare, apoi lady Sunny risipi tăcerea.

– Droguri, spuse ea.

Faith o privi surprinsă. În ultimele două, trei zile, începuse să aibă o senzație stranie. Pe dinăuntru, milady părea să ascundă nu puține răspunsuri despre tot ceea ce se întâmpla la Rose Cottage și pe insulă.

– Droguri... repetă inspectorul, gânditor. Mă rog, e adevărat că drogurile invadează insula, iar Frigate Bay e locul ideal pentru debarcarea lor. Iar acum, când le-ați limitat accesul cu proiectul dumneavoastră de construcție, nu prea știu care sunt efectele. Am să mă interesez mai târziu, la brigada noastră antinarcotice. Droguri...? Hmm... murmură el, scoțându-și carnețelul, pentru a face o însemnare.

– Și-acum, domnule Holson, știu că poate părea cam trasă de păr, dat aveți vreun dușman personal pe insulă?

– Din câte știu eu, nu, răspunse Harry. Nimeni care să recurgă la asemenea acțiuni.

– V-am întrebat, continuă inspectorul Wheeler, pentru că nu toți cetățenii noștri sunt petrecăreți pașnici. La baza multor infracțiuni mărunte de care ne ocupăm zilnic stau invidiile și răzbunările. E foarte posibil ca aceleași să fie și cauzele acestui sabotaj.

Se opri, bătând cu pixul în masă.

– V-ați putea gândi la cineva, din interiorul sau dinafara companiei, care ar putea fi invidios pe dumneavoastră sau pe firmă? Suficient de indivios pentru a încerca să vă distrugă – pe dumneavoastră și hotelul?

– Nu văd cine ar putea să mă invidieze, răspunse Harry, cu un ușor zâmbet. Nu vreau să spun că în cadrul companiei n-ar exista diverse conflicte și clici dispuse să se pună mereu de-a curmezișul, dar majoritatea oamenilor

sunt constructori cu vechime. Dacă unul dintre ei s-ar fi hotărât să arunce în aer hotelul, zbura până la Nevis, cu siguranță!

Inspectorul dădu din cap.

– Și, desigur, această explozie a vădit o totală lipsă de experiență. Deci, cum rămâne cu cealaltă posibilitate? Există cineva pe insulă care ar putea să se răzbune?

Harry tăcu un moment.

– Nu, n-aș crede, răspunse el în cele din urmă. Dar, știți, dacă lucrurile ar fi mers normal, în acel moment m-aș fi aflat pe șantier. În schimb, eu plecasem, la ordinul lui lady Sunny, să savurez un picnic la Brimstone Fort.

– Ce noroc, comentă milady. Uneori, e bine ca tinerii să mai și asculte de ordinele bătrânilor.

– Nu fac decât să enumăr posibilitățile, îi aminti Wheeler lui Harry. Oricum, mă intrigă ipoteza contrabandiștilor. Știu că s-ar putea să vă fi făcut dușmani printre ei, nu numai cu construcția, ci și cu campania antidroguri.

– Mă rog, răspunse Harry, recunosc, campania noastră antidrog are șanse să-i lase fără clienți. E implicat cumva și un element mafiot?

Urmă din nou o scurtă tăcere. Apoi lady Sunny interveni cu o nouă declarație:

– După cum știți, fac parte din consiliul guvernatorial. Înțeleg că insula are anumite probleme grave. Cubanezii cu jocurile de noroc, acum câțiva ani, apoi sud-americanii, în căutare de baze mai apropiate de colonii...

Inspectorul tuși jenat, acoperindu-și gura cu mâna.

– Ăă... Statele Unite, milady. Da, s-ar putea să fie adevărat.

– Atunci, spuse Harry, aș zice că traficul de droguri ar putea fi un motiv foarte logic pentru sabotaj. Mai ales întrucât paznicii noștri au alungat câțiva indivizi suspecți de pe șantier, noaptea târziu.

– Da, știm despre aceste incidente, confirmă inspectorul Wheeler.

– Vreți să spuneți că încercau să folosească șantierul drept punct de schimb? vru să știe Faith.

– Așa credem, domina, răspunse inspectorul. Avem unele indicii cu privire la identitatea lor.

Tăcu un moment, apoi mai notă ceva în carnețel.

– Oricum, ne-ați ajutat să prindem o complice, domina. O vom interoga cât se poate de serios.

– Încă n-ați vorbit cu ea? întrebă Harry.

– Numai un moment. Atâta cât să-i aflăm numele și faptul că locuiește la Friends' Estate. Apoi, a apărut avocatul ei. Mă îndoiesc că vom mai scoate și altceva de la ea. Dar fiți siguri că vom continua să punem întrebări. Dacă nu vă e cu supărare, tot ce am discutat este strict teoretic și strict confidențial. Nu putem emite nici o judecată până nu aflăm mai multe date.

Își închise carnetul și se ridică, întinzându-se.

– S-a făcut târziu, dragă domnule inspector, spuse lady Sunny. Nu vreți să rămâneți la cină, dumneavoastră și Harry? Ne-ar face nespusă plăcere.

– Vă mulțumesc, milady, aș fi onorat, răspunse inspectorul, dar nu sunt îmbrăcat corespunzător.

– Sunt sigură că vom găsi ceva potrivit, replică milady. Dar trebuie să știți că, după părerea mea, un om în uniformă este absolut elegant cu orice ocazie.

– Milady, spuse inspectorul, râzând, îmi faceți o mare onoare și vă rămân dator dacă mi se pune temporar la dispoziție o cameră cu telefon, ca să mai pot rezolva unele probleme.

– Desigur. Napoleon, te rog să-l conduci pe domnul inspector într-o cameră pe care s-o poată folosi. Va lua cina cu noi.

– Da, milady, încuviință valetul, conducându-l pe Wheeler spre camera cerută.

Lady Sunny se ridică și porni spre ușă, adăugând peste umăr, către Faith și Harry:

– Voi doi ar trebui să faceți o plimbare în grădină. Toate florile s-au deschis – e minunat!

– Ei, comentă Harry, de tine nu știu ce să zic, dar n-am auzit în viața mea o poruncă regală mai categorică. Vii cu mine la o plimbare în grădină, înaintea cinei?

Îi întinse mâna și porni cu ea în josul rampei care cobora de pe verandă în grădina din spatele casei.

– Ce mai zi...! comentă el.

– Dar am avut și compensații, răspunse Faith, în timp ce intrau în grădina englezească.

– Ce compensații?

– Azi-dimineață, am văzut răsăritul soarelui...

Harry dădu din cap.

– ...și se pare că astă seară vom vedea apusul soarelui, continuă ea.

Își continuară drumul. Mâna lui Harry o strânse cu putere pe a lui Faith.

Surprinsă, și-o smulse. „Armistițiu", își reaminti ea, „nu tratat de pace. Mai sunt atâtea întrebări fără răspuns..."

Harry o urmă spre gardul pășunii. Acolo, Faith se întoarse cu fața spre el, rezemându-se de șipcile gardului. Isabelle se apropie de ei, la trap. O împinse pe Faith cu botul, făcând-o să se încline înainte, gata să cadă. Harry își desfăcu brațele... iar Faith căzu la pieptul lui. Iapa necheză.

– În casa asta pare să existe o conspirație a combinatorilor, comentă Faith, cu răsuflarea tăiată.

– Dacă asta înseamnă să ajungi în brațele mele, n-am nimic împotrivă, răspunse Harry, trăgând-o ușor spre el. Ai cei mai frumoși ochi din lume și am să te sărut.

Chiar dacă-i ceruse permisiunea, era totuși clar că nu aștepta nici un răspuns. „Și-apoi, ce i-aș spune?" se întrebă Faith, relaxându-se în brațele lui. „«Nu-ți permit, mă-nțelegi, măgarule!»? Nici o șansă! E o adevărată partidă – exact ceea ce-mi doream de Crăciun, de Paști și de aniversarea inventării ginului din bumbac. Numai sărbători importante."

Sărutul fu spectaculos. Faith avu senzația că vedea artificiile de Patru Iulie și defilarea de Anul Nou pe Esplanada din Boston, la un loc. Mai fusese sărutată, de bărbați cu multă experiență. Acesta, însă, îi umilea pe toți.

Sărutul ar fi putut continua la nesfârșit, dar în cele din urmă Harry înălță capul.

– Dacă nu se potolim, vom întârzia la cină, spuse el, cu glas răgușit.

– ... La cină... murmură Faith. O, nu... nu, nu se poate să întârziem la cină.

De cealaltă parte a gardului, Isabelle necheză.

– O noapte nemaipomenită pentru femele, comentă Faith.

Iapa întinse gâtul peste gard și-i atinse pe amândoi cu botul, lăsându-și mirosul curat și sălbatic pe degetele lui Faith, ca un însemn.

– Dar, continuă Harry, toate la timpul lor. Trebuie să-i mulțumim Isabellei.

– Să-i mulțumim...? repetă Faith, nedumerită. Isabellei? Iepei? Pentru ce?

– Pentru că e ea însăși, nimic mai mult, replică Harry, mângâind capul animalului. Îi dădu cubul de zahăr pe care-l luase în buzunar, pentru orice eventualitate. Isabelle, însă, își făcuse datoria fără nici un stimulent, iar Harry uita de graba de a ajunge la masă. Acum avea poftă de altceva.

Peste câteva minute, urcară pe verandă, ținându-se de mână. Milady stătea așezată în apropiere. Când îi văzu se ridică, zâmbindu-le încântată. Lui Faith îi veni pe neașteptate o idee. Lady Sunny nu era în nici un caz atât de naivă și ruptă de realitate pe cât o crezuse.

– Bună seara, dragii mei, îi întâmpină ea. Cum v-a plăcut în grădină?

– E minunată, milady, răspunse Harry. Și am văzut-o și pe Isabelle. Pare să se fi întremat.

– Ce frumos, dragii mei. Haideți în casă. Cred că inspectorul e gata să ni se alăture.

Faith și Harry o urmară în salonul cu barul. Inspectorul Wheeler era deja acolo, cu paharul în mână. Purta aceeași uniformă, dar Faith observă că fusese călcată.

– Bună seara, milady, salută inspectorul, ridicându-se în picioare la apariția lui lady Sunny.

– Bună seara, domnule inspector, răspunse ea, întinzându-i mâna.

– Sunt onorat să mă aflu aici în această seară, într-o companie atât de încântătoare.

– Întotdeauna ți-a plăcut să mă flatezi, Phineas, replică lady Sunny.

Francis, barmanul, o aștepta cu obișnuita ei băutură pregătită. După ce lady Sunny se așeză pe scaunul ei special, Francis se întoarse spre Faith.

– Domina?

– Un pahar de apă tonică și o felie de lămâie, ceru ea.

– Bere, comandă Harry, neașteptând să fie întrebat.

– O adevărată băutură pentru un cowboy? murmură Faith.

– Daaa, coniță̆ă̆ă, răspunse el tărăgănat, după ce trase o duș̆că zdravănă din halbă. Noi ăș̆tia, cowboyii adevărați, bem numai bere. Ai auzit vreun cântec country-western autentic despre bărbați care să bea vin? Și pe urmă, în ș̆a îți ții cam greu echilibrul cu paharul de martini în mână.

– Da... răspunse Faith.

În sfârșit, mâna îi fusese eliberată. Și-o ascunse la spate.

– Parcă-l și văd pe John Wayne la bar, strigând să i se aducă vinul casei.

– Știi, își cam pierde efectul, când ești întrebat: „Ce otravă preferi?“ și răspunzi: „Chablis“, comentă Harry.

Înainte de a putea continua, fură întrerupți de lady Sunny:

– Ia veniți încoace, voi doi. Inspectorul se va plictisi numai cu mine. Nu ne-ar strica niște subiecte de conversație mai interesante.

– Da, milady, răspunse Faith.

Sporovăiră vreo douăzeci de minute, apoi ușile duble ale sufrageriei se deschiseră și valetul anunță:

– Cina este servită.

Mâncarea era excelentă. Friptură de vită cu garnitură de legume, budincă de Yorkshire și salată de fructe tropicale.

– Mâncarea mea favorită, spuse milady. Chiar săptămâna trecută am vorbit despre ea, cu Regina Mamă. Știți, am învățat la aceeași școală. Și tatăl ei a fost conte.

Oftă.

– Ce vremuri interesante...!

– Regina Mamă? întrebă Harry, înghițind o îmbucătură de carne cu puțină bere. La Regina Mamă a Angliei vă referiți?

– Da, răspunse netulburată milady. Regina Mamă și cu mine suntem verișoare – doar de gradul trei, dar recunoaște legătura. În tinerețe, am fost colege de școală. Înainte ca ea să fi intrat în Familia Regală, prin măritiș.

Spusese totul cu mult calm. Ceilalți meseni o priveau cu uimire.

Lui Faith i se părea că Harry și inspectorul Wheeler n-o luau în serios. Ea, pe de altă parte, credea fiecare cuvânt. De ce nu? Fiică de conte? Dacă milady spunea așa, așa era.

– Ce-ați discutat cu ea? vru Faith să afle.

– De obicei, vorbim despre orice ne trece prin minte. Despre incendiul de la castel, despre micile probleme de familie... Nimic important. Știți, peste trei săptămâni e ziua mea de naștere. Întotdeauna reușește să-mi dea un telefon, în perioada asta a anului.

– Un gest mai degrabă politic, comentă Harry. Mai ales când viața intimă a familiei e bălăcărită prin tabloidele din întreaga lume.

– În tinerețea mea, declară lady Sunny, cu trufie, presa își știa locul și nu mișca în front. Nu se amesteca în scandalurile celor sus-puși. Mi se frânge inima când văd cum s-a degradat lumea.

În timp ce erau strânse farfuriile, Lady Sunny o privi pe Faith, spunând:

– O'Malley și Mary au venit la mine după-amiaza asta pentru a-mi cere permisiunea să se căsătorească. Nu e cu adevărat necesar, dar așa se obișnuiește aici, la Rose Cottage. Va trebui să se facă anumite aranjamente.

– Da, milady, răspunse Faith. Aveți vreo propunere, sau și-au exprimat ei anumite preferințe?

– Au dat de înțeles că ar dori o ceremonie cu participare numeroasă.

Faith observă că perspectiva nunții o însuflețea pe lady Sunny.

– Va trebui să mă gândesc, spuse ea. Și voi vorbi cu Mary și O'Malley despre ce-și doresc.

– Minunat, draga mea. Să ai grijă de toate.

Lady Sunny își făcuse datoria. Restul îi revenea dominei.

– Știi, draga mea, urmă milady, mi-a plăcut atât de mult să mă plimb cu noul automobil al lui Dicky încât cred că n-ar strica să mai cumpărăm încă două. Unul pentru duminica, și altul pentru urgențe.

– Da, milady, răspunse Faith cu voce calmă, deși în sinea ei era copleșită.

Între timp, inspectorul Wheeler îi atrăsese atenția lui lady Sunny cu altă problemă, așa că Harry se aplecă spre Faith.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

– Mai vrea două mașini. Știi cât costă o limuzină bleu cu briliante pe bare?

– Cu ce? exclamă Harry, aproape înecându-se cu cafeaua.

– Cu diamante pe barele de șoc! M-am uitat la comandă, azi după-amiază. Completările pe care le cerem pentru autovehicule sunt enorm de scumpe.

– Deci, cât cheltuiește? întrebă Harry, fără prea mult interes.

– Nu mai mult decât își poate permite, dar mie, ca o yankee ce sunt, îmi vine să intru în pământ.

N-avea de gând să-i spună că prețul total al unei mașini, inclusiv modificările și vopseaua, ajungea la șaptezeci și cinci de mii de dolari americani.

– Cred că e o sumă grasă, comentă Harry, dacă te tulbură gândul că toci banii lui lady Sunny – care sunt din belșug, după cum mă asiguri.

Mâna lui Faith fu prinsă din nou. Și-o smuci, încercând s-o retragă, dar Harry nu-i dădu drumul. Mai mult – o ridică la gură, sărutându-i palma.

Milady îi privea cu o expresie mulțumită.

– Faith, cred că unul dintre noile automobile ar trebui să fie negru, pentru duminică, astfel încât să putem merge la biserică în mod cuviincios.

– Da, doamnă. Ar trebui să instruim mai mulți șoferi, ca să-l ajute pe O'Malley. Eventual, O'Malley însuși să mai pregătească încă trei oameni.

– Ai dumneata grijă, domina, replică lady Sunny indiferentă. Pentru asta te afli aici, nu? Iar acum, noi ne vom retrage, lăsându-i pe domni să-și savureze vinul de Porto.

Încă o dată, lady Sunny o pusese pe Faith la punct, amintindu-i de poziția și responsabilitățile ei. Faith, însă, n-avea de gând să se lase afectată. Se aplecă și-l sărută pe Harry pe obraz, în timp ce se ridica de la masă. Gestul îl surprinse atât de mult, încât îi eliberă mâna – ceea ce Faith urmărise de la bun început.

– Pari să te înțelegi bine cu Harry, observă milady, în timp ce se așezau.

– Pentru moment, da.

– Numai pentru moment? întrebă ea, aruncându-i o privire, în timp ce-și pregătea broderia. A, da, mă rog... Ieri am avut o lungă discuție cu mama dumitale. Este o femeie remarcabilă, nu-i așa?

– Mama mea? Păi... ăă... Da, este, într-adevăr... răspunse Faith, cu multă mândrie.

În timp ce se gândea la mama ei, îi veni o nouă idee, fără nici o legătură cu familia.

– Ce părere ați avea despre o nuntă la bordul navei?

– Pentru dumneata, draga ea?

Lady Sunny o privi atentă.

– Ați ajuns deja până acolo, dumneata și Harry? Ce frumos! Da, parcă vă și văd cununându-vă la bordul navei Bellerophon. Iar dacă nu suferiți de rău de mare, puteți pleca în luna de miere cu nava, încheie bătrâna doamnă, chicotind.

Faith știa că trebuia să-i rupă firul gândurilor înainte ca lady Sunny s-o mărite cu Harry de-a binelea.

– Nu, milady, interveni ea. Nu la mine mă refeream, ci la Mary și O'Malley. Am putea organiza slujba și recepția pe ... cum i-ați spus?

– Bellerophon, draga mea, răspunse lady Sunny, cu un zâmbet trist. Dicky i-a ales numele. Își dorise atât de mult să fie marinar...

– Dar avea rău de mare? continuă Faith.

Părea destul de credibil. Dicky suferise de aproape orice care să-l fi putut împiedica să devină ceea ce-și visase. Sau, poate, ce-și visase milady pentru el? Dilema o sâcâia. Oare în casa lui Dicky chiar cântase cocoșul?

– Din păcate, da, răspunse milady. Am văzut nava și ne-am îndrăgostit de ea. Dicky a fost de părere că o navă trebuie să aibă un nume pe măsura ei – un nume cu un istoric mândru.

– Îmi pare rău, milady, fu Faith nevoită să recunoască, dar nu cunosc istoria acestui nume.

– La școală nu se mai predă istoria? întrebă lady Sunny, șocată. Probabil a fost o omisiune, fiindcă ai învățat în colonii...

– Posibil, răspunse Faith, pe un ton de scuză. Dar...

– Draga mea, o întrerupse lady Sunny cu mândrie, H.M.S. Bellerophon a fost una dintre navele contraamiral ale flotei britanice în timpul războaielor napoleoniene. A fost biciul lui Dumnezeu pentru francezi.

– A... făcu Faith, descumpănită. În școala mea, istoria Angliei s-a predat destul de sumar. Va trebui să-mi actualizez cunoștințele.

În conversație interveni o scurtă pauză. Acul de brodat al lui lady Sunny scânteia ca un fulger.

– Ești fericită, draga mea? întrebă ea, din senin.

– Da, se grăbi Faith să răspundă. Da, sunt foarte fericită.

– Mă bucur atât de mult că dumneata și tânărul domn Holson vă înțelegeți atât de bine. Știam eu că se va sparge gheața, cu timpul. Sunt foarte mândră.

Faith înghiți în sec.

– Îmi pare bine că vă bucurați, milady, spuse ea, atentă. Dacă nu mă înșel, pentru asta am fost angajată.

James, unul dintre valeți, intră cu o tavă mică de argint, pe care aducea o foaie de fax. O puse în fața lui Faith. Aceasta se scuză față de milady și luă hârtia. O citi o dată – apoi încă o dată. După a doua lectură, simți că începea să se înfurie. Harry, nesuferitul de cowboy texan, o mințise!

– S-a întâmplat ceva? întrebă Lady Sunny.

– Nimic peste puterile mele, milady, răspunse scurt Faith.

În acel moment, intrară Harry și inspectorul Wheeler.

– V-ar face plăcere o partidă de bridge, domnule inspector? întrebă lady Sunny.

– Mi-ar face o mare cinste, milady, răspunse Wheeler, mai ales dacă aș putea fi partenerul dumneavoastră. Sunteți una dintre cele mai bune jucătoare pe care le-am cunoscut.

– Mulțumesc. Ce-ar fi să jucăm acolo? propuse ea, arătând spre masa pregătită în cealaltă parte a camerei. Și putem juca împotriva acestor tineri.

– Excelentă idee, replică Harry.

Se întoarse spre Faith, întrebând-o:

– Cât de bine joci bridge?

Apoi îi observă expresia furioasă.

– Care-i problema? Parcă lămuriserăm totul. Cum rămâne cu armistițiul nostru?

– Las-că vezi tu armistițiu! mârâi Faith. Uite care-i problema! continuă ea, ridicând faxul în fața lui Harry.

Era un mesaj de la fratele ei, Michael, director executiv al Latimore Construction.

– L-am întrebat pe fratele meu despre împrumutul pentru compania ta. Și uite ce răspuns mi-a trimis.

În mesaj scria: „RĂSPUNS LA CEREREA DE INFORMAȚII DESPRE ÎMPRUMUTUL PENTRU HARRY SAU NATHAN HOLSON. HANOR."

– Dacă nu cunoști limbajul telegrafic, șuieră Faith, acest „HANOR" de la urmă înseamnă „Nu avem date". M-ai mințit, Harry Holson. Și uite dovada! Voi juca bridge ca parteneră a ta, dar dac-aș avea un cuțit, aș prefera să-ți tai gâtul, lua-te-ar naiba de mincinos!

Harry privi lung hârtia.

– Trebuie să fie o neînțelegere, murmură el.

– Da, da, neînțelegere – vezi să nu! Hai, treci la joc. Stăm noi de vorbă mai târziu.

Capitolul 7

– Asta a fost ultima levată, anunță lady Sunny, punând cartea pe masă. S-a făcut târziu. Trebuie să mă culc în curând. La vârsta mea, somnul e foarte important pentru frumusețe.

James, care stătuse în spatele ei aproape toată seara, îi trase scaunul.

– Vă mulțumesc, milady, spuse inspectorul Wheeler. De mult n-am mai jucat cu o asemenea parteneră excelentă.

– Vă pot oferi o mașină care să vă ducă în oraș, domnilor?

– Nu, mulțumesc, răspunse inspectorul. Am la dispoziție o mașină a poliției și mai trebuie să fac o vizită profesională înainte de a ajunge acasă.

– Cu siguranță, eu v-aș fi recunoscător, interveni Harry.

– Intenționați să stați peste noapte pe șantier? vru să știe inspectorul.

– Da. Nu cred că le pot cere oamenilor mei să stea într-un loc unde nu sunt gata să stau și eu. Dacă în noaptea asta se mai întâmplă ceva, vreau să fiu de față.

– Aveți grijă, îl preveni grav polițistul. S-au produs destule distrugeri.

– Desigur, îl încredință Harry.

– Domina, spuse lady Sunny peste umăr, în timp ce ieșea, te rog să-i conduci pe acești domni la mașini.

– Da, doamnă, răspunse Faith și se întoarse spre ei. Pe aici, domnilor.

Harry o luă de braț și o trase după el spre rampa din față unde așteptau mașinile.

– Noapte bună, domnule inspector, îl salută el, vesel. Zi noapte bună, Gracie, o îndemnă pe Faith, strângându-i și mai tare brațul.

– Noapte bună, domnule inspector, spuse și Faith, cu tot farmecul de care era în stare.

– Zi noapte bună, Gracie, repetă Harry. E o replică dintr-o veche emisiune de la radio.

– Eu nu-s chiar atât de „veche", replică ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai înghețat.

– Nu-ți mai amintești de George și Gracie?

– Nu-mi mai amintesc de radio!

Un moment de tăcere.

– E o neînțelegere enormă, continuă Harry, strângându-i brațul ca într-o menghină. Voi lămuri toată confuzia și am să te anunț. Vom rezolva totul, Faith. Mâine, vom face haz pe seama celor întâmplate. Ai să vezi.

– N-aș crede.

Faith trase din răsputeri, încercând să-și elibereze brațul.

– Nu-mi plac mincinoșii și brutele. Iar dumneata intri în ambele categorii, domnule Holson. Nu voi râde decât când am să te demasc în fața lumii întregi ca pe un escroc ce ești. Atunci am să mă prăpădesc de râs, crede-mă.

Făcu o pauză, ca să-și tragă respirația.

– Și-acum, domnule Holson, ți-a sosit mașina. Te rog să pleci. Nu te grăbi să te mai întorci, te rog. Și nu-ți lăsa amprentele pe mașină.

Cu acest ultim sarcasm, rostit pe tonul cel mai tăios, Faith încercă să se întoarcă, pentru a porni în susul rampei.

Dar Harry continua s-o țină de braț. Când se întoarse, Faith nimeri drept în fața lui.

– Nu te repezi așa, domnișoară, mârâi el. Nu sunt un mincinos. Iar dacă vrei să vezi o brută, uite-o.

O trase la pieptul lui și-și prăvăli gura peste buzele ei. Faith se zbătu, dar nu se putu desprinde din strânsoare. Treptat, înfruntarea de forțe slăbi. Îl savură, ca pe un vin îmbătător, doar o secundă mai mult decât ar fi fost prudent – și fu pierdută. Capul începu să i se învârtească, în urechi îi răsunau dangăte de clopote... Mai făcu o ultimă încercare de a se smulge, după care renunță. Se moleși în brațele lui – după care, în loc de a se mai împotrivi, începu să coopereze pentru propria ei seducție.

– La naiba... mormăi Harry, împingând-o din fața lui.

Faith, însă, abia se mai putea ține pe picioare. Se agăță de umerii lui Harry.

– Nu fi mai nesocotită decât e nevoie, murmură el încet. Mă iubești și te iubesc. Nu încerca să ridici ziduri între noi, domina.

Cuvintele lui îi risipiră iluzia. Faith își regăsi echilibrul și se îndepărtă. Furia mocnită i se inflamă din nou. Își șterse buzele cu dorul mâinii, disprețuitor.

– Poate vrei să te și cred, domnule Holson? întrebă ea sarcastic.

Harry bombăni ceva nedeslușit, zgâlțâind-o ușor – ceea ce o înfurie și mai tare.

– Nu sunt îndrăgostită de dumneata. N-aș putea iubi un asemenea bărbat, scrâșni ea printre dinți.

Smucindu-se înapoi, îi arse o palmă din răsputeri. Când încercă să-l lovească a doua oară, Harry îi prinse mâna. Faith reuși să și-o elibereze, după care se întoarse să fugă în susul rampei – lucru cam greu, din moment ce era complet orbită de lacrimi.

Cineva striga.

O mână îi atinse umărul, cu blândețe.

– Domina?

Faith se foi în loc, reușind să deschidă un ochi. Stătea așezată în capul oaselor, cu cearșaful răsucit în jurul picioarelor, ca lanțul unui ocnaș.

– Da... Cine...

– Rose, domina. Fac parte din schimbul de noapte. Aș putea să vă...?

– Nu, o întrerupse Faith. N-am nevoie de nimic. Am visat.

O privi pe cameristă cum descurca îndemânatic cearșaful și-i netezea perna, după care fata o ajută să se culce la loc.

– Îți mulțumesc... Rose.

Rose potrivi cearșaful peste ea, apoi se retrase încet.

Faith încercă să se relaxeze. Ce visase? Coșmarul se ștergea, risipindu-se în noapte. Parcă-l văzuse pe Harry, stând în vârful hotelului, iar un om îl împingea de la spate. Îl împingea din turn. Faith se cutremură. Obsedată de un asemenea vis, i-ar fi fost imposibil să mai adoarmă...

Rose, stând în penumbra de lângă ușă, o privea zâmbind ușor. Se apropie de pat, ca să se asigure că adormise, apoi trecu în livingul apartamentului și apăsă pe butonul interfonului.

– Ora trei, raportă ea. Domina s-a trezit din somn, având un hornar.

– Un coșmar, o corectă omul de gardă, din biroul de pază al Rose Cottage.

– Da, un coșar. Acum a adormit la loc.

*

* *

Zorii unei zile calme, tropicale. Soarele încă nu răsărise, ascuns în adâncurile Oceanului Atlantic. Tăcere. Treptat, pescărușii se trezeau, avântându-se în primele raiduri pe deasupra oceanului. O porumbiță de stâncă,

deosebit de persistentă, începu să cânte cât o țineau puterile pe veranda de la Rose Cottage, în dreptul dormitorului lui Faith.

– Gălăgioasă pasăre...! bombăni ea.

– Cântă de dragoste, domina!

Mary se agita prin cameră, făcând ordine.

– Aiurea...!

Faith își îngropă capul în pernă. Degeaba. „Asta e ziua în care voi lua cu adevărat sub control Rose Cottage!" își reaminti ea. Azvârlind perna pe podea, se dădu jos din pat.

– Nu credeți? întrebă Mary.

– Ce-i aia, „dragoste"? replică Faith, în drum spre duș. Aiureli!

Dădu drumul la apă, iar torentul rece ca gheața o făcu aproape să țipe de durere.

– Domina va afla că nu-i așa, răspunse cu blândețe Mary. Rochia cea verde?

Clănțănind din dinți, Faith ieși din boxa dușului și se înfășură în halatul cu care o aștepta Mary.

– Domina știe despre dragoste mai multe decât ar avea nevoie. Dacă tu te măriți, nu-nseamnă că fiecare femeie trebuie să facă același lucru. Masează-mi mijlocul. Așa, acolo...! Ce ziceai? Rochia verde...?

Nu peste mult, îmbrăcată, cu inima la loc și coșmarul uitat, Faith ieși pe verandă – unde fu cât pe ce să țipe din nou.

La masă stătea lady Sunny, cu un interes viu pe fața ei de obicei calmă. Iar în fața ei se afla Harry Holson.

– Nu-i așa că-i fermecător? o întâmpină milady. Dragul de Harry și-a găsit timp să ne proiecteze garajul și piscina. Ce noroc avem!

– Fermecător? gemu Faith. Noroc...?

– Vorba vine, replică Harry. Explozia n-a cauzat pagube prea mari, dar e nevoie ca arhitecții să facă unele remedieri, înainte de a putea să reluăm lucrul. Așa că avem un fel de vacanță.

– Iar dragul de Nathan mi-a promis acum câteva luni o piscină. Nu-i așa că e convenabil?

– Și garajul?

– L-am adăugat azi-dimineață. Toate par să se potrivească de minune, domina. Aproape toată ziua voi fi în conferință cu managerul nostru din Bangladesh. Dar noroc că te am pe dumneata aici, copilă scumpă, și poți sta tot timpul cu domnul Holson, ca să te ocupi de toate.

– Ce noroc pe capul meu...! mormăi Faith, în timp ce lady Sunny se ridica și dispărea în casă. „Toate par să se potrivească de minune“, o imită ea. Aveți printre angajați și un vraci?

Harry îi zâmbi ironic.

– Numai magie albă, domina.

– La dracu'...! bodogăni ea, luând carafa cu suc de fructe – care se golise. La dracu'! repetă ea.

Ridicându-se, Harry se întinse.

– Haide, fetițo. Să coborâm la zona piscinei.

– În caz că n-ai observat, se răsti Faith, eu încă n-am luat micul dejun. Și nu fac nici un pas pe stomacul gol!

– Materialisto. Există și valori mai nobile decât mâncarea.

– Mda. Observ că-ți convine s-o spui, după ce-ai băgat la geamantan.

– Geamantan? Știam că doamnele îl numesc „stomac".

– Doamnele nu l-ar numi nicicum, dacă ar fi pe voia lor, îl repezi Faith.

I se aduse cafeaua. Sorbi din ea cu disperare, ca și cum ar fi fost o transfuzie de sânge. Urmară două felii singuratice de pâine prăjită. Faith se abținu. Primul ei imbold fusese de a și le îndesa pe amândouă în gură, în același timp. Între timp, Harry venise în spatele ei, privind-o de sus în jos.

– Și tu la ce caști gura? îl întrebă ea. Harry zâmbi.

– La un decolteu căscat...

Îl privi încruntată și-și încheie primii doi nasturi ai rochiei, bombănind:

– Perversule...

Harry ridică din umeri:

– Cred că m-aș simți jignit, dacă aș ști ce înseamnă. Dar ce vrei ..? priveliștea e acceptabilă, și ai o pereche fermecătoare de...

– Bine, sunt gata! explodă ea, în timp ce se ridica, împingându-și spătarul scaunului în burta lui Harry. Dracu' să te ia, dacă eram mai înaltă cu un cap, două, ți-arătam eu ție hărțuire sexuală!

– Hărțuire sexuală?

– Ba bine că nu! Stai înfipt aici lângă mine, mi se uiți în decolteu, zici că am o pereche fermecătoare de...

– Cercei, o întrerupse el. Au cerceii ceva sexual? Dacă da, n-ar trebui să-i porți.

– Ce ușor mi-ar fi să te urăsc... mai mult decât până acum, vreau să zic!

Harry o luă de mână și o trase spre veranda din spate, după colțul casei. Înfigându-și călcâiele în podea, Faith încercă să pună frână, derapând.

– Dacă am fi în State, gâfâi ea, te-aș da în judecată... sau, mai bine, l-aș pune pe fratele meu Michael să-ți retușeze mutra!

– Așa? Fratele tău e bodyguardul familiei?

– Fratele meu mai mic, precizează Faith, a jucat fundaș stânga în echipa de fotbal Notre Dame!

– Eeeei... murmură el tărăgănat, cu vechiul lui accent texan, sunt impresionat... Mai mult, tremur de frică. Am să pățesc ceva, când va veni aici?

– Rău ai s-o pățești!

– Păi atunci, mai bine să mă distrez acum, pe săturate...

O împinse ușor spre perete, rezemându-și mâinile de-o parte și de alta a capului ei.

– Nu mă sperii! se lăudă Faith.

Imediat, cu o voce mai timidă, îl întrebă:

– Ce vrei să faci...?

– Să-ți arăt cât greșești dacă nu te sperii de mine.

Capul lui începu să coboare, milimetru cu milimetru, până când buzele i le atinseră pe ale ei, după care se retraseră imediat.

– Hm! pufni Faith, încercând să braveze. Am avut parte de sărutări mai dibace!

– Dar nu și mai vorace, fraiero!

De astă dată, sărutarea se prelungi, făcând să dispară lumea din jur. În același timp, una dintre mâinile lui îi alunecă în jos de pe umăr, până sub marginea corsajului, pentru a ajunge, ca din întâmplare, pe sân.

– Nu... abia izbuti Faith să îngaime, cu cea mai mare sfială. Un „nu“ căruia nimeni nu i-ar fi dat crezare, de vreme ce în același timp mâinile ei se ridicau pentru a-l cuprinde pe Harry după gât.

– Nu?

– Nu...

Mâna lui refuza să se potolească. Îi mângâia vârful sfârcului, sâcâindu-l. Faith Latimore mai jucase asemenea jocuri o dată sau de două ori, însă acum jocul se transformă dintr-o dată în război. Masculul chema femela la milenara luptă. Un foc mai fierbinte decât arșița tropicală îi aprindea creierul. Se lipi strâns de el...

...Și din spatele lor se auzi glasul lui Napoleon:

– Domina, v-am adus micul dejun.

Faith tresări, șocată. Mai întâi, pentru că-i surprinsese și altcineva reacția față de Harry, și apoi fiindcă era o reacție atât de agresivă. Harry, din partea lui, se desprinsese de ea zâmbind cu gura până la urechi. Pe cât era Faith de răvășită, pe atât de relaxat era el. „Încă o bilă neagră pentru tine, Harry Holson,“ reflectă ea.

– Îți mulțumesc, Napoleon, bâlbâi ea într-un târziu.

– Plăcerea e de partea mea, domina, răspunse valetul, în timp ce coborau rampa spre masa cu două scaune pregătită la umbra unui bananier.

– Salvați de clopoțel... chicoti Harry.

– Mai tacă-ți gura! se rățoi Faith la el.

– Mai tacă-mi gura? Praful s-a ales de bunele maniere ale distinsei domnișoare...

– Vezi că uite-acuș distinsa domnișoară o să te zboare de-aici în șuturi!...

Făcu o pauză, pentru a-și trage respirația.

– Ce-ar fi să te duci și să-ncepi pregătirile pentru săparea piscinei...?

– Și s-o las pe domnișoara singură la micul dejun? E mâncare destulă pentru doi – cred c-am să-ți țin companie.

– Da, sigur, mârâi ea, simte-te ca acasă.

Umplu două cești cu cafea, privindu-l încruntată, parcă pentru a vedea dacă îndrăznea să ia una.

Harry îndrăzni.

– Și nu ți-a trecut prin minte că poate n-am chef de companie la micul dejun? În special de compania ta?

– Nu mi-a trecut prin minte, fiindcă mă iubești, scumpo, replică Harry, cu un zâmbet fudul.

Faith mușcă furioasă din prăjitura cu fragi și frișcă, încercând să găsească alt subiect.

– Unde ai de gând să construiești piscina aia?

– Chiar aici, răspunse Harry, arătând locul din fața lui.

– E rocă masivă!

– Nu tocmai. Este rocă, dar nu prea masivă. Roca vulcanică veche e întotdeauna sfărâmicioasă.

– Și ce-ai de gând să faci cu ea, s-o dinamitezi? Toată casa o să se ducă la vale!

– Deci tot ai învățat câte ceva, crescând în familia Latimore. Normal că n-o s-o dinamităm. Pickhammere și mușchi, Miss Faith. În treizeci de zile, piscina va fi gata să te-arunci în ea – cu mozaic și apă cu tot!

Era posibil, își spuse Faith, întrebându-se totuși cum avea să aducă toate utilajele necesare pe versantul acela abrupt.

Parcă citindu-i gândurile, Harry arătă spre coastă, de unde se auzea un huruit de motoare. Două elicoptere mari aduceau mașinării suspendate în plase. Faith scrâșni din dinți. Elicoptere, compresoare, muncitori... Indiferent dacă îi convenea sau nu, Harry avea să construiască piscina. Roșie în obraji, se ridică, amenințându-l cu degetul.

– N-ai să câștigi douăzeci de milioane de dolari pe piscina asta de două parale! îl preveni ea.

Harry zâmbi alene.

– Nu, domina, doar o mică parte din ei.

– Și-am să-ți țin socoteala fiecărui cent! îl amenință Faith mai departe. Până la ultimul! Să vezi tu de n-am s-o fac!

– A, nici nu mă mir. Și un uita garajul. Intenționez să-l fac la preț redus.

– Uf!!! izbucni ea, bătând din picior. Ești cel mai nesuferit om pe care l-am cunoscut vreodată!

Napoleon apăru din nou alături.

– Domina nu e mulțumită de micul dejun?

– Domina ar fi preferat un bou din Texas la frigare, replică Harry în locul ei.

Domina își adună ultima brumă de demnitate și urcă rampa cu pas apăsat, mergând spre mijlocul casei.

*

* *

Pe la patru după-amiaza, Faith era epuizată. Terminase inspecția tuturor departamentelor din Rose Cottage.

– Nu găsesc nimic în neregulă, îi spuse ea lui Robert, șeful departamentului de afaceri. Nici cel mai mic amănunt.

– Domina e prea îngăduitoare, replică Robert. Dar, în fond, abia acum două luni am avut inspecția anuală.

– Inspecția anuală?

– O dată pe an vin revizorii de la Londra și examinează totul. După ei vin avocații, iar la sfârșit, lady Sunny.

– Inspectează și lady Sunny? Cunoaște...

– Fiecare departament, fiecare angajat, fiecare partener. Milady știe totul. Domina se duce la ceai?

– Domina se poate duce și la ceai... oftă Faith.

Încă o iluzie i se spulberase. O fi părut lady Sunny o pasăre flușturatică, dar o dată pe an își scotea bagheta magică și se transforma într-un inspector șef de la Serviciul Veniturilor Interne!

Îl găsi pe Harry pe terasă, așezat la masa pentru ceai.

– Mă temeam să nu întârzii, spuse el. Am nevoie de hrană, sunt încă în creștere.

– În creștere?!?... pufni Faith, neîncrezătoare, repezindu-se să ia înaintea lui cea mai bună prăjitură. Mai bine vorbește-mi despre planurile garajului – să nu crezi că am uitat!

– N-am crezut nici o clipă, oamenii mei te-au căutat toată ziua. Mâncăm, sau mergem să-ți arăt?

– Poți să-mi spui și aici – care vor fi costurile, în special. Și programul de lucru. Piscina cred că încă nu e gata...?

– Mai scutește-mă. Abia azi am început-o. Iar la ora două a trebuit să ne oprim, ca să nu deranjăm siesta lui lady Sunny.

– Desigur, murmură Faith.

Harry luă o înghițitură de ceai, apoi puse ceașca jos.

– Și-acum, în legătură cu garajul. Va fi construit lângă actuala clădire, ca să aibă acces imediat la alei. Planurile noastre prevăd spații pentru șase autoturisme, exclusiv Cadillac-ul.

– Lady Sunny nu va renunța niciodată la celebra mașină a lui Dicky! Niciodată!

– Nici noi, chicoti Harry. Vom renova complet vechiul garaj și vom lăsa mașina...

– Deranjez?

Ridicară amândoi privirile. Inspectorul șef Wheeler apăruse lângă masă.

– Luați loc, domnule inspector, îl pofti Faith. Păreți cam obosit...

– Sunt frânt, recunoscu Wheeler. În zilele noastre, criminalitatea face ravagii pe St Kitts și Nevis.

Se așeză pe un scaun. Servitoarea aduse încă o ceașcă, iar Faith îi turnă ceaiul.

– Chiar ravagii...? întrebă ea, neîncrezătoare.

Inspectorul sorbi cu sete, fără să-i pese de fierbințeala lichidului.

– Ravagii, repetă el, cu un licăr în ochi. Două jafuri, trei atacuri cu mână armată și un furt de mașină.

– Doamne sfinte! Luați și un pateu. Și ce vânt vă aduce la Rose Cottage în după-amiaza asta, domnule inspector?

– Cred că s-ar putea să fi restrâns cazul în privința exploziei de pe șantierul de construcții al domnului Holson, răspunse inspectorul.

Îl priviră amândoi cu interes.

– Ei? îl îndemnă Harry, neputându-și stăpâni curiozitatea.

– Ei bine, au apărut unele... complicații. Tânăra de la spital nu era atât de grav rănită cum am crezut inițial. Azi la amiază a venit un avocat, a scos-o pe cauțiune și a dispărut cu ea cine știe unde. Evident, am închis toate căile de ieșire de pe insulă.

Își goli ceașca. Faith i-o umplu din nou, cu mâna tremurându-i de emoție.

– Și asta-i tot? întrebă Harry.

– Nu tocmai. Delicioase, prăjiturile astea. Mor după aroma de mentă...

– Voi avea grijă să-i spun bucătăresei, replică sarcastic Faith. Dar cum rămâne cu...

– Da, o întrerupse polițistul, am descoperit că fata e prietena unui anume Vincent Declaur, de la Friends' Estate. Vă mai aduceți aminte de el?

– A, tânărul care se lua la întrecere cu trenul, își aminti Faith. Despre el e vorba?

Inspectorul mai luă o sorbitură de ceai, apoi oftă din toți rărunchii.

– Domnul Declaur pare să fi intrat în pământ. A dispărut. Și se cam pricepea la explozivi. E notoriu pentru temperamentul lui violent. Dar, știți, nu există prea multe mijloace de a părăsi insula. Vom pune mâna pe ei, mai devreme sau mai târziu. Până atunci, ar fi bine să fiți amândoi atenți. Aveți noroc că locuiți la Rose Cottage. Am însărcinat câțiva oameni cu paza.

– Vreți să spuneți că și eu trebuie să stau aici, la Rose Cottage? întrebă Harry, vorbind pe un ton amărât, deși în ochi i se zărea o lucire triumfătoare.

– Nu cred că vei aștepta să fii invitat de două ori, replică Faith. Diseară rămâi aici, domnule Holson?

– Cred că da, răspunse el, zâmbind. Iar după cină, putem merge să vedem locul pentru garaj. Ce părere ai?

Faith prefera să nu-i spună ce părere avea. Și-n plus, tocmai se apropia lady Sunny, căreia cu siguranță nu i-ar fi plăcut expresiile care-i treceau ei prin minte.

Capitolul 8

Dimineața, când Faith ajunse pe terasă cu două ore întârziere, lady Sunny plecase deja, iar la masă stătea numai Harry.

– Era și timpul, comentă el, când o servitoare îi trase lui Faith scaunul.

– Pentru...?

– Pentru... Ce naiba, Faith, de ce-mi răspunzi mereu cu întrebări prostești la alte întrebări?

– Nu sunt prostești deloc, replică Faith. Am fost ocupată.

– Cu ce?

– Am o colecție de romane de Agatha Christie și le recitesc, încercând să premeditez o crimă perfectă.

– Pe insula asta, crima se pedepsește foarte aspru.

– Nu și dacă e justificată. Milady unde s-a dus?

– Spunea că ia mașina cea nouă ca să se ducă să ia masa cu guvernatorul.

– Aha...

Napoleon apăru grăbit, urmat de o suită întreagă de servitoare.

– Domina, vă rog să mă scuzați. Credeam că...

– Nici o problemă. Pot lua micul dejun ca de obicei?

– Desigur.

Valetul bătu din palme, iar trupa se împrăștie la posturi. Oftând mulțumită, Faith sorbi din a patra cafea pe ziua respectivă. Apoi, mai calmă, întrebă:

– I-ai explicat ce-a spus inspectorul? Ce părere a avut lady Sunny despre toată situația?

– Tu și milady aveți multe în comun. A spus: „Deci, nu e vorba de traficanți sau de războiul între bande. Doar un brotăcel așa de îngâmfat încât își dorea o baltă mai mare în care să orăcăie".

– Da, însă chiar și brotăceii pot cauza probleme. Ai adus planurile și calculele estimative pentru garaj?

Harry îi întinse o coală de hârtie. Faith lăsă cafeaua pe masă, pentru a o studia.

– Doar patruzeci și două de mii de dolari? Dolari americani, presupun...?

– Ai perfectă dreptate.

– Deci ai vorbit serios când ai spus că vrei să faci garajul la preț redus?

– Omul cât trăiește încearcă... murmură el, împingându-i un plic cu schițe.

– Și le vom avea pe toate la prețul ăsta?

– Absolut pe toate – și în orice culoare dorești. Dar să știi că n-am inclus briliante încrustate în pereți. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Studiez planurile.

– Să nu-mi spui că ești o avocată care știe să descifreze proiectele de construcții.

– Bine, n-am să-ți spun, replică ea, împingându-i planurile înapoi. Numai că, dacă ai șase spații pentru parcarea limuzinelor ăstora mari, va fi nevoie de o zonă mai largă pentru întoarceri.

– Ei, fir-aș al...

Harry răsfoi planurile până ajunse la cel menționat de Faith. Îl privi atent.

– Poate, comentă el. Mai bine vino să vezi cu ochii tăi.

– N-am nevoie să văd. Pentru asta există planurile. Hai, fugi, ca un băiat cuminte și ascultător. Mary și cu mine avem alte planuri pe cap – cele pentru nuntă. Doar dacă nu cumva ești specialist și în nunți.

Harry se ridică, își strânse planurile și plecă bombănind, cu pași mari.

– Domina?

Lângă scaun apăruse O'Malley. La un pas în urma lui stătea Mary... chicotind. Din cine știe ce motiv, O'Malley părea mai voluminos decât de obicei.

– Napoleon mi-a spus că milady i-a zis că ați dori să inspectați nava, raportă el.

– Într-adevăr. E vreo problemă?

– Ultima oară nava a fost inspectată acum patru ani, de Paști, murmură el, meditativ. Pentru orfanii de la misiune, înțelegeți. I-au zgâriat vopseaua, ceva de groază...

– Deci, este o problemă?

Matelotul tăcu, îngândurat.

Chicotelile lui Mary se stinseră, în timp ce camerista îi dădea lui O'Malley un cot în coaste.

– Pentru domina... îi aminti ea.

– Pentru domina, desigur.

O'Malley se schimbă brusc la față, un zâmbet strălucitor alungând toți norii.

– Pentru domina nu sunt niciodată probleme.

– Atunci, să coborâm la debarcader, declară Faith cu o autoritate care i se risipi imediat, când adăugă cu umor: pentru inspecția navală.

Bellerophon stătea la chei cu prestanța unei regine îmbătrânite. Arăta mai mare decât și-o amintea Faith, de un cenușiu sumbru, ca o adevărată navă de război.

– Ce frumoasă e, comentă Faith, înainte de a întreba: de ce nu e pregătită pasarela? Vom avea nevoie de ea, pentru petrecere. Și pentru milady. Și, apropo, cum ajungem la bord?

– Într-adevăr, adăugă Mary serioasă, nu le voi cere lui milady și bunicii mele să se cațăre pe frânghii cum faci tu, O'Malley.

– Pasarela am tras-o, ca să protejăm nava, răspunse O'Malley. Sunt destui care se strecoară la furat, Miss Faith. V-ar veni să credeți?

– La furat?

– Da, Miss Faith. Înainte de a trage pasarela, urcau la bord tot felul, ca să ia din instrumentele de navigație. Ba chiar și-au scrijelit numele pe balustradele favorite ale lui dom' Dicky.

Tonul lui dădea clar de înțeles că profanarea balustradelor era o infamie mult mai gravă decât sustragerea instrumentelor de navigație.

– Cum coborâm pasarela? întrebă Faith.

– Pentru asta avem nevoie de curent electric, Miss Faith. După ce ajungem la bord, am să vă arăt generatorul.

O'Malley prinse o frânghie care atârna de pe punte și se cățără pe ea cu dexteritatea unei maimuțe.

– Luați funia-n mâini, domina, și urcați, la fel ca mine.

– Mda-da... bombăni Faith, apropiindu-se de frânghie.

Niciodată nu-i plăcuse cățăratul, la orele de gimnastică, și n-avea să-și schimbe gusturile tocmai acum.

– Nu mă pot urca, O'Malley. Sunt în rochie. Alt mijloc nu există, te rog?

„Și oricum n-am curaj", adăugă ea în gând.

– Avem o plasă pentru marfă, răspunse O'Malley, după un moment de gândire. Dacă o arunc peste parapet, puteți să vă urcați ca pe o scară. Ce ziceți, merge?

Faith se uită la Mary, care dădu din cap afirmativ.

– Bine, așa facem.

În timp ce O'Malley pleca să aducă plasa, Faith spuse:

– Am sentimentul ciudat că ar fi trebuit să inspectez nava înainte de a o propune pentru nuntă.

Lui Mary îi căzu fața.

– Domina, nu vă faceți griji. Lui O'Malley și mie ne place ideea să ne cununăm la bordul navei. Știm că o să vă îngrijiți dumneavoastră de toate.

– Poftim, iar începem, mormăi Faith. Domina le știe pe toate, domina le face pe toate. Unde mi-oi fi lăsat mătura de vrăjitoare?

– Păzea că vine! strigă O'Malley, de pe punte.

Cele două femei se dădură la o parte, iar capătul plasei căzu lângă ele pe chei, cu un sunet înfundat.

– Nici plasa asta nu-i într-o stare prea grozavă, îi spuse Faith lui Mary.

Zâmbetul de pe fața servitoarei nu șovăi decât o clipă.

– Mă urc eu prima, domina.

– Te poftesc, dar ai grijă. Nu pare deloc rezistentă.

– Nici eu nu sunt grea.

După care, Mary se agăță de primele ochiuri ale plasei, începând cu grijă ascensiunea. Faith observă că ocolea o anumită zonă.

– Aici să fiți atentă, domina! îi strigă fata. S-au destrămat multe corzi.

Nu peste mult, Mary întinse o mână spre musculosul ei logodnic, care o săltă peste copastie.

Se opri să-și tragă respirația, apoi se aplecă și strigă spre debarcader:

– Oricând sunteți gata, Miss Faith!

„De ce-or fi toți atât de veseli?“ se întrebă Faith. „Ei sunt sus, în siguranță, pe când eu trebuie să urc până acolo. Bine, știu că tu ai ajuns cu bine, dar e musai s-o fac și eu?“

Aruncă o privire în jur. Vreo duzină de oameni din diverse puncte ale vilei o priveau, cu zâmbete largi, nerăbdătoare. „Da, n-am încotro, altfel în veci n-am să mai pot da ordine pe-aici,“ își spuse ea.

Trase aer în piept și începu să se cațăre.

Ochiurile de frânghie se legănau la fiecare mișcare, iar pantofii nu pierdeau nici o ocazie ca să-i alunece din picioare. Se balansa și se rotea, undeva departe cerul se învârtea deasupra ei, iar stomacul era pe cale să i se revolte.

Pe la jumătatea distanței încremeni, incapabilă să mai urce, temându-se să coboare înapoi. Deodată, plasa păru să se însufletească, dansând și balansându-se de la sine. Faith închise ochii, cu mâinile strânse pe funii, încercând cu disperae să-și amintească măcar una din rugăciunile pe care le învățase la biserică.

– Doamne, fă-o să se oprească... murmură ea.

– De ce nu? replică un glas gros, alături.

Faith deschise un ochi, deși știa deja răspunsul. Lângă ea, Harry Holson se balansa ca un păianjen în plasă, zâmbind.

– De ce încerci să mă omori? se tângui Faith, înainte ca brațul lui puternic s-o cuprindă de umeri.

– Ușurel, îi șopti el la ureche. Urcăm împreună, tu în față, eu în spate. Ești gata?

– Mi-e frică de înălțimi. Și toți cred că domina e în stare de orice. Numai de asta nu-s în stare!

– Ba ești în stare, o încurajă el. Și nimeni nu va ști vreodată...

Harry trecu drept în spatele ei, încadrând-o între brațe.

– Stai bine? o tachină el.

– Stau ca pe ghimpi.

– Bine, iubit-o. În cadență, marș. Stângu'... dreptu'... Bun. Hai înc-o dată. Stâng... drept... Deschide ochii. Cum ți se pare?

– Data viitoare am să iau liftul, comentă ea, cât de cât mai calmată. Ăștia cred că pot face orice – și să mor dacă nu-ncep s-o cred și eu însămi!

Mary și O'Malley se aplecară peste copastie, cu mâinile întinse, ca s-o ajute. Traseră, Harry împinse, iar Faith zbură până pe punte ca dopul unei sticte de șampanie. După ce-și trase respirația, se ridică în picioare.

– Ei, spuse ea, n-o prea văd pe lady Sunny venind așa la bord. Ia să vedem, unde-i generatorul ăla care nu vrea să funcționeze?

– Pe-aici, domina.

Toți trei îl urmară pe O'Malley prin tambuchi, până în sala mașinilor. O'Malley se opri lângă un aparat.

– Ăsta-i generatorul, Miss Faith.

– Și care e problema, de nu poate funcționa corect?

– Primește curent de la centrala energetică auxiliară.

– Și?

– Și centrala energetică auxiliară nu vrea să meargă, domina, spuse el cu jale.

– Unde-i centrala asta energetică auxiliară? întrebă Harry din spatele lor. Poate vă ajut și eu cu ceva.

„Când o face plopu' pere“, reflectă Faith, urmându-l pe O'Malley până la centrala buclucașă, aflată la câțiva pași distanță.“Calmează-te. Recunoaște că Harry Holson rezolvă aproape orice – nu-i așa?“

Cu siguranță, părea destul de încrezător. Examină generatorul, apoi apăsă butonul de pornire.

Instalanția dudui, dar refuză să se ambaleze.

– Bateria e-n regulă, anunță Harry, continuând să cerceteze.

Peste zece minute, își aruncă mâinile în sus.

– Nu știu, spuse el. Am să le spun oamenilor mei de la instalații să se ocupe de ea. Cred că putem trage un cablu de la casă. Nu-ți face griji, acushla.

– Acushla? întrebă Faith, în timp ce Harry se îndepărta.

Mary chicoti.

– „Iubito“, traduse ea. Generatorul ăsta are nevoie de... are nevoie de un bărbat!

– Nu neapărat...

Faith zărise un furtun de alimentare, sub tavanul sălii mașinilor. La capătul lui, acele a două cadrane indicau o zonă roșie, cu inscripția „gol“.

Privind prin cel mai apropiat hublou, Faith îl văzu pe Harry părăsind nava. „Știu ceva ce tu nu știi“, spuse ea în gând, cu un zâmbet încântat. Scoase din buzunar telefonul mobil de care nu se despărțea niciodată și formă numărul de la birou. Robert răspunse la primul apel.

– Da, aici domina... Vreau să telefonezi la compania de carburanți, pentru două sute de galoane de combustibil auxiliar care să fie adus la bordul lui Bellerophon... Da, imediat. Mulțumesc.

Mary și O'Malley o priviră lung.

– Cu asta, am rezolvat problema, spuse ea, frecându-și palmele satisfăcută.

– N-ar trebui să-i spuneți domnului Harry că nu mai e nevoie de cablu? întrebă O'Malley.

– Nu.

Faith gândea cu repeziciune.

– Cred că domnul Harry vrea să ne ajute. N-ar fi frumos să-i răpim momentul de glorie, nu?

Mary zâmbi cu gura până la urechi. Faith aproape se temea să nu i se despice fața.

– Până așteptăm, ce-ar fi să ne arăți cabinele, O'Malley?

Vizitară cele patru cabine ale echipajului. Paturile nu aveau așternuturi, deși la hublouri păreau să se fi aflat perdele – cândva, demult – dar în rest domnea o curățenie desăvârșită. O'Malley era un maestru al ștersului și lustruitului.

Apoi, O'Malley le conduse la o ușă dublă de stejar sculptat, cu mânere de alamă.

– Aici e sala comună, anunță el mândru, deschizând ușa.

Văzură un salon spațios, destul de auster. Avea un covor bleumarin, peste care câteva canapele și fotolii mari, din piele maro, fuseseră grupate în jurul mai multor mese de stejar și piele.

– N-arată rău, comentă Mary, dar unde-i bucătăria?

– Se numește „cambuză"! o corectă O'Malley, indignat de nepriceperea ei femeiască. Iar nava asta are cea mai bună cambuză din toată flota!

Faith îi făcu semn să le conducă în cambuză – cea mai bună din toată flota sau nu.

În orice caz, cambuza era enormă – aproape la fel de mare ca bucătăria de la Rose Cottage. Toate cele șase mașini de gătit și mese de lucru străluceau de curățenie.

– Ei... se întoarse Mary spre Faith, credeți că ne descurcăm cu... bancuza asta la nuntă?

O'Malley își dădu ochii peste cap, exasperat.

– Cam... Bu... ză! silabisi el.

– Gata, gata, îl liniști Faith, râzând. E perfectă. Putem ține nunta aici, fără probleme. Iar apoi, puteți ridica pânzele, ca să vă pierdeți în asfințitul soarelui.

– Pânzele...? întrebă O'Malley, neliniștit.

– Vorba vine.

Mai stătură în salonul răcoros cam o oră, discutând despre pregătirile pentru nuntă, în timp ce Harry și oamenii lui munceau pe brânci la soare, încercând să tragă cablul de la șantierul de construcții până la navă. La un moment dat, apăru un mic petrolier britanic, care acostă în dreptul buncărului de alimentare al lui Bellerophon.

– Du-te și ajută la încărcare, îi spuse Faith lui O'Malley. Umple rezervoarele până sus.

– Da, domina, răspunse O'Malley, zâmbind fericit.

Alimentarea se termină repede. După ce rezervoarele se umplură, O'Malley trase combustibil la arzătoare, cu pompa manuală, pentru a activa generatorul, și urcă gâfâind pe punte.

– Totu-i gata, domina. Vreți să...?

În acel moment, peste copastie apăru Harry, întrerupându-i:

– Cablul va fi aici cam într-o oră. Nici o grijă, Mary, vei avea curent electric la nuntă.

Faith îi zâmbi, cu o expresie care-i dădea de înțeles că avea un as în mânecă.

– Minunat – dar, până una-alta...

Și apăsă pe butonul de pornire a generatorului.

Pe toată nava se aprinseră luminile, iar cele două frigidere din spatele barului începură să zumzăie.

– Până una-alta, continuă Faith, n-ai vrea să bei ceva rece?

Ochii lui Harry se îngustară, privind încet în jur.

– Iar m-ai tras pe sfoară, domina

– Nu, de fapt nu. Dar, după plecarea ta, am descoperit...

Harry făcu o piruetă lentă, parcă numărând becurile și instalațiile care funcționau normal.

– Măi vrăjitoare mică, spuse el, zâmbind. Cum ai reușit?

Veni drept în fața ei. Faith trase adânc aer în piept, făcu un pas înapoi... și căzu pe o canapea de la babord.

– După plecarea ta, repetă ea cu voce slabă, am observat contoarele care arătau „gol“ și l-am pus pe Robert să sune la British Petroleum și... De ce râzi de mine?

– Nu de tine, de mine râd.

– Nu te-ai... supărat?

– Numai pe mine însumi.

– Atunci de ce faci mutra asta?

Harry se aplecă, smulgând-o de pe canapea.

– Fiindcă, deși nu sunt supărat, se pare că-mi datorezi ceva, femeie.

– Vrei să zici...

– Vreau să zic că o aștept chiar în clipa asta, domnișoară avocat!

Și, cu ea în brațe, începu să se învârtească în loc. Fusta lui Faith se ridică, în timp ce brațele ei îl cuprindeau de gât, ținându-se parcă pe viață și pe moarte.

– Lasă-mă jos... se bâlbâi ea. M-auzi ce-ți spun, maimuțoiule? Dă-mi drumul – imediat!

Dacă Faith era indignată, Mary se înfuriase de-a binelea.

– O'Malley! strigă ea, căutând cu privirea în jur. De unde iau ceva să-i dau în cap?

– Aduc eu o lopată, răspunse grăbit marinarul.

Și ieși în fugă din cabină, spre tambuchiul de la sala mașinilor.

– Lasă-mă, fir-ai tu să fii!

Vorbind cu un accent fals, Harry răspunse:

– Te-oi lăsa când oi fi gata, cucoană!

Și o sărută.

Sărutul încă mai continua, când O'Malley apăru de sub punte, aducând o lopată pentru cărbuni.

– Poftim, spuse el, oferindu-i-o lui Mary.

– Nu mi-o da mie, lovește-l în cap cu ea!

– Ce? întrebă O'Malley, șocat. Da' de ce să dau în el? Nu face decât ce face tot omu' cu femeia lui.

Râzând, Harry o lăsă pe Faith jos.

– Că bine zici, frățioare! Fac și eu ca tot omul... Aici știu c-ai nimerit-o!

Surprins de intervenția lui Harry, O'Malley lăsă lopata să cadă pe covor.

– Am adus-o fiindc-am văzut ce necăjită era Mary c-o luai tare pe domina, explică el. Da' din câte văd, pe domina n-o deranjează deloc. Nu țipă, nu dă din picioare – numa' șade colo-șa și-i place!

Faith auzise destul. Era timpul să schimbe subiectul.

Porni spre Mary, călcând exact pe marginea curbată a lopeții. Își pierdu echilibrul și căzu spre spre podea – doar spre podea, pentru că Harry o prinse imediat.

– Mulțumesc... murmură ea, apoi se strâmbă.

– Poftim?

– Am zis „mulțumesc“.

– Ai auzit, Mary? întrebă Harry.

– Da! se grăbi Mary să răspundă, cu convingere.

– Cred că mi-am sucit glezna, spuse Faith, privind cu jind spre fotoliul aflat la o oarecare distanță.

– Ce nevoie ai de scaune, interveni Harry, când de pot duce în brațe oriunde?

– Ascultă, n-am nevoie să mă duci în brațe nicăieri. Pot să dau un telefon, iar Napoleon îmi va aduce fotoliul cu rotile.

– Pasarela e coborâtă? întrebă Harry.

– Încă nu, sosi răspunsul. Așteptam să-mi spună domina s-o cobor.

– Te rog să cobori pasarela, ceru Faith, simțind că ajungea la capătul răbdării.

Imediat ce pasarela fu coborâtă, Harry spuse:

– Să mergem. Te pot duce acasă înainte să ajungă ei aici cu scaunul. Și-n plus, pare să se anunțe furtună. Vreau să ajungi la adăpost cât mai repede posibil.

Faith fu nevoită să-i accepte propunerea.

– Îți mulțumesc pentru ajutor... și pentru oferă, răspunse ea, cât putea de binevoitor.

Ieșiră pe punte. În locul soarelui care strălucise cu doar câteva minute în urmă, se adunau nori negri. Faith văzu valurile clocotind printre recife. Crestele înspumate loveau bordajul navei. Ceva era în neregulă. Faith avu nevoie de câteva minute ca să înțeleagă.

Marea izbea cheiul și coca navei, și totuși Bellerophon rămânea perfect nemișcată!

Capitolul 9

Salonul și puntea navei răsunau de zgomote. Orchestra, pentru dansul de după ceremonie, își acorda instrumentele. Orga portabilă, la care cânta Napoleon însuși, scotea niște scârțâieli jalnice. Poate că era „Marșul nupțial“ – în orice caz, intenția conta.

– Aș putea să șuier din țignal, propuse Inspectorul șef Wheeler.

Lady Sunny, chicotind, îl temperă cu o mână pe braț.

– Cred că a sosit momentul.

Părintele Paul, pastorul tânăr și înalt de la biserica anglicană a Sfintei Treimi din Palmetto Point, se ridică și porni spre partea din față a salonului. Ajuns în fața altarului improvizat, înclină capul și începu o rugăciune. Treptat, în jur se lăsă liniștea.

Preotul privi în jur.

– Willie Morgan, iar o tragi pe sora ta de codițe?

O palmă puternică răsună în salon, apoi mama lui Willie șopti o scuză. Pastorul zâmbi.

– Mary Grogan. Sean O'Malley, Veniți lângă mine. Facem ultima repetiție. Domnule Holson, domina... În timpul acestei repetiții, aveți datoria de a sta în locul mirilor, pentru ca ei să vadă din afară ce se întâmplă. Și-acum, toată lumea, alinierea, vă rog.

Avu loc o masivă schimbare de poziții. Mary văzuse prea multe nunți regale la televizor, își spuse Faith. Avea o trenă lungă de cel puțin zece metri. Era superbă; era grandioasă; era feminină.

– Poate că trena asta e puțin cam trasă de păr...? îi șopti Harry lui Faith la ureche.

– Așa s-au înțeles, ea și milady, cu croitoreasa.

– Ai să ceri și tu trenă lungă la nunta noastră? întrebă el, serios. Poți s-o împrumuți pe a lui Mary.

– Harry, replică Faith, cam enervată, ai de gând că încetezi? Niciodată n-am să mă mărit cu tine! Niciodată! Și pleacă de-aici, trebuia să fii la altar.

Lady Sunny și inspectorul se apropiară, oprindu-se în partea din spate a salonului, în așteptarea semnalului.

– Ei, domnule inspector întrebă Faith, aveți vreo veste despre desperadoul nostru, domnul Vincent Declaur?

– Numai informații circumstanțiale, domina, răspunse Wheeler. De exemplu, am aflat că încă n-a părăsit insula. Probabil l-a ajuns disperarea, căci ni s-au raportat mai

multe jafuri pe proprietățile mărginașe. Ultimul a avut loc la Lambert. În toate cazurile, s-a furat numai mâncare.

– La Lambert? repetă milady. Până acolo sunt numai cinci mile.

– Da, continuă inspectorul, dar vă supraveghem cu atenție proprietatea, mai ales atâta vreme cât e aici și domnul Holson.

„Mda," își spuse Faith, „și eu aș sta cu ochii pe Rose Cottage cât timp e Harry aici. Numai ca să fiu sigură că nu fuge cu argintăria lui milady."

Părintele Paul ceru să se facă ordine și, în timp ce Napoleon se străduia la claviatură, Faith și lady Sunny, care urma să-i predea mireasa mirelui, porniră prin naos. Harry le aștepta la altar, cu tatăl lui alături, în rolul cavalerului de onoare.

Când ajunseră la altar, dublurile nupțiale se opriră. Lady Sunny ridică voalul lui Faith, apoi îi luă mâna și i-o strecură într-a lui Harry.

Pentru Faith, șocul contactului fu insuportabil de puternic. „E numai o repetiție!" strigă o voce în capul ei. „Nici măcar nu te afli aici!"

– Hei, femeie, murmură Harry, doar cu puțin mai încet decât glasul Părintelui Paul, care oficia slujba. Nu te repezi. O să ne vină și nouă rândul, mai târziu.

– O să ne vină pe dracu'! mârâi ea.

– Dracul, replică pastorul, psalmodiind melodios, nu-și are locul în această slujbă. La cine este inelul?

Repetiția continuă. Faith stătea încremenită, refuzând să privească spre Harry. El, pe de altă parte, se uita la ea tot timpul, zâmbind.

În sfârșit, ceremonia se termină. Dublurile nupțiale se întoarseră să pornească înapoi prin naos.

– Aici apare o problemă, îi întrerupse Mary. Imediat ce mă întorc ca să pornesc prin naos, trena mi se tot agață de ceva.

Mary și milady se sfătuiră între ele. Apoi, lady Sunny spuse:

– Faith, draga mea, vino aici și pune-ți trena. Mary vrea să vadă ce au de făcut pajii ei, ca să țină trena în ordine.

– Da, milady, încuviință Faith.

Se apropie de Mary, care-și desprindea trena de rochia multicoloră. Trena putea fi prinsă de cordonul îngust al costumului pe care-l purta Faith. Era mai grea decât se așteptase.

– Și nu e numai grea, observă ea, ci și alunecoasă.

– E-n regulă, draga mea, răspunse lady Sunny. Harry, te rog, vino aici și ajut-o pe domina să meargă până în fundul cabinei, iar de-acolo condu-o din nou spre altar.

– Pentru dumneavoastră, milady, orice, răspunse Harry pe un ton extravagant.

– Știu, băiete, replică lady Sunny, cu un mic zâmbet.

Cam pe la jumătatea drumului, Faith alunecă și fu cât pe ce să cadă. Harry o prinse de braț. Se opriră, nesiguri pe picioare.

– Nu trena e de vină, ci podeaua, anunță Harry. S-a dat cu prea mult lac, sau ce?

– Trebuie să faceți pași mai mici, dragii mei, îi instrui milady, în timp ce Mary privea de lângă ușile de stejar.

– Da, doamnă, răspunse Harry. Dar podeaua?

– Am eu grijă de podea. Trebuie să fie lăcuită, altfel nu vom putea dansa, după slujbă.

Porniră din nou spre altar, Faith cu o expresie foarte serioasă. Harry se aplecă spre ea, întrebând încet:

– S-a întâmplat ceva? În afara faptului că nu e nunta noastră?

– Taci din gură! îl repezi Faith, la fel de încet. Trebuie să fiu atentă la trenă.

– Sigur că da.

– Nu te umfla în pene, băiete, mormăi ea. Nu fac decât o repetiție pentru trenă. Iar tu te afli aici doar pentru a mă ajuta să-mi țin echilibrul.

– Mda...

Ajunseră în fața altarului improvizat. Părintele Paul reluă ceremonia, iar marionetele își jucară rolurile. Faith era gata să izbucnească în lacrimi. Îi plăceau atât de mult nunțile! Voia ca și nunta ei să fie la fel de frumoasă. Voia să se mărite cu un bărbat ca Harry – dar fără proastele lui năravuri. De ce nu putuse fi cinstit? De ce nu putuse fi bărbatul visurilor ei?

Redeveni atentă când pastorul spuse:

– Mirele poate săruta mireasa.

Iar Harry o sărută.

Brațele lui Faith îi cuprinseră gâtul de la sine, cu mâinile strecurându-se în părul lui. Buzele ei răspunseră fără șovăire. Arătau ca o pereche ideală. Nu se despărțiră decât când publicul începu să aplaude.

– N-ar strica să vă gândiți la o căsătorie adevărată, le spuse Părintele Paul. Se pare că afinitatea există. Și după cum arătați, ați putea avea copii frumoși.

Alte aplauze din jur. Preotul le zâmbi.

– Și, apropo, Trinity Parish are o ofertă nupțială specială luna asta. Două nunți la prețul uneia singure!

– Nu mă gândeam să mă mărit, mărturisi Faith, și în nici un caz nu mă pot mărita cu Harry Holson.

– Căsnicia, interveni lady Sunny, este o stare foarte fericită. Dacă doi oameni sunt atât de compatibili ca voi doi, atunci trebuie să se căsătorească. Altfel, ar fi o atât de mare pierdere... aproape un sacrilegiu.

Le zâmbi, așteptând răspunsul. Nu primi nici unul. Trase adânc aer în piept și continuă:

– Și doar vedeți cât de mult îmi plac nunțile.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, milady, și mă străduiesc s-o conving pe domina să se mărite cu mine, răspunse Harry. Cât de curând posibil.

– Continuă, băiatul meu, îl sfătui lady Sunny, în timp ce se îndepărta.

– Nemaipomenit! se răsti Faith la Harry. Exact asta-mi mai lipsea. Nu vreau ca milady să-și facă iluzii cu privire la starea mea civilă. Poate prefer să rămân fată bătrână. La asta nu te-ai gândit? Orice familie de viță veche din Noua Anglie are întotdeauna și o mătușă nemăritată. Așa că nu-i mai băga prostii în cap. Te rog, lasă-mă-n pace.

Și se întoarse spre Mary, cerându-i ajutorul la scosul trenei. Lady Sunny se apropie de Harry.

– Prea multe presiuni. Prea mult stres, declară ea, pornind apoi spre ieșirea pe punte.

Harry rămase pe loc, în timp ce mulțimea trecea pe lângă el. „Prea multe presiuni?“ se întrebă el. „Și numai eu sunt de vină!“

*
* *

Adevărata nuntă avu loc într-o zi minunată. Tot ceea ce-și doriseră Mary și Faith pentru ziua aceea fericită se adeverise. Salonul navei era plin de rude și prieteni. Printre adulți se jucau copii și de peste tot se auzeau sâsâieli, încercând să-i cumințească. Grădinarul lui lady Sunny încă mai plângea după brazda care fusese tăiată din florile lui.

Napoleon stătea așezat la claviatura micii orgi cu pompă, îmbrăcat în uniformă marinărească de gală. Francis, barmanul, stătea în picioare lângă el, pentru a întoarce paginile partiturii, într-o uniformă de viceamiral.

– O'Malley arată ca un adevărat lup de mare, îi șopti Harry lui Faith la ureche, în timp ce așteptau intrarea suitei nupțiale.

– Am înțeles că e uniforma concepută de domnul Dicky pentru echipaj, murmură Faith.

Ușile duble din capătul cabinei se deschiseră și apăru suita nupțială a lui Mary, cu fetele purtătoare de flori în frunte. Fetițele erau îmbrăcate în rochii roz pal, legate la spate cu funde de o nuanță mai închisă. Le urmau șase domnișoare de

onoare, apoi Mary, cu lady Sunny alături. Milady, deși îmbrăcată în negru ca de obicei, purta o tiară delicată cu diamante în buclele ei argintii.

Mary era o mireasă superbă. Părea să treacă Iordanul, spre pământul făgăduinței, unde curgea numai lapte și miere.

Un moment, Faith simți un junghi de invidie. Și ea voia să pășească spre un altar unde o aștepta iubitul ei. Lacrimile pe care-și făgăduise să nu le verse începură să curgă încet.

– Parcă era vorba să plângi abia după ceremonie, spuse Harry cu bândețe, cuprinzând-o cu brațul, în timp ce-și scotea batista.

– Mi-am jurat că n-am să plâng, spuse Faith, cu nasul în batistă. Și uită-te la mine, bâzâi ca un copil. E numai vina ta, să știi.

– Vina mea?

– De ce-a trebuit să mă minți? Dacă nu mă mințeai, te-aș fi putut iubi la fel de mult cum îl iubește Mary pe O'Malley. Dar m-ai mințit, și nu te iubesc!

Mary și lady Sunny ajunseseră la jumătatea naosului, când ușile duble din fundul cabinei de deschiseră brusc, pentru a doua oară.

– Gata, toată lumea mâinile sus și nimeni nu pățește nimic!

Orga se opri, cu un țiuit prelung.

Nu încăpea nici o îndoială că tânărul înarmat cu pistol-mitralieră era Vincent Declaur, dar nu mai arăta ca băiatul de bani gata, bine îmbrăcat, de altădată. În spatele lui stătea un adolescent de vreo șaisprezece ani, înarmat cu o mochetă.

Iar lângă el apăruse prietena lui, Virginia, încă bandajată după șederea în spital, cu un fel de cuțit de pâine în mână.

– Nava e deturnată. Dacă faceți ce vă cerem, nu pățiți nimic. Dacă nu, am să ciuruiesc mireasa. Și dacă nici asta nu vă convinge, urmează lady Sunny, amenință el, mișcându-și automatul în semicerc.

Nuntașii făcură câțiva pași înapoi – toți, cu excepția lui Harry și a inspectorului, observă Faith. „Ăștia doi știu ceva..." își spuse ea. „Mă întreb ce anume..."

– Vreau ca nava să ridice ancora și să iasă în larg, ceru Vincent Declaur. Imediat! Altfel, deschid focul. Cine-i căpitanul?

Cum nu-i răspunse nimeni, ochii i se ațintiră spre Francis, cu fireturile lui aurii și aerul de amiral cam cherchelit. Barmanul zâmbea, arătându-și dinții de aur. Era clar că nu înțelegea nimic din tot ce se întâmpla.

– Tu, spuse Vincent amenințător. Pune nava în mișcare – și imediat!

– Regret, domnule, răspunse Francis, dar nu pot face asta.

Vincent păru descumpănit, dar Faith observă că își aduna curajul. Vremurile nu fuseseră blânde cu băiețașul de bani gata. Arăta palid și obosit. Faith citise descrieri ale unor ochi atât de nedormiți încât păreau doi tăciuni aprinși. La fel de roșii erau și ai lui Vincent.

– Gândește-te bine, băiete, se auzi glasul de bas al inspectorului Wheeler. Nu-ți îngreuna și mai mult situația. Nu asta e soluția.

– Altă soluție n-am, mârâi Vincent. Ține-ți gura. Crezi că nu m-am prins că ești gabor, chiar dacă ai țoale civile?

– De unde ai automatul, Vincent? întrebă Harry, cu falsă indiferență.

– Pe vremea când revoluția era puternică, înainte să-i salte sticleții, l-au îngropat la Fort Brimstone. De-acolo l-am luat – cu muniție cu tot, adăugă el, pe un ton ce se voia cât mai amenințător.

– Seamănă cu pistoalele-mitralieră pe care le foloseau gangsterii în anii douăzeci, intră și Faith în conversație. „Ține-l de vorbă, fetițo, și poate face o greșeală", își spuse ea.

– Aveți dreptate, domina, confirmă inspectorul Wheeler. Iar cartușiera aceea, dacă e plină, trebuie să fie foarte grea, domnule Declaur.

– Pot s-o ușurez, ciuruindu-vă pe câțiva, se răsti Vincent.

Era tot mai furios, pentru că nimeni nu părea să se teamă de el și de arma lui – iar nava nu se clintea din loc.

– Nu ne poți ucide, interveni lady Sunny, din spatele inspectorului Wheeler. Nu se cuvine – și, categoric, e împotriva legii!

– N-ar fi prima oară când încalc legea, se împăună Vincent. Căpitane, treci aici! îi ordonă el lui Francis, gesticulând cu țeava armei.

Francis făcu un efort să se ridice, clătinându-se, apoi ocoli grupul nupțial, până în spatele miresei, vizavi de Declaur.

Dar lady Sunny nu terminase de vorbit.

– Gândește-te ce-ar zice părinții tăi, Vincent. Știu că au încercat să te crească bine.

– Bătrânii mei nu m-au înțeles niciodată, aruncă Vincent cu dispreț. N-au înțeles că aveam nevoie de bani ca să trăiesc.

– Pare-mi-se că ai avut bani, comentă Harry. Ai avut bani destui pentru mașină și toate cămășile alea de mătase...

– Pentru alea a trebuit să-mi iau o slujbă, râse afectat Vincent. Una rentabilă. Plătită gras.

– Trăiești din slăbiciunile altora, declară Faith, înțelegând în sfârșit. Ești distribuitorul local de droguri, nu-i așa?

– Păi ce, ridică Vincent din umeri, dacă alții-s așa de slabi încât au nevoie de ele, eu de ce să nu scot un profit? Nu-i asta legea cererii și a ofertei?

Își privi complicele și prietena, care se uitau la el cu expresii posomorâte.

– Hai, gata acum! se răsti el, amintindu-și unde era. Marinare, continuă el îndreptându-și arma spre Francis, scoate nava în larg, că de nu...

– Dac-ar putea, ar scoate-o, îl întrerupse O'Malley. Și-apoi, marinaru-s eu, nu el. Da' pe Bellerophon n-ai cum s-o urnești. Și nici eu n-am cum.

– Ce...?

Vincent devenea tot mai frustrat. Probabil că pistolul-mitralieră atârna greu în mâinile lui. Să tot fi avut vreo douăzeci de kilograme.

Porni grăbit spre locul unde stătea O'Malley. Din nefericire pentru el, nu văzu trena miresei, întinsă pe jos. Alunecoasă ca

o pojghiță de gheață, trena acoperea toată suprafața coridorului dintre scaune. Cam pe la jumătatea distanței, piciorul lui Vincent alunecă. În timp ce cădea, scăpă din mâini automatul, încercând instinctiv să amortizeze căderea. Arma făcu un salt, pentru a ateriza ușurel drept în mâinile lui Harry Holson. Imediat se auzi și strigătul lui O'Malley:

– I-am făcut-o! I-am făcut-o!

Declaur, patinând pe suprafața alunecoasă, se prăbuși drept spre picioarele miresei. Mary scoase un țipăt, iar O'Malley întinse brațele s-o susțină, dar își pierdu echilibrul și căzu drept peste Declaur, cu toată greutatea lui de peste o sută de kilograme. Vincent Declaur închise strâns ochii, începând să bâiguie vorbe fără șir.

– Știam eu că-i ceva în neregulă cu puștiul ăsta! răcni Francis, apropiindu-se în fugă. Înșiră un rozariu! E catolic și-a venit la o nuntă anglicană!

În același moment, alunecă și el – pentru a cădea drept peste O'Malley.

– Apropo de nunți, interveni lady Sunny, ne ții în loc, domnișoară. Ia dă-ncoace cuțitul ăla.

– Ba pe dracu'! se răsti fata, strângând și mai tare cuțitoiul.

– De ani de zile aștept o ocazie ca asta, comentă milady.

Brațul drept i se retrase luându-și avânt, lovi scurt, iar fata și cuțitul zburară în direcții opuse.

– Frumoasă demonstrație, o lăudă inspectorul, apropiindu-se. Nici mie nu mi-ar fi reușit mai bine. Uite că vin și comisarii mei.

– Păcat, murmură cu blândețe milady. Ne distram așa de bine...

Domnul Holson senior ridică automatul.

– Măi frate, da' greu mai e... remarcă el, tărăgănat. Nu te prea pricepi la arme, este, băiete? Avea piedica pusă și...

Făcu o pauză, încercând să dezasigure arma.

– ...e ruginită de-a binelea. Nu puteai tu să tragi cu arma asta nici dacă se cobora sfântul arhanghel să te-ajute!

Între timp, Vincent fusese luat în primise de doi comisari, care-l țineau între ei. Părea gata să izbucnească în plâns. Cei doi complici fură înconjurați de nuntași și aduși lângă el. Atât de multe cucoane bătrâne se înghesuiau să-l certe, legănându-și degetul arătător în fața lui, încât până la urmă începu totuși să plângă.

– Piratul Caraibilor... comentă Harry, în timp ce oamenii legii îl duceau de-acolo.

– Și era un plan excelent...! se văicărea Vincent. Unde-oi fi greșit...?

– Și-acum, să ne vedem de treabă, interveni energic lady Sunny. Avem o nuntă de oficiat.

Părintele Paul își drese glasul.

– Dacă-i legați, pot începe ceremonia.

Inspectorul și Harry îi legară pe răufăcători cu niște frânghii aduse de un nuntaș.

– Și-acum, stați cuminți aici și nu ne mai deranjați, îi instrui Harry ca pe niște copii, după care se apropie de Faith. Trebuie să-mi explici ceva, îi spuse el.

– Ce anume? întrebă Faith, îngrijorată.

– De ce tot insista O'Malley că nu poate urni nava din loc?

Vorbise mai tare decât voise, iar lady Sunny se întoarse spre el să-l lămurească:

– Nava nu se poate mișca pentru că Dicky, când a descoperit că era susceptibil la rău de mare, a pus să fie imobilizată permanent, pe un soclu de beton.

Cineva chicoti și, nu peste mult, toată lumea râdea în hohote, cu excepția lui Vincent și a complicilor lui.

– Domina, comentă O'Malley, întorcându-se spre Faith, n-a mai fost nevoie să ne aduceți și măscărici.

– S-au oferit voluntari, răspunse Faith. Mary, îmi pare rău pentru urmele de pași de pe trenă.

– Nici o problemă, domina. Va trebui numai să le ștergem înainte de a face pozele.

În ciuda întreruperii de la începutul ceremoniei, fu o nuntă minunată. Câțiva polițiști, chemați prin telefon de inspectorul Wheeler, se strecurară discret printre nuntași și scoaseră prizonierii din cabină. În timp ce se făceau fotografiile, Faith ieși pe punte.

Nathan Holson stătea la babord, pe o bancă de lângă copastie. Faith se apropie de el.

– Unde-ați mai fost în ultima vreme? întrebă ea.

– Bună, draga mea. Ia loc, o pofti Nathan, zâmbind.

– Mulțumesc. V-ați primit împrumutul?

– Da, răspunse el fericit, dar din fericire n-am avut nevoie de el. Asigurarea a acoperit toate costurile.

– L-ați obținut de la Latimore Inc.?

– De la Latimore? întrebă el, surprins. Nu, am obținut un împrumut de la o bancă din New York, dar tatăl dumitale a co-semnat nota. De ce întrebi?

– Harry mi-a arătat un ordin de împrumut de la Latimore Inc., iar când l-am întrebat pe fratele meu, Michael, mi-a spus că nu știa nimic.

– Cu tatăl dumitale am avut o înțelegere de onoare, și cred că fratele dumitale era în străinătate, spuse Nathan, făcând o pauză pentru a sorbi din pahar. Și-n plus, n-am luat nici un împrumut de la compania tatălui dumitale în sensul strict al cuvântului; nu i-am cerut decât să fie co-semnatarul hârtiilor.

„...opt, nouă... knock-out!" își spuse Faith. „Acum, ce-mi mai rămâne de făcut? Să mă ascund, cred, înainte de a ieși Harry pe punte. Sau să mai cer și alte informații?"

– Cât de bine îl cunoașteți pe tatăl meu? întrebă ea.

– Îl cunosc pe Bruce Latimore dinainte de a te fi născut dumneata, răspunse Nathan, zâmbind. Tot de-atunci, suntem rivali în afaceri – și prieteni. Cel puțin, așa consider eu, și cred că și el.

– Perfect, replică Faith, întorcându-se să-l sărute pe obraz. Cred că mi-ar plăcea să facem parte din aceeași familie.

Nathan o privi, plăcut surprins.

– Intenționezi să te măriți cu Harry?

– Mă rog, răspunse serioasă Faith, mai există câteva semne de întrebare. Nu sunt sigură că mă va mai cere din nou, și-apoi, mai aveți cumva și alt fiu? Trebuie s-o atrag pe

lady Sunny de partea mea. Și vă rog să păstrați secretul, vreau să-i fac o surpriză. Sau să-i rup brațul. Sau... în fine, mai văd eu!

Faith reuși să se strecoare prin mulțime, spre un grup de bărbați care se apropiau de bar. Probabil cineva avusese în buzunar o sticlă plată, căci conversația era foarte zgomotoasă. Interesantă, dar zgomotoasă.

– Eu sunt însurat de treizeci și cinci de ani! se lăuda inspectorul Wheeler. A fost cea mai reușită misiune din viața mea!

– Cam păguboasă, replică Harry Holson. Când se găsește lapte pe toate drumurile, de ce să-ți mai cumperi vacă?

– O, Doamne...!

Faith își ascunse fața, se întoarse și porni în direcția opusă.

Peste câteva minute, Harry o găsi pe punte.

– Te ascunzi?

– Fără prea mult succes, răspunse ea, ștergându-și ochii.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă Harry, îngrijorat.

– Nu, nimic... Te-am auzit... te-am auzit când ai spus... vorba aia cu vaca...

– Dumnezeule... murmură el, îmbrățișând-o. Cântecul de lebădă al unui burlac întârziat. N-am crezut-o nici o clipă, Faith Latimore. Iar când tolomacul ăla a îndreptat arma spre tine, am fost cât pe ce să-l omor.

O sărută cald, blând, prelung, apoi îi zâmbi, întrebător.

– Da, mărturisi Faith, am ajuns la concluzia că greșisem. Vreau să-mi prezint scuzele pentru unele afirmații nedelicate

pe care le-am făcut la adresa ta. Tatăl tău tocmai mi-a explicat situația cu împrumutul. Și știu că n-ai luat banii firmei Latimore, nici banii lui lady Sunny.

– Acum mă crezi? întrebă blajin Harry. Va trebui să ai încredere în mine, când ne căsătorim.

– Știu, și am încredere în tine încă de pe-acum.

– Atunci, de ce nu ne-am căsători chiar acum? Toate pregătirile sunt gata făcute, Părintele Paul e aici...

– Cum? Chiar...?

– Chiar acum, repetă el, ridicând-o în brațe pentru a se învârti cu ea în loc.

– Harry! Lasă-mă jos! Mă faci de râs.

– Cine, eu...?

– Da, tu! Sau... poate altcineva. Dă-mi drumul.

– Mai întâi să-ți fac puțină curte, bine? Ca un ritual...

– Un ritual...?

– Mda... răspunse el tărăgănat, hai să ne giugiulim ca nebunii și eventual să găsim un motiv de a ne căsători.

Sărutările erau arzătoare ca focul. Gura lui o cutreiera toată, de pe frunte până în vârfurile sânilor. Mâinile i se agitau pretutindeni.

– Ascultă, murmură Harry, cabinele de la pupa sunt goale. Hai să mergem acolo.

O luă din nou pe sus, coborând cu ea până în cabina căpitanului. Părea anume pregătită pentru ei. Avea perdele la ferestre și așternut pe pat. Căpitanul nu privea lumea prin hublouri, observă Faith, amuzată.

– De unde-au apărut toate astea? întrebă ea. Aici nu se face nimic fără știrea mea.

– Lady Sunny, replică scurt Harry. Alte întrebări?

– Vrei să spui că... milady a urzit un complot?

– Milady i-a ordonat lui Napoleon să pună perdele și așternuturi în toate cabinele. Nu sunt sigur de ce, spuse Harry, cu o mutră extrem de nevinovată.

Faith întinse brațele spre el. Trecuse prea mult timp de când nu se mai îmbrățișaseră – cam trei minute. Și mai aveau de făcut o droaie de explorări.

– Dar... îl întrerupse ea, peste vreo jumătate de oră.

Harry se rostogoli într-o parte, sărutându-i nasul aristocratic.

– Dar ce?

– N-am chemat-o pe mama mea, familia...!

– Mama ta trebuie să asiste la consumarea căsniciei în practică? Fii serioasă, iubito!

– Mama mea, răspunse Faith, cu cea mai mare solemnitate, trebuie să aprobe totul în familia noastră!

– Slavă Domnului că te măriți în familia mea, comentă Harry. Deci, unde rămăseserăm?

În acel moment, de afară se auzi o rumoare mai puternică, urmată de pași pe schela metalică.

Aruncând o privire pe fereastră, Faith scoase un strigăt de uimire. Pe punte tocmai pășea o femeie scundă și zveltă, însoțită de o tânără blondă de vreo douăzeci și unu de ani și un tânăr înalt și robust.

– Avem probleme? întrebă Harry, alăturându-i-se la fereastră.

– Nu știu... Dar văd că zâmbește.

– Cine zâmbește?

– Femeia scundă și căruntă din frunte. E Mary Kate Latimore – mama mea.

– Și blonda?

– Sora mea, Hope. Cea mai tânără femeie din familia Latimore.

– Și-acum, malacul ăla care arată de parc-ar înghiți cuie la micul dejun?

– Și crude, pe deasupra! El e fratele meu mai mic, Michael.

După o scurtă pauză de gândire. Faith adăugă:

– Dar tatăl meu nu-i aici, așa că poți considera că ai noroc.

– Zău? Bine, atunci am să consider.

* * *

– Și-acum, tinere, îi spuse lady Sunny fericită lui Harry, o oră mai târziu, îți dau în primire una dintre comorile mele. Fă bine și ai grijă de ea, e neprețuită.

– Știu, milady, răspunse Harry, aplecându-se s-o sărute pe lady Sunny. Știu ce noroc am avut.

– Perfect, spuse solemn milady. Dacă ardeți de nerăbdare să vă începeți luna de miere, vă propun să vă întoarceți în cabina căpitanului, unde-ați fost acum o oră, și să continuați ce-ați început.

– Dă-mi voie să te felicit și eu, spuse tatăl lui Harry, apropiindu-se de Faith, și să-ți urez bun venit în familia noastră.

– Nu l-am cunoscut niciodată pe Dicky Goldsmith, comentă Faith Holson, dar lui îi datorăm totul.

– Glumești, pesemne, replică Nathan Holson. Dicky n-a făcut decât că proiecteze prima pereche de pantofi. De-atunci încoace, numai mintea strălucită și sângele rece al lui lady Sunny au ținut totul pe roate, să nu uiți asta niciodată.

– O, Doamne...! murmură Faith, cu încă o iluzie spulberată.

Dar în clipa următoare Harry o cuprinse în brațe, iar Faith nu se mai gândi la șiretlicurile lui lady Sunny până când domnul și doamna Harry Holson își sărbătoriră nunta de argint. Ocazie cu care, așezată la masă cu cei șase copii și paisprezece nepoți ai ei, Faith își aminti dintr-o dată totul și scoase un strigăt subțire, încântat.

– M-a păcălit, Harry Holson! îi spuse ea bărbatului cu părul alb ca argintul, de lângă ea.

– Cine?

– Lady Sunny. M-a dus de nas până m-am măritat cu tine! Ai fost complice și tu în toată intriga asta?

Iar Harry Holson, care în acei cincizeci de ani învățase multe despre credință, speranță și căsătorie, se aplecă să-și sărute soția pe vârful urechii.

– Cine, eu? întrebă el, făcând pe nevinovatul. Aiurea.

Sfârșit